

07.01.2025. - ..

The Boy with the Angelic Face.

1.	Chlapec s anjelskou tvárou.....	2
2.	Konflikt	8
3.	Jennifer	22
4.	Connor	32
5.	Zaľúbenie	43
6.	Josh.....	53
7.	Prvé rande.....	64
8.	Život je krásny.....	78
9.	...a zložitý	96

1. Chlapec s anjelskou tvárou

Detská izba. Bežná súčasť väčšiny rodinných domov, a predsa iná. Na kráľovstvo jediného nedospelého člena domácnosti, bola až neskromne priestranná, presvetlená dvojicou nadrozmerných okien s výstupom na balkón. Čidlom ovládané žalúzie automaticky prispôbovali polohu intenzity slnečného žiarenia. Teraz, v skoré aprílové ráno, ostávali takmer celkom odklopené.

Izba nevynikala len veľkorysým pôdorysom. Moderne zariadená, nechýbal veľkoplošný televízor pre domáce kino, hi-fi súprava doplnená dvojicou reproduktorov, pracovný stôl s výkonným počítačom, vysokorýchlostný Internet i skromne využívaný projektor visiaci zo stropu ako netopier. Početné police skriniek obťažovali knihy, atlasy, encyklopédie či učebnice, zoradené v úhladných radoch, podľa mena a dôležitosti. Skrine na šatstvo z borovicového masívu ostávali zavreté. Pod oknom sa vynímal astronomický ďalekohľad s modulom pre vzdialené ovládanie. Syntetizátor nahrádzajúci klavír z prízemí, susedil s elektrickou gitarou uloženou v ochrannom puzdre. Široká dvojposteľ typická pre rodičovské izby poskytovala dosť miesta nielen na spanie, ale i leženie či štúdium.

Steny nezdobili plagáty spevákov, hercov, pochybných influencerov či infantilných superhrdinov - typická výbava detských izieb väčšiny rovesníkov jej majiteľa. Nad pracovným stolom trónila majestátna mapa sveta v historickom prevedení, vianočný dar, ktorý si obdarovaný sám vybral. Rámus rockovej či metalovej hudby, charakteristickej pre deti pubertálneho veku, nahrádzalo ticho, prerušované rýchlou ozvenou kláves zručného pisateľa.

Na posteli sedel chlapec. Opretý o naskladané vankúše, intenzívne búšil do klávesnice výkonného notebooku. Myšlienka za myšlienkou, úvaha za úvahou, pocit za pocitom končili natrvalo zaznamenané v elektronickom súbore, ktorého kópiu operačný systém v pravidelných intervaloch prenášal na vzdialené úložisko počítačového cloudu.

Neboli to myšlienky a úvahy zodpovedajúce mysli 13 ročného dieťaťa. Aspoň nie bežného 13 ročného dieťaťa. No Lucas bol výnimočný. Každý to o ňom tvrdil. Nielen starostliví rodičia, u ktorých sa prehnane vystatovačný názor na jednorodeného syna v spoločnosti priateľov a známych prirodzene očakáva. Vyučujúci, spolužiaci, rodičia, učiteľka klavíra, tréner vodného póla, otcovi kolegovia, susedia - pre všetkých bol Lucas výnimočný, temer génus. A nebol za tým iba nespochybniteľne vysoký intelekt, genetický dar oboch rodičov, opakovane potvrdzovaný výsledkami inteligenčných testov. Lucas disponoval i fyzickou krásou. Súmerná tvár, veľké tmavé oči, gaštanové vlasy padajúce do čela, atletická, pravidelným športovaním vytrénovaná postava. Krásavec, za ktorým sa obzrie nejedna spolužiačka či (závisťou) spolužiak.

Lucas nič z toho v toto skoré pondelkové ráno nevnímal. Koncentrovaný na písanie, snažil sa zachytiť každý poryv mysle, čo mu počas predĺženého zaspávania skrsol hlavou, skôr než ich odplavia banality nastupujúceho týždňa.

Hľadiac do monitora, na chvíľu zastal. Nesúrodý zhuk poznámok o sebe, svojich rodičoch, zmysle života, otravnosti nekonečného stereotypu i pokryteckom svete dospelých si vyžadujú rozsiahlu editáciu, kým sa ich odváži publikovať na anonymne založenej web stránke, adresu ktorej pozná jediná osoba na svete. Ten komu môže plne dôverovať.

"Život je banalita. Prázdný, bezvýznamný, zbytočný. Ako ja !" Trojicu stručných viet vynímajúcich sa uprostred monitora Lucas zvýraznil zväčšeným fontom.

"Pondelok ráno. Bože, ako nenávidím pondelky. Stereotyp opäť začína. Vstávanie, škola, hodina klavíru, domáce, spánok. V utorok to isté, až na klavír. V stredu tréning. Štvrtok, piatok, krátky víkend a cyklus pokračuje. Škola, kde väčšinu z naučeného do mesiaca zabudnem, nekonečné hodiny klavíru, hoci virtuódom nikdy nebudem, tréning športu, do ktorého ma donútili. Týždeň čo týždeň, mesiac po mesiaci, celý rok, až do nedlých prázdnin. Prázdnin na ktoré sa vždy tak infantilne teším, aby som ich rovnako ako tie predošlé, prežil zabíjajúc nudu poflakovaním sa po dome, či obligátnou dovolenkou s rodičmi, kdesi na horách či pri mori. A potom zas a znova, dookola to isté, ako na obrom roller coasteri z ktorého nejde vystúpiť. Načo je to dobré ? Aký to má význam ?" Lucas si povzdychol. Predstava vlastnej bezvýznamnosti ho ubíjala.

"Áno, otec, ten to vie. Dospelí vedia vždy všetko. A na všetko majú plán. Musíš sa veľa učiť, aby si mohol na strednú. A zo strednej na vysokú. Prestížnu a drahú. Najlepšiu tú, na ktorú ti sporíme. A načo ? Aby si mal dobrú prácu, skvele zarábal ! Chceš predsa rodinu. Manželku, jedno, ideálne dve deti, ktoré budeš vychovávať, otročiť na ich živobytie, na školy, aby si o pár rokov postavili hlavu, opustili ťa, zabudli, možno ťa i znenávideli. Rozvod, manželka číslo dva či tri, podľa finančných možností. A práca. Plná stresu, depresí, nervov - nekonečné zháňanie sa za prachmi, náhražkou šťastia, ktoré tvoj život v ničom nezlepšia, nespravia z teba spokojnejšieho človeka. A napokon zostarneš. Ako všetci ostatní. Bohatí či chudobní, mocní i slabí. Príbuzní ťa pošlú do starobinca, aby si im nevisel na očiach, túžobne očakávajú správu, kedy zdedia majetok a všetky zbytočnosti čo si za svoj prázdný život nahonobil, rozdeliac ich, aby aspoň na krátko zlepšili svoje rovnako bezcieľne existencie."

Držiac sa za hrud', autor textu zarazene civel na žiariaci monitor. Dobre vedel čo by mu Josh na tie jeho bláboly odvetil. No Josh tu nebol.

"Som len pešiak. Figúrka. Marioneta rodičov, štátu, spoločnosti. Sluha, otrok, bezvýznamná nula. Zbytočná a nahraditeľná. Pár desiatok libier atómov uhlíka, vodíka, kyslíka a stopových prvkov. Prach, čo sa na prach obráti. Môj život je naplánovaný do najmenšieho detailu. Niet v ňom priestor pre zmenu, akékoľvek vychýlenie zo stanovenej dráhy. Otec všetko naplánoval. Byť generálom, bol by skvelým plánovačom. A mama tiež. Uč sa, aby si mal ľahší život. Športuj, aby si bol zdravý. Venuj sa hudbe, ako sa na intelektuála patrí. Toto má byť tvoje šťastie, lebo my sme tak rozhodli. A pýtať sa ťa či o naše šťastie stojíš ? Načo ? Si náš syn, a my predsa najlepšie vieme, čo je pre teba dobré."

"Dospelí a ten ich pokrytecký svet falše a pretvárk. Všetko iba hrajú. Rozprávajú o pokojnom živote, o šťastí, ale aký pokoj, aké šťastie sami dosiahli ? Otec chodí deň čo deň neskoro z práce, niekedy v nej zabije aj víkendy, takže naše nepravidelné stretnutia začínajú a končia pri večeri, trápnom rituály, nahrádzajúcom to čo dospelí honosne označujú za rodinný život. A mama ? V zamestnaní neustále v strese, naháňajúc za úspechmi, kariérou, povýšením a tou najprimitívnejšou formou úplatku na akom sú takmer všetci dospelí, ako narkomani závislí - prachmi. Akoby sme ich nemali dosť. No dospelým to nikdy nestačí. Fascinujú ich číselka hromadiace sa im na účtoch. Stále potrebujú zhrňať. A čím viac toho majú, tým viac chcú. Aj keď sú z nich milionári. Plahočia sa za vysnívaným zlatým teľaťom a svoj obmedzený čas, krátky pobyt na tejto Zemi, predávajú ako prostitútky svoje telá, slepí k prostému faktu - vlastnému životu pretekajúcemu im pomedzi prsty. Nenávidím peniaze. Ak by som mal tú moc, šmahom ruky ich všetky zakážem."

"Život je len trápne divadlo. Komédia či tragédia, vždy s rovnakým koncom." Lucas sa nad vetou, ktorú práve napísal kyslo pousmial.

"Často rozmýšľam, či ľudský život nie je iba Matrixom. Ilúziou reality, ako v tom filme. Čo ak sa ľudské bytosti rodia ako nepopísané listy papiera, prázdne schránky, do ktorých entity mocnejšie než my tu na Zemi, vkladajú to čo nazývame dušou ? Niektorí ich označujú za Bohov, iní v nich vidia mimozemské civilizácie, či niečo étericky všemocné. Sme naozaj len herci, vysielaní do ozrutného filmového predstavenia nazvaného svet ľudí, kde hráme na pobavenie tých hore ? Tých čo nás riadia ako bábkari svoje bábky ?" Lucas zavrtel hlavou. "Smiešna predstava... Žiadna vysoko inteligentná bytosť či entita by nedokázala sledovať tak bezvýznamnú, nezáživnú frašku, akou je ľudská existencia. Akou je moja existencia." Poslednú vetu Lucas vymazal. Nechcel, aby ju Josh videl. Ešte by si niečo pomyslel. Pretiahnuc si prsty, pokračoval v písaní.

"Prečo majú ľudia neustálu potrebu hnať sa dopredu ? Snažiť sa jeden druhému dokázať o koľko sú lepší, prekonať ich, zdolať, poraziť, byť najúspešnejším z najúspešnejších, najmúdrejším, najbohatším, najkrajším ? Neuvedomujeme si, alebo si nechceme uvedomiť, že nech by sme za pozemskú púť dosiahli čokoľvek, stali sa bohatými, objavili geniálne vynálezy, zložili nádherné skladby, napísali úžasné romány, zastavili vojny či dobyli územia, napokon všetci, bez ohľadu na naše postavenie, ostaneme stratení v dejinách, rozplynúc sa ako šepot vo vetre ? Kde sú všetci tí mocní a slávni, dobyvatelia, vedci, umelci, ktorým ich nasledovníci stavajú sochy, vzývajú na slávu, plnia state v dejepise ? Napokon sa všetci na prach rozpadli, ako každý z nás. A posledná spomienka na ich ničotnú existenciu pohasne so zánikom ľudstva. Zem, Slnko, Solárny systém i Mliečna dráha, všetko raz skončí, a ostane len nekonečné prázdno v nekonečnom vesmíre, cynicky slepému k našej, k mojej existencii."

Lucas sa chytil za čelo. Prebehnúc posledných pár viet, napísal ich skvele. Takmer, ako filozof. No očakávaný pocit sebauspokojenia nenastal. Čítajúc svoj text, nemal by sa čudovať, prečo ho spolužiaci v škole majú za podivína, excentrika, čudáka. Taký ten typ, s ktorým sa odmietajú baviť. Vždy bol iný, líšil sa. A nielen pre mamine reči o výnimočnosti jej syna, 'šikovného chlapčeka', 'malého génia', opakujúc ich do omrzenia každému kto je ochotný ich počúvať. Pravdou bolo, že nerozmýšľal ako iné deti v jeho

veku. Odkedy si pamätal, vždy mu po rozume behali hlúposti, podobné tým čo dnes vložil do počítača. Prečo len musí byť tak odlišný ? Prečo nemôže byť ako ostatné deti ? On sa predsa o tú 'výnimočnosť' nikomu neprosil. "Nenávidím byť iný." Pomyslel si trpkosť. "Aký zmysel má môj život ?" Text zapísaný zvýrazneným písmom Lucas podčiarkol.

"Podľa Simonsovej si otázku ľudského bytia kladú filozofovia, mudrci, spisovatelia či duchovní celé dejiny. Takí čo majú na premýšľanie nad hlúposťami dosť času ako ja. A k čomu dospeli ? K tej najbanálnejšej banalite zo všetkých banalít. Zmyslom nášho života je obetovať sa a pomáhať ostatným." Lucas nad poznaním generácií učencov prevrátil zrak. "Ďalšie klamstvo dospelých ! Celá tá ich pomoc je len lož a pretváрка. Politici, celebrity, zbohatlíci, všetci tí nafúkaní hlupáci s ohromným egom, presvedčení o svojej výnimočnosti, organizujú benefičné koncerty, zbierky, charitu, vystupujú takmer ako spasitelia sveta. Vyobliekajú do najdrahších šiat a šperkov, nasadnú do nablýskaných limuzín, zhromaždia sa v honosných sálach, kde tú ich 'charitu' organizujú, aby prispeli menej než to čo zarobili cestou tam. A potom hrajú komédiu, trápne divadlo, ako hrozne im na chudobných, ľuďoch bez domova, postihnutých deťoch, či sirotách záleží. Hlavne, aby ich tam všetci videli. Odporní pokrytci ! Veď za tie handry čo majú na sebe, by šlo nakúpiť dosť jedla a liekov pre tisíce chudákov."

Lucas preglgol. Príkore slová mu pripomenuli nedávny zážitok. "Minule sme šli s mamou po Massachusetts Avenue. Pred McDonnald's vylúskával bezďák. Taký starý černochoch, ktorý tam pravidelne žobre. Vraj sa volá Bob. Nikdy som mu nedal ani pokašľaný dolár. Väčšinou ho ľudia obchádzajú, lebo o dva bloky ďalej žobre iný bezďák, ktorý má pri sebe psa. Taký malý, huňatý, s dlhými ušami. Nevieť rasu, no stále sedí vedľa neho. A tomuto chudákovi okoloidúci občas hodia pár centov. Jasné, že nie preňho. Ľutujú jeho psa. Lebo 'nemá tvár' je cennejšia než človek."

"Ako sme šli okolo Boba, uvidel som papierový pohár od Coly, s pár centami na dne. Prišlo mi ho ľúto, a vytiahnuť dolár, dal som mu ho. Poďakoval. Asi aj sám prekvapený, že niekto ako ja, mu dáva smiešnu almužnu. Drobnosť. Nemalo to nič znamenať. No len čo sme podošli trochu ďalej, mama spustila kázeň. Začala mi vysvetľovať, ako veľmi som Bobovi ublížil, pretože za môj dolár si nekúpi jedlo ani fľašu balenej vody, ale chl'ast. Zaskočený, opýtal som sa jej či ho niekedy videla kupovať alkohol. Odpoveďou bolo, že všetci bezďáci to robia. Bodka. Vybavené... Viac som sa nepýtal. Nebolo čo. Áno, možno si za môj idiotský dolár naozaj kúpi chl'ast, ktorý mu podľa mamy tak hrozne ubližuje. Ale čo ak ho práve ten aspoň na chvíľu spraví šťastným ? Či aj my doma občas nejeme nezdravé jedlá a mama s otcom si na firemných party nedoprajú vína, hoci dobre vedia, ako alkohol škodí ? Tak prečo to pokrytectvo, dvojaký meter ? Iba preto, lebo on je chudák a my nie ? To nám dáva právo zvrchu naň pozeráť ?" Lucas tomu nechcel, nedokázal pochopiť.

"Svet je nespravodlivý a krutý. Je taký, pretože my sami si ho takým robíme. A ja, jednotlivec, s tým nič nespravím, nech by som sa akokoľvek obetoval." Hľadiac do monitora, v odraze matnej obrazovky sa skvela jeho tvár. Prenádherná tvár.

"Každý mi hovorí, aký som krásny a šikovný. Simonsová v škole, aj ostatní učitelia, slečna Thompsonová na hodinách klavíra, i všetci tí učení kolegovia z univerzity, keď nás oco zoberie na fakultný večierok. Každý ma len chváli, ospevuje moju výnimočnosť. A zo všetkých najviac oco a mama. Som ich hviezda, krásavec, malý génus predurčený pre výnimočné veci. Nenávidím to ! To odporné pokrytectvo, hlúposť vystavenú na obdiv. Aj oni predsa musia vedieť, že za údajnú krásu ani intelekt nijako nemôžem. Je to obyčajná náhoda, zhoda okolností. Šťastný výber génov. Ich génov, ktoré bez akejkoľvek zásluhy zdedili po svojich rodičoch, a tí po svojich. Nik z nás sa o svoj výzor ani údajný intelekt nijako nepričinil. Mohol som skončiť ako Nick Armstrong. Narodiť sa s Downovým syndrómom, nechodiť do školy, byť odkázaný na príbuzných. Bol by zo mňa horší, menejcenný človek iba preto, lebo by som mal smolu ako on ?"

"Čo zo mňa robí lepšie, hodnotnejšie dieťa než tie ostatné ? Nikomu som nezachránil život, nestarám sa o chorého spolužiaka, nechodím do lesa so skautmi vynášať odpadky či kŕmiť zver. Nespravil som nič výnimočné. Tak v čom som lepší než Nick ?" Lucas sa snažil predstaviť si sám seba v koži postihnutého suseda. Nielen strašná choroba, ako doživotný rozsudok pre človeka bez viny, ale i zvedavé pohľady ostatných, kde falošný súcitiť sa mieša s pocitom vlastnej nadradenosti. Aj sám sa ich nie raz dopustil. Namiesto pozdravu či pekného slova, len tupo cível na Nicka.

"Prečo my ľudia máme neustálu potrebu povyšovať sa nad ostatných ? Predvádzať sa, robiť sa lepšími, hodnotnejšími než v skutočnosti sme ? Dávať iným pocítiť, že sme čosi viac ?"

"Už na škole sa malé deti chvascú komu rodičia kúpili drahší mobil či modernejší smart watch. Preťahujú sa koho otec má lepšie auto, kde boli cez prázdniny, čo všetko doma majú."

"Je im túžba večne súťažiť vrodená, alebo len kopírujú, rodičov skazených prízemnými snami dospelých neustále vlastniť viac ? Sú deti už od malička predurčené stať sa kópiami svojich otcov a mám ? Som aj ja len kópiou, ktorá až vyrastie, bude na nerozoznanie od tých, ktorými dnes pohľadám ? Mám na výber, môžem byť iný, alebo aj ja raz začnem snívať o majetku, postavení, funkciách, bezohľadne kráčajúc za svojim cieľom ? Som len otrokom svojich génov ? Predurčeným byť ako oni ? Lebo ak to má byť tak, radšej nech nikdy nevyrastiem, a ostanem aký som. Nechcem, nesmiem sa stať jedným z nich - úbohým pokrytcom, čo chudákovi nedá bezcenný dolár."

Lucas pritisol viečka. Tvár mu horela, ako pri vysokej teplote. Mal by prestať. Čas ho začínal tlačiť. Čoskoro bude musieť vyraziť do školy. No vír myšlienok neustával.

"Nie ! Zmyslom ľudského bytia nie je pomáhať ostatným. Ľudia sú od prírody sebci, ktorí myslia iba na seba. Aj tí čo o sebe vravia, že sú veriaci. Ako Joshovi rodičia. Mamu má fajn, ale čo otec ?" Lucas si vybavil statného muža s prísnyim pohľadom. Už pri prvom stretnutí pred rokmi, mal z neho nepríjemný pocit.

"Neustále Josha podceňuje. Kričí naň, keď sa zle učí, ako keby on sám, elektrikár, bol veľhlasný génus. Hlavne, že v nedeľu, na jeho príkaz, celá rodina poslušne

napochoduje do kostola, kde prosíkajú Boha o pomoc. Nie o pomoc pre ostatných, iba pre seba. Aby si tam hore poistili večný život, ak by ten ich Boh náhodou existoval." Premýšľajúc nad postojmi otca najlepšieho priateľa, Lucas cítil znechutenie.

"Všetko je len lož ! Nádejou na večný život, skúšajú dať zmysel tým svojim, nevečným. Potrebujú predstierať, že ich ničotná existencia má nejaký význam, či už prirodzený, alebo nadprirodzený, aby nemuseli pripustiť krutú, mrazivú realitu: Ľudský život žiaden zmysel nemá."

Hryzúc si peru, Lucas sa myšlienkami opäť vrátil k poznaniu vzdelancov. "Byť dobrým ? Pomáhať ? Obetovať sa ? A pre koho ? Načo ? Pre rodinu, pre deti ? Napokon aj oni skončia, ako ja. Neostane po nás ani pamiatka. Či dobrý či zlý, každého čaká to isté. Dobro nemá význam..."

Nečakané zaklepanie prebralo rozrušeného chlapca z horúčkovitých úvah. Poodchýliac dvere, mama nakukla do detskej. "Si hore ? Je pol ôsmej. Raňajky máš na stole." "Dík, mami. Hneď som dolu." Mama spokojne prikývla. Buď sa rozpálenú tvár syna rozhodla ignorovať, alebo si ju v slabom svite stiahnutých žalúzií nevšimla.

Preletiac posledné vety, Lucas uložil súbor, zaklapnúc notebook. "Hlúpostí stačilo !" Čaká ho pondelok, škola, Josh a možno aj 'on'. Ak bude mať smolu. Nie tak hroznú ako Nick Armstrong, no predsa.

S námahou vstanúc z postele, Lucas, *chlapec čo má takmer všetko, a nič*, pohľadom zavadil o svoj obraz v zrkadle. Krásna tvár, smutné oči. "Nič nemá zmysel !"

2. Konflikt

Lucas skontroloval hodinky. Zaostávajúc za časovým plánom, pridal do tempa. Nedávno rozkvitnutý Gerard Bergin Park mal už na dohľad. Jar v plnom rozpuku obsypala stromy prvými listami i rašiacimi pupeňmi. Svieža tráva, pozostatok minulotýždňových dažďov, pokryla park zeleným kobercom. Križovaný početnými chodníkmi, spevnené cestičky pripomínali rozvetvené ústie veľtoku.

Zamieriac do jedného z 'riečísk', v diaľke uvidel známu tvár. Stepujúc pred lavičkou ponorenou v tóni statného jaseňa, ich obvyklého miesta stretnutia, Josh Lucasovi zamával.

Joshua Foley, alias, Josh, alias kamarát a priateľ. Spolužiaci od prvého ročníka až doteraz. Nepodobní, a predsa blízki.

Josh nemal Lucasovu krásu, ani šikovnosť. Dlhšie vlasy, padajúce do čela si vydobyl v rozpore s otcovým nesúhlasom. Štíhla, vycivená postava, na ktorej všetky tričká viseli, aj napriek porovnateľnej výške, v ničom nepripomínala telo športom zoceleného priateľa. Večne si ohrýzajúc nechty, Josh sa nedokázal tohto zlozvyku zbaviť ani napriek neustálemu upozorňovaniu zo strany učiteľov i oboch rodičov.

Josh nepatril k premiantom triedy. Jeho študijné výsledky oscilovali v škále priemer, ľahký podpriemer. Aj to, najmä vďaka neustálej Lucasovej pomoci s domácimi, či školskými projektmi. Štúdium ho nebavilo, rovnako ako telesná či športy. Čestnú výnimku predstavovali hodiny informatiky, kde sa vyrovnal i najlepším. Nie raz Lucasovi pomohol s nastavením sietí či obnovením strateného súboru. Ako vyhlásený fanatik do filmov, dňom i nocou sťahoval najnovšie tituly, často získajúc úplnú novinku, pred jej uvedením v miestnom kine. Študujúc pikantérie z natáčania i vyjadrenia hercov, nikdy o nich nezabudol Lucasa, obširne informovať.

Josh a Lucas, Lucas a Josh. Dvaja chlapci, rovesníci, spolužiaci. Tak rozdielni, a predsa blízki. Najlepší priatelia.

"Hello, Lucky Luca !" Nastaviac zovretú dlaň, Lucas mu do nej vrazil tou svojou, ako každé ráno. "Ako sa máš ?" Lucas prevrátil zrak. "Ako asi sa tak môžem mať v pondelok ráno ? Na h****." "Tak to sme dvaja." Pritakal Josh. "Sku***** pondelky. Foter nás zobudil už o šiestej. Napadlo ho, že predtým než zdrhne do práce, musí zabiť nejaké klince v kôlni, a začal trepať kladivom." "O šiestej ?" Pokrčiac plecami, Josh sa radšej zdržal komentára. Hriechov už mal nadnes viac než dosť.

"Inak, videl som tú haluz čo si dal včera na web. Dobré psycho ! Kde na tie veci chodíš ?" Lucas si skúšal vybaviť si poznámky zaznamenávané celé doobedu, kým ho otec z nevyduril z postele. "Ja neviem. Sú to také vtákoviny. Asi mi začína šibať." "Tebe ?" Zapochoyboval Josh. "Mal si vidieť tú kravinu od Lyncha čo som ti poslal. Pozeral si to ?" "Čo myslíš ?" "Mulholland Drive. Starina z 2001. Strašná blbosť, ale Naomi Watts tam ukázala kozy a Laura Haring šla na full. WOW ! Ale tá Watts..." Josh dlaňami naznačil

odhadovanú veľkosť poprsia známej herečka. "Podľa mňa tak dvojky - trojky." "Si úchyl. Vážne." "Ja viem." Priznal Josh hrdo. "Ale, keď mne sa páčia také do ruky." Obaja sa zasmiali. "Sorry, cez víkend som sa k tomu vôbec nedostal. V sobotu nás oco zobral na debilný výlet, splniac si tak mesačnú kvótu rodičovských povinností, a včera poobede k nám pozval návštevu z roboty. Musel som tam ako taký pako sedieť v košeli a počúvať tie ich intelektuálne žvásty. Ale..." Lucas si povzdychol. "Pozriem na to cez víkend." "Inak, naťahal som aj ďalšie veci. Napríklad Equilibrium. Je to niečo ako 1984, ktorý sa ti páčil, akurát kus akčnejšie. A mám aj 8k verziu Dark City. Ale tú ti donesiem na kľúči. Je to priveľké." "OK, ale až v piatok. Skôr sa k tomu aj tak nedostanem." "Inak..." Josh zaváhal. "Neskočíme niekam po škole ? Napríklad do kina ? Foter sa má vrátiť skôr, aby dokončil tú kôľnu." "A čo hrajú ?" "Neviem. Ale niečo určite. Stále lepšie, než počúvať fotrove trieskanie." Lucas vedel, že kamarátov odkladaný príchod domov, nesúvisí s otcovým údermi kladivom, no bol dosť taktný, aby to nespomenul. "Sorry, ale ja dnes nemôžem. Poobede mám klavír, lebo Thompsonová zajtra nemá čas. Musím tam byť kvôli tomu koncertu. A potom ešte dokončiť ten projekt pre Simonsovú. Večer ti ho pošlem." "Super." Poďakoval Josh.

Blížiac sa k škole, kde opäť začne stereotyp nového týždňa, Lucas mal náladu pod psa. "Neznášam klavír." "Klavír ?" Prskol Josh. "Mal by si byť u nás na chóre, keď organista začne trieskať do kláves ! Včera som celé kreténske doobedie musel pomáhať pátrovi. Ako taký ch*** !" "A čo si tam robil ?" "Ale... Prenášali lavice, pratali kostol a potom ten idiotský zbor. Domov som sa dotrepal až o tretej. Zabitý deň." Josh mal chuť do niečoho tresnúť, ak by bolo do čoho. Neznášal otcom vynútené návštevy chrámu. "Vieš, ako ti ku*** závidím, že nemám takého fotra ako ty ?" "Vážne ?" Poznamenal Lucas. "Chcel by si hrať s Julianom vodné pólo, keď po tebe ziape Cole ?" "Radšej !" Odvrkol Josh, keď náhle zastavil. Posunkom naznačil dôvod.

Na lavičke pred neďalekým KFC posedávala trojica starších žiakov - Kai Riggs, Nicolas Burke, a najmä obávaný postrach Thomas Gardiner K8 School, jeho veličenstvo, Connor Phills, osobne. Ani blízkosť školskej budovy neodrádzala vychýrenú trojicu od spokojného poťahovania cigariet zakúpených v jednom z obchodov, cestou na vyučovanie. Zaujatí rozhovorom na niektorú z hlboko intelektuálnych tém typu futbal, motorky, pivo, dievčatá, či sex, dvojicu mladších spolužiakov váhavo postávajúcich obďaleč, nezaregistrovali.

"Pod', obídeme ich !" Navrhol Josh nervózne. Pondelkové ráno predstavovalo dostatočnú záťaž na nervovú sústavu, aby ako bonus, potreboval ďalší konflikt s Connorom. Lucas nezareagoval. Meravý sťa stíp z kameňa, príkrým pohľadom pretímal súpera, vydierača i zlodeja v jednej osobe. Úvodný nával strachu vystriedalo pohrdanie. "Ty choď ! Ja pred ním zdrhať nebudem." Josh v duchu zahrešil. Tieto pózy kamaráta dobre poznal. Ak sa Lucas raz zaťal, neexistovala sila, ktorá by ho dokázala zastaviť. Vedel, že nemá na výber. A najlepšieho priateľa nikdy nezradí.

Nasledovaný kamarátom, Lucas pomalým krokom vyrazil vpred. Chodník stáčajúci sa okolo parkoviska takmer k lavičke vylučoval, aby ich osvietená trojica nezaregistrovala. Odpíjajúc z plechovky, zručne zabalenej v nepriehľadnom igelite, ako prvý zareagoval

Kai. "Aha, sledujte kto sem ide ! Jones a jeho teplý kámoš." Odhodiac cigaretu, ako titán prebudený zo spánku, Connor Phills sa vztýčil v celej svojej výške.

Mohutne stavaný žiak najvyššieho ročníka Thomas Gardiner K8 School už na pohľad vzbudzoval rešpekt. Masívnu kosť zvyrazňovali široké ramená, vďaka ktorým dosiahol aj na najnepresnejšie rozohrávky tímového quarterbacka. Šľachovitá postava, bez zbytočnej nadváhy mu dávala na obratnosti i rýchlosti, nevyhnutnej pre najtalentovanejšieho útočníka školského tímu. Drsný zjav, dotvárali na ježka ostrihané vlasy i vystupujúce líčne kosti. Priam achertyp antického hrdinu by nepochybne imponoval nemálo spolužiackam, nebyť jedinej nedokonalosti, na inak dokonalej postave - tvári. Posiata neodstrániteľnými akné, nízke čelo, zrastené obočie, a najmä obrovitavský nos, ktorým by zatienil aj Cyrana z Bergeracu, budili posmešky u spolužiakov a hatili nádeje u dievčat.

Pretiahnuť krk, Connor zatarasil Lucasovi cestu. "Čo tu robíš ?" Lucas pozrel na o hlavu vyššieho ôsmaka. "Idem do školy." "A kto ti dovolil ísť tadiaľto ? Nevidel si nápis tam vpred ?" Connor ukázal na jednu z reklamných tabúľ obklopujúcich fastfoodovú reštauráciu. "Buzerantom vstup zakázaný !" Nicolas Burke sa od smiechu rozkašľal.

Najinteligentnejší z trojice, Nick nemal Connorovu silu, ani talent na športy. S odstavajúcimi ušami, takticky prekrytými dlhými vlasmi i výrazným predkusom, ktorý nedokázalo napraviť ani dlhoročné nosenie rovnátok, nepatril medzi školských krásavcov. S výrazne lepšími študijnými výsledkami než jeho dvaja súputníci, ak by len trochu chcel, mohol by to dotiahnuť na niektoré zo solídnejších gymnázií v meste. No podobne ako starší brat, vyhlásená firma nie neznáma miestnej polícii, aj Nicka viac než škola lákalo poflakovanie sa s kámošmi. Nestavaný na bitku, agresivitu priateľa nahrádzal uštipačnými poznámkami, ktoré Connora vždy pobavili.

"Hej Con, nehovorí sa buzerant, ale gay." Poznamenal veselo. "Chceš, aby ťa Goddardová obvinila z urážky sexuálnej menšiny ? Hoci..." Nick zaváhal. "Čo ak je to trans ?" "Hej ! Všet, aj vyzerá ako moja ségra." Doplnil pohotovo Kai.

Najnižší a najútľejší člen bandy, s Connorem sa poznal od prvého ročníka. Neustále sa obšmietajúc ako pes okolo svojho pána, Connor mu bol nielen vzorom a kamarátom, ale i príležitostným bodyguardom. Connorove služby Kai nikdy nezabudol oceniť pravidelnými úhradami účtov v obchodoch či putikách z kreditnej karty otca, majiteľa miestnej autoopravovne. Ako zarytý fanúšik metalu, vždy nosieval koženú bundu, ktorú by nik nemohol označiť za peknú a slnečné okuliare, ktoré mával na nose i vtedy keď sa stmievalo.

"Možno pod tými šortkami nosí ženské nohavičky." Pristúpiac sprava, Kai postrčil mladšieho spolužiaka. "Stavím sa o kilo, že doma tajne nosí silonky." "Ty vážne nosíš silonky ?" Podpichol Connor veselo. "Nie." "Oh, nie..." Connor napodobnil Lucasov vysoký hlas. "Ešte aj rozpráva ako buzna." Statný chlapec sa obrátil k priateľom. "Koľko buzna začína za vstup na zakázané územie ?" "10 babiek, pre každého !" Vyniesol pohotovo ortiel Nick. Connor zdrapil protivníka za tričko. "Bude to 30 doláčov, ty úchyl." "Toľko nemám." Zapišťal Lucas, a siahnuť do vrečka, vytiahol desať dolárovku, pôvodne

určenú na nákup v školskej kantíne. "To je málo !" Zdrapiac bankovku, Connor mávol k spoločníkom. "A čo Nick a Kai ? Ocinko si vyváža riť v najnovšej A8tke, a tebe nedá viac ?" "Chcem svoje prachy !" Zahrozil päšťou Nick. "Viac vážne nemám." "A čo Foley ?" Kai pristúpil k Joshovi bodnúc doň ukazovákom. "Naval' prachy, pupúšik !" "Daj mu pokoj !" Precedil Lucas. "Josh nič nemá. Prachy vám donesiem. Zajtra." "Oh..." Zanôtil Kai dojato. "Malý Luca sa zastáva svojho teplého kámoša." "Chcete prachy, alebo nie ?" Connor sa sklonil k Lucasovi, až sa tvármi takmer dotýkali. "Ale zajtra to bude 25 doláčov. Úroky. Rozumieš ?" Skôr než Lucas stihol odpovedať, Connor doň sotil. Nepripravený na náraz, Lucas sa rozťahal na trávniku, lemujúcim reštauráciu. "Skurvený úchyl. Nabudúce to bude 20 babiek pre každého, ty hajzel." Ukojac dennú dávku agresivity, Connor v sprievode dobre sa baviacich kumpánov zamieril k škole.

"Kurvy !" Zasyčal Josh za odchádzajúcou trojicou. Podajúc kamarátovi dlaň, pomohol mu na nohy. Lucas sa začal oprašovať. Tričko, nohavice, ruky i nohy mal posiate kúskami trávy. "Mám niečo aj na chrbte ?" "Hej." Josh začal odliepať zelenkasté steblá na miestach kam Lucas nedočiahol. Kusy bylín zanechali farebné šmuhy. Ošatenie bolo jednoznačne zrelé do práčky.

"Je to sviňa." Zahrešil Josh. "Keby som mohol, rozbijem mu papuľu." Lucas zotrel posledný prach z predlaktí. "Je to zakomplexovaný chudák." "Vraj chudák !" Joshovi sa zmierlivé označenie stelesneného zla za ktoré Connora považoval vôbec nepozdávalo. "Veď ťa predsa okradol." "Bolo to len 10 babiek. Vylieva si komplexy za to, že ho foter doma mláti. Vlastne za to ani nemôže. Vrodená porucha osobnosti, nedostatok empatie, komplexy menejcennosti, potreba dominancie, dokazovania fyzickej nadradenosti. Typické črty sociopatickej osobnosti. Je to psychopat." "Ty ho ľutuješ ?" Začudoval sa Josh. "Ale nie. Iba vysvetľujem, že je chorý. Narodil sa s tým. To sa mohlo stať aj mne či tebe. Nikto nemôže za to, aký sa narodí." "Ale za to, že mláti teba i ostatných, môže." Josh si vybavil prvý konflikt Lucasa s Connorom. "Ako dlho po tebe ide ? Pol roka ? Mal by si to niekomu vyklopiť. Napríklad vaším." "A načo ?" Joshova ponuka znela lákavo, no len do chvíle, kým ju Lucas nezačal rozmieňať na drobné. "Všetci vedia čo Connor robí, a čo mu kedy spravili ? Párkrát vylúčili, a to je všetko. Hovoril som ti ako som minule počul Irvinovú kecať s Coleom ?" Josh zavrtel hlavou. "Chcel ho vyraziť z tímu, keď v šatni napadol Collinsa. Asi pred mesiacom. A Irvinová ho s tým poslala do kelu. Vraj škola potrebuje vyhrať pohár. A bolo vybavené. Hotovo." Cítiac bezmocnosť, svet dospelých pripadal Lucasovi ešte pokryteckejší než pri rannom písaní poznámok. "Ale tvoja mama je predsa právnička." Josh kamarátovej pasivite nedokázal pochopiť. "Ak by to dala na súd, Irvinová bude v hajzli. Museli by ho vyhodiť." "Hej. A oco by doma opäť spustil tirády ako ma dá na kreténsku International School Of Boston. On parle français ?" Lucasova francúzština podvihla Joshovi kútiky. "Naozaj netúžim po niečom inom, len snobárskej bilinguálke za 40 litrov ročne. Stále s tým do mňa hučí. Ďakujem, neprosím." "To je blbé. Ale..." Josh hľadal správne slová. "Čo ak bude pýtať stále viac ? Alebo ti niečo spraví ? Vieš aký je ? A skončíš ako Bob Mills." Lucas si odpil z fľaše z batohu. "Blbosť ! Kvôli takému kreténovi ako Phills nebudem skákať z okna. A okrem toho, za dva mesiace aj tak vypadne. Tak čo ?"

Pozrúc na hodinky stále zašpinené kúskom blata, Lucas vytreštil oči. "Ty vole, už je dvadsať." "Do ****." Zakľal Josh. Diskusia v momente skončila, a obaja chlapci sa rozbehli k škole.

Nedlhý šprint priviedol dvojicu opozdilcov pred Thomas Gardiner K8 School v momente, keď zvonec oznámil začiatok vyučovania. Modernú, dvojpodlažnú budovu atypického polkruhového tvaru postavenú pred niečo vyše desaťročím, dopĺňalo trávnaté priestranstvo s prístupovou cestou k nevelkému parkovisku i zastávkou školských autobusov. Početné lavičky, hojne využívané žiactvom pred i po vyučovaní, teraz ostali prázdne. Za budovou sa nachádzalo oplotené športovisko s atletickou dráhou, basketbalovým ihriskom i hracou plochou amerického futbalu.

Lucas a Josh vstúpili do vestibulu tesne potom ako zvonenie skončilo. Prebehnúc bezpečnostnými rámami s kamerami a detektormi kovov, školník ich našťastie ešte nestihol zablokovať. Inak by tu stvrkli ďalších 10 minút s automatickým záznamom v školskom registri.

Dobehnúc k skrinkám, Lucas zhodil vak, schmatnúc pracovný tablet s poznámkovým blokom. Dve minúty po zvonení, školskú chodbu naplnilo ticho. Vymeniac si pohľady, kamaráti sa nemuseli dohovárať na pláne výhovorky pre zvedavú učiteľku. To bola doména Lucasa. Vymyslieť niečo aspoň trochu uveriteľné.

Pristúpiac k dverám triedy pani Simonsovej, Lucas potiahol kľučkou. Dvadsať párov očí uprelo pohľad na oneskorencov. Devätnásť žiakov, trieda v komplet zložení, usadení v jednomiestnych laviciach, rozdelených do troch radov, a za katedrou známa učiteľka, ktorá práve začínala s výkladom. Nápis na elektronickej tabuli oznamujúci tému hodiny 'Zločin a trest', nadobudol takmer symbolický význam.

"Jones a Foley." Zahlásila pani Simonsová. "Čo vás v túto neskorú rannú hodinu privádza k nám?" Trieda sa zasmiala. Mierne ironický tón, ktorý učiteľka nemyslela až tak vážne, bol jedným z dôvodov prečo si Lucas pani Simonsovú obľúbil. Skúsená štyridsiatnička, na rozdiel od trénera Colea či pána Thomasa, nikdy nedvíhala hlas. Aj napriek útlej postave a nemoderným, kosteným okuliarom, pre ktoré si u ctihodného žiactva vyslúžila vysoko originálnu prezývku Okuliarnik indický, autoritu si dokázala zabezpečiť trefnými poznámkami, umlčiac aj tých najdrzejších žiakov. Intelektuálka a príležitostná spisovateľka, ako jedna z mála duší na škole, Lucasovi rozumela.

"Čo to bude dnes pán Jones? Pokazené auto, zabudnuté kľúče, alebo snáď snehová víchrica?" Nahodiac ľútostivý výraz číslo šesť, Lucas pristúpil bližšie. "Prepáčte pani Simonsová, no ráno ma mama poslala do obchodu niečo kúpiť, a automatická pokladňa sa zasekla. Musel som čakať v šore, kým nás predavačka vybaví. A Josh na mňa čakal v parku, tak..." Lucas pokrčil plecami. "Sme to nestihli. Prepáčte. Sľubujem, že viac sa to opakovať nebude." "Koľký sľub to už je, Luca?" "Asi piaty. Tento mesiac, alebo týždeň?" Trieda opäť vybuchla rehotom. Chichotavý smiech drobučkej Naomi Harrisovej v prvej lavici, vyčaroval Lucasovi úsmev na perách. "Ja vám dám piaty!" Zahrozila učiteľka veselo. "Ešte raz, a budete to vysvetľovať pani riaditeľke. Rozumeno?" Obaja chlapci prikývli. "Posaďte sa."

Zamieriac uličkou medzi najľavejším a stredným radom, Lucas chcel zasadnúť, keď ho učiteľka zastavila. "Lucas, čo to máš na chrbte ? Prečo si celý špinavý ?" "Pretože sa s Joshom milovali v tráve." Podpichol Nolan Fisher, na čo trieda zareagovala ďalším záchvatom smiechu. "Hej, veď aj preto prišli neskoro." Zdupľoval Robert Stone, vypúliac pery ako pri bozkávaní.

"Fisher, Stone." Učiteľka vztýčeným ukazovákom obom previnilcom naznačila, aby sa postavili. Nolan Fisher a Robert Stone. Neprehliadnuteľná dvojica triedy pani Simonsovej. Kamaráti, a občas i súper, nikdy nevynechali príležitosť zabrdnúť do Lucasa a Josha. Nolan Fisher bol vysoký, štíhly blondák, prevyšujúci ostatných spolužiakov, s výnimkou Alana Sweeta. Inteligentný, s dobrým prospechom, nebyť Lucasa, je z neho triedny premiant. Povestný uštipačnými poznámkami na adresu žiakov i učiteľov (za ich chrbtami), výrečnosťou i klamstvami dokázal z väčšiny šlamastík poľahky vybrádnúť. Robert Stone bol silnejší a statnejší z dvojice. Pravidelne posilňujúc, rád sa chvastal svojimi bicepsami i množstvom libier, ktoré predošlý deň v domácej posilňovni nadvíhal. Až do nedávnych bitiek s Lucasom, keď ho Lucas dvakrát zložil, považovaný za nespochybniteľného triedneho šampióna, pošramotenú prestíž si napravoval pravidelným provokovaním svojho premožiteľa. Neučil sa tak dobre ako Nolan, no peniaze otca, úspešného podnikateľa s nehnuteľnosťami a pravidelného sponzora školy, tento nedostatok hravo vykompenzovali.

"Tak čo chlapci ?" Riekla prísne pani Simonsová. "Túžite svoje teórie o neskorom príchode vašich spolužiakov vysvetľovať v kancelárii pani Irvinovej ?" "Nie." Odvetili Nolan a Robert zborovo. "Tak sa posadte. A ty Lucas..." Učiteľka kývla k obľúbenému žiakovi. "Po hodine sa choď umyť a vypraš si tričko. Takto tu nemôžeš celý deň sedieť." Lucas neznal súhlas, klesnúc do lavice.

Kým pani Simonsová nastavovala elektronickú tabuľu na úvodný text svojej prednášky, Josh, sediaci o lavicu vpredu, sa obrátil k Lucasovi. "Ty si bol ráno v obchode ?" Prevrátiač očami, Joshovi takáto odpoveď stačila. Spokojný, že neschytil poznámku, cez prestávku kamarátovi za všetko poďakuje.

Nadrozmerneý nápis 'Zločin a trest' na tabuli vystriedala fotografia prebalu knihy. Krvou pokropená sekera a vedľa nej dvojica vztýčených krížov žiactvo ihneď zaujali. "Zločin a trest." Prečítala učiteľka názov románu. "Pozná niekto z vás toto klasické dielo svetovej literatúry od slávneho ruského spisovateľa 19. storočia Fiodora Michajloviča Dostojevského ?" Neprekvapujúco, nik sa neprihlásil. "Ani ty Natalia ?" Útle dievča v jednej z predných lavíc bezmocne zavrtelo hlavou. O Natalii Jenningsovej, nenápadnej spolužiačke s nápadne dlhými copami, bolo všeobecne známe, že holduje čítaniu literatúry, a to nielen dievčenských románov. Čítavala ich cez prestávky i voľné hodiny, na tablete, v mobile aj v klasickom prevedení. Vždy nejakú knihu mala pri sebe. Ak ani ona nepoznala Simonsovej klasiku, najskôr pôjde o parádnu blbosť, pomyslela si väčšina triedy.

Pani Simonsová sa posadila na katedru, zalistujúc v knihe. "Zločin a trest je príbeh chudobného študenta z Petrohradu Rodiona Raskolnikova, ktorý sa rozhodne zavraždiť

starú úžerníčku a majiteľku záložne, zdierajúcu svojich dlžníkov, aby mal peniaze na štúdium i pre sestru, ktorá sa chce vydať za bohatého muža, hoci ho nemiluje, aby finančne pomohla svojmu bratovi." Dlhokánska veta opisujúca pointu príbehu vzbudila sklamanie u tých, čo vzhľadom na prebal, očakávali krvák minimálne na úrovni Texaského masakru motorovou pílou či Halloween 2. Nenechajúc sa odradiť kyslými tvármi sklamaného žiactva, učiteľka začala s čítaním pripravených ukážok.

Zložito napísaný text plný vnútorných úvah hlavného hrdinu odtekal pomaly. Odťažité príbeh nádejného študenta, čo sa z beznádeje a zúfalstva rozhodne vykonať zločin najťažší, nemal v triede trinásťročných šancu na úspech. Väčšinu žiactva čítanie rýchlo zunovalo, a len prítomnosť triednej zabránila, aby hodinu literatúry premenili v debatný krúžok či herňu počítačových hier. Dokonca i Natalia Jenningsová znudene zívala, akiste snívajúc o ďaleko lepších knihách, ktorým by sa mohla venovať, ak by ich učiteľka zanechala osamote. Dvadsiatka detí v duchu odrátavajúcich čas do vyslobodzujúceho zvonenia, a jeden takmer nedýchajúc napätím.

Lucasa tragický príbeh študenta, len o pár rokov staršieho než on sám, uchvátil. Muž, čo bol ešte nie tak dávno dieťaťom, vykoná najstrašnejší zločin, akého je ľudská bytosť schopná, aby mal dosť peňazí pre seba a svoju rodinu. Ukladná vražda, neospravedlniteľné zlo, ktorého sú schopní len najťažší zločinci. Aspoň tak si Lucas vrahov vždy predstavoval. No svetoznámy román rozvíjal nečakane iný dej. Počúvajúc o Raskolnikovej chudobe, nešťastí milovanej sestry, každodennom utrpení nemajúcom konca a zlej, bezcitnej úžerníčke zdierajúcej z dlžníkov to posledné, hrdlo mu zovrel krč. Zabiť, zavraždiť v 'záujme dobrej veci', vyslobodiť chudákov ako on sám, z ich večného otroctva. 'Nezabil som človeka, ale princíp !' Ospravedlňuje Raskolnikov svoj čin sám pred sebou. "Je možné, prípustné, spáchať hrozný skutok, ak ním pomôžete sebe či ostatným ? Zmárniť jeden, či v tomto prípade dva životy, no zachrániť desiatky ? Nezabíjajú aj vojaci, brániaci svoju vlasť nepriateľov, aby ochránili blízkych ? A ich činy nik neodsudzuje. Naopak, stávajú sa hrdinami."

Lucasova myseľ opäť zaberala na plné obrátky. Pulz mu stúpala a v ústach vyprahlo. Osud morálne ospravedlniteľného vraha ho fascinoval. To neďaleko sediaceho Roberta 'Simonsovej tárane' nekonečne nudilo, a blížiaci sa koniec hodiny mu dodal odhodlanie obrátiť sa k Nolanovi. Niečo šepkajúc, chvíľu trvalo, kým si ich učiteľka všimla. "Robert a Nolan. Pozerám, že vás príbeh Rodiona Raskolnikova natoľko zaujal, že sa o ňom tak intenzívne bavíte, však ?" "Samozrejme, pani Simonsová." Odvetil Robert Stone suverénne, na čo sa trieda začala chechtať. "Hm, aký nečakaný záujem o klasickú literatúru z vašej strany." Žiaci opäť reagovali smiechom. "Takže, mi nepochybne veľmi radi prezradíte Raskolnikovovu motiváciu prečo chcel starú úžerníčku zabiť." "Lebo potreboval prachy." Odvrkol Robert. "To áno, ale ako chcel svoj čin ospravedlniť pred samým sebou ? Prečo sa domnieval, že jeho vražda je ospravedlniteľná ?" "Lebo stará mala veľa prachov, a on nie." "No..." Zaváhala učiteľka. "To nie je celkom presné. Nolan ?" "Lebo sa jej chcel pomstiť zato, že ho okradla ?" "Aj to, ale bolo tam niečo ešte zásadnejšie." Obaja chlapci ostali ticho. Keďže sa nik nehlásil, pani Simonsová vyvolala jediného žiaka, ktorý z nej počas čítania nesňal zrak. "Lucas ?" "Lebo si myslel, že ide spraviť správnu vec." "Správnu vec ?" Zháčila sa učiteľka. "Naozaj bol Raskolnikov presvedčený, že vražda je správna vec ?" "Áno. Myslel si, že keď úžerníčku zabije

pomôže všetkým, ktorých okrádala a spraví svet lepším. Tým ospravedlňoval svoj skutok." "Výborne Lucas ! Presne tak to bolo." Pochválila ho triedna. "Raskolnikov presvedčil sám seba, že spáchanie hrozného činu je tolerovateľné, ak svojim skutkom pomôže obetiam úžerníčky. A ak by Robert s Nolanom mali záujem ma počúvať, zistili by, ako si Raskolnikov postupne začne uvedomovať svoju vinu, až sa napokon k zločinu prizná."

Slová pani Simonsovej prerušilo školské zvonenie. Náročná hodina bola u konca. "Zajtra dokončíme čítanie ukážok a spravíme si detailný rozbor diela." Učiteľka zosadla z katedry, keď si uvedomila, že na niečo zabudla. "Mimochodom, zajtra k nám nastupuje nová žiačka. Je z New Yorku, a podľa pani riaditeľky, je výbornou študentkou. Pevne verím, že pre viacerých z vás bude príkladom." Aj keď triedna nespomenula nikoho menovite, bolo jasné koho má na mysli.

Lucas po očku pozrel na Roberta, pridajúc jemný úsmev. Tým najlepším spôsobom sa mu podarilo Stoneovi vrátiť požičané. Simonsovu mal rád, a ona jeho. Na otcom vybájenej súkromnej snobárni takto empatické učiteľky akiste nemajú. Ani kamarátov, ako Josh.

Po hodine literatúry, Lucasova obľúbená matematika zbehla ako nič. Nastala veľká prestávka, ktorú žiaci na jeseň a jar trávajú na školskom dvore. Aj Lucas s Joshom vyrazili tým smerom.

Presúšajúc sa dlhočiznou chodbou k školskému ihrisku, Josh neustále vykladal o hádke s otcom, sporoch so sestrami, i ako sa nevie dočkať, až konečne vypadnú na výšku. Počúvajúc ho na pol ucha, boli už takmer pred východom na dvor, keď Lucas uvidel Jessicu Moonovú, kráčajúcu oproti nim. Podľa tvrdení jej spolužiakov ôsmakov, i na základe výsledkov nedávnej súťaže krásy, najpôvabnejšie dievča Thomas Gardiner K8 School. Roztlieskavačka školského futbalového tímu, neprehliadnuteľná blondínka už nejdnému rovesníkovi pobláznila hlavu.

Blížiac sa, snáď v dôsledku Joshovo trkotania o sestrách, Lucas zrakom zavadil o staršiu spolužiačku. Ich pohľady na chvíľu splynuli. Lucas zatajil dych. Jessica Moonová ho zaregistrovala. Jeho, šiestaka. Trvalo to zlomok sekundy, neprišiel úsmev, ani žmurknutie, no predsa...

Na Lucasovo prekvapenie, na školskom ihrisku to nebolo iné. Kým dokráčali k obľúbenej lavičke neďaleko baseballového ihriska, viacero dievčat, mladších i starších, si ho zvedavo premeralo, čo sa nikdy predtým nestávalo. Záhadu nečakaného záujmu nežnejšieho pohlavia o fešného chlapca odhalil Josh, len čo zasadli. "Máš tam kus trávy." Ukázal na tričko. "Do riti." Zahrešil Lucas, strasúc so seba steblo i hrudku hliny, pozostatky raňajšieho konfliktu. Na Simonsovej radu po hodine sa ísť opláchnuť celkom zabudol.

"Sleduj, kto prišiel !" Josh kývol k basketbalovému ihrisku na opačnom konci dvora. Connor Phills sa rozhodol využiť príjemné jarné počasie na prevetranie hlavy i obligátne predvádzanie. Vytlačiac mladšie deti, s Nickom, Kaiom a pár ďalšími, hrali na jeden kôš.

Netrvalo dlho, kým sa Connor zrazil s jedným z protihráčov, ktorého Lucas poznal iba z videnia. Počastujúc súpera kompletnou zbierkou vulgarizmov, aké len angličtina pozná, iba prítomnosť bezpečnostných kamier zabránila vážnejšiemu konfliktu.

"Hajzel." Precedil Josh. "Tak rád by som mu baseballkou rozflákol papuľu, že by sa váľal v krvi. Ku*** vyj***** !" Ešte vždy odstraňujúc fragmenty špiny z trička i nohavíc, Lucas nechal kamarátovo hromženie bez odpovede. "Myslí si, že je z neho každý posratý. Tak ako on z fotra." Nasledujúca myšlienka primäla Josha k úsmevu. "Keby ho tak opäť skatoval ako pred Vianocami. Dva týždne nechodil na tréning, taký bol dobitý." "A čo z toho ?" Nesúhlasil Lucas. "Foter ho zmláti, a on si potom vybije hnev na niekom v škole." "No a ? Hlavne, že to schytá." "Schytá..." Povzdychol Lucas, vybaviac si hodinu literatúry. "A čo sa tým zmení ? Čím viac ho foter mláti, tým je agresívnejší. Až raz niekomu fakt ublíži. A potom čo ? Zhnije v base ?" Lucas zavrtel hlavou. "Násilie nič nerieši. Iba veci zhoršuje. Ako v Simonsovej knihe." Josh prekvapene pozrel na priateľa, váhajúc či to myslí vážne. "Keby ich mama neopustila a foter nezačal chľastať, nemusel byť taký." "Phills bol vždy úchyl. Mlátil decká už v štvrtáku." Nesúhlasil Josh. "Hej, a teraz je to ešte horšie."

Lucas vyskočil na nohy. "Idem na hajzel vyčistiť tričko." "Pôjdem s tebou." Lucas sa zamračil. "To bol len vtip." Bránil sa Josh. "Inak nechceš moje z telesnej ? Mám ho v skrinke." "Nie, dík. Len opláchnem tie škvrny, nech tu nebehám ako prasa." "Kvík, kvík." Zakrochkal Josh. "Blbec..." Počastujúc priateľa, Lucas už aj upaľoval k školskému vchodu.

Zamieriac k málo používanej toalete pred vstupom na školskú plaváreň, zvyčajne pustá, ani teraz tu nikoho nebolo. Pristúpiac k jednému z umývadiel, sňal si tričko. Zadná strana ostávala celá ufúľaná. Nielen kusy bylín a flaky od blata, ale i početné šmuhy, ako sa nedobrovoľne vyváľal v tráve, robili z kusu oblečenia kandidáta na pranie. Cícerok vody s mydlom našťastie spravili zázraky. Nepekné škvrny Lucasovi rýchlo mizli pod prstami a vrchná časť ošatenia o pár chvíľ nadobudla znovu použiteľnú podobu. Cenou za očistu bude nepríjemný pocit vlhkosti, ktorý sa však do hodiny vytratí.

Zastaviac vodu, Lucas sa chcel obliecť, keď uvidel svoj obraz v zrkadle. Odhalená hrud' s vyrysovaným svalstvom na bruchu, mohutne stavané ramená, podmanivý pohľad, krásna tvár. Pootvoriac pery, nahodil zmyselný výraz. Dlhá štica mu padala do čela. Prižmúrené viečka lákali. Je nádherný. Všetci mu to hovoria. Nielen mama s otcom, učiteľka piana, či Josh keď provokuje. Aj úplne neznámi ľudia. Keď bol menší, nie raz si ho pomýlili s dievčaťom. Vtedy bol našťvaný, no teraz tomu rozumel. Iba chlapca tak pekného ako on, môžu považovať za dievča. Dievča ako Jessica. Ako desiatky, stovky iných, čo ho programovo ignorujú. Nerozumel tomu. Mal 13, a žiadna spolužiačka oň nikdy neprejavila záujem. Je to preto aký je ? Ako premýšľa ? Ako sa líši od ostatných ?

Skôr než záhadu stihol rozlúsknuť, zachytil hlasy z chodby. "Do šľaka." Zahrešil pre seba a chcel si tričko natiahnuť, no obrátené naruby, kým ho otočil, dvere na toalete sa rozleteli. Ako naschvál, dnu vstúpili Robert Stone, Nolan Fisher a Julian McConnell. Šanca 1 k 1000, že to budú práve oni, a predsa.

Uvidiac ho polonahého, Rob sa zachechtal. "Čo si tu robil ? Honil si vtáka ?" Útly Julian sa začal chichotať, akoby začul najlepší vtip v živote. Nevysoký, neduživý chlapec, vždy sa motal okolo Stonea a Fishera. V podpichovaní Josha a Lucasa v ničom za priateľmi nezaostával, čo Josh nie raz ocenil buchňatom či strkancom. Nebyť toho, že má otca policajného kapitána, čím sa veľmi rád a často chvastal, obaja by si jeho posmešky s ním už dávno vybavili.

"Poser sa !" Odsekol Lucas vulgárne. Ako jediný z triedy si niečo také voči Stoneovi mohol dovoliť. "Kde si nechal milenca ?" Pridal Nolan, škeriac sa ako orangutan čo strávil priveľa času na slnku. "To ste s Joshom robili v parku, že si taký zasvinený ?" "Hej, tam sa stretávajú !" Prskol Julian, ukazovák naznačiac vulgárne gesto. "Lucas bol dole a Josh po ňom poskakoval. Preto je od trávy." Stone vybuchol smiechom. "Foley po tebe vážne poskakoval ? Myslel som, že si skôr na oral." Primitívne poznámky s cieľom vyprovokovať ho, nechali Lucasa chladného. "To by si chcel vedieť, čo ? Vzrušuje ťa to ? Mávaš z toho polúcie ?" Robert zmeravel a tvár mu sčervenela. "Á, tak ty nevieš čo to znamená ? Ani jeden z vás ?" S arogantným úškrnom, Lucas si svoj triumf vychutnával. "Pozrite si to na nete, idioti."

Na toaletu práve vstúpili ďalší žiaci, a hroziaci konflikt ostal zažehnaný. Lucas sa spokojne pobral do triedy. Intelekt opäť raz triumfoval nad hrubou silou.

Detskou izbou sa rozliehal rachot výstrelov plne automatickej útočnej pušky M4. Nie skutočných výstrelov, skutočnej pušky. Josh so zručnosťou nadobudnutou pravidelným tréningom, likvidoval jedného virtuálneho protivníka za druhým. Priestornú obrazovku výkonného počítača pretínali žiarivé paprsky, ktoré z času na čas vystriedala efektná explózia 40 milimetrového granátu.

Divoko sa kymácajúci obraz, ako sa Josh snažil vyhnúť hordám nepriateľov, Lucasovi nerobil dobre. Roztiahnutý na posteli, myseľ mu zamestnávali neveselé úvahy z rána. Vyučovanie skončilo, a za dve hodiny ho čaká klavír. Kolotoč nového týždňa sa opäť naplno roztočil. V lunaparku, ktorý nie je možné opustiť.

Masívny výbuch na diaľku odpálených trhavín ukončil existenciu bunkra plného teroristov i ďalšieho úspešne prejdeného levelu v hre. Josh sa obrátil k dumajúcemu obyvateľovi detskej. "Nezahráme jeden na jedného ?" Hľadiac do plafónu, Lucas naznačil nesúhlas. "Môžeme zahrať niečo iné, ak ťa strieľačky nebavia." Josh vedel, že Lucas akčné hry veľmi neobľubuje - jedna z mála vecí v ktorej je lepší než kámoš. "Nie !" Zavrčal Lucas otrávene. "Nechce sa mi, a za chvíľu aj tak musím na klavír." "Myslíš naňho ?" "Koho ?" "Connora ?" "Ale nie. Seriem ho. Len som unavený." Josh sa nepokojne zamrivil, ako vždy keď sa najlepšiemu priateľovi chystal zvestovať čosi nepríjemné. "Mal by si to povedať vašim. Ja to našim povedať nemôžem. Foter by ma zdrbal, že sa neviem biť, a mama spustila litánie, ako mám nastaviť druhé líce." Josh zošpúlil pery. "Chcel by som mať takých fotrovcov ako ty." "Vážne ? Aby ťa nútili chodiť

na klavír a pólo a pílili ti uši so školou, kde to nenávidíš ? To by si chcel ?" "Keby si fotrovi povedal, že tam nechceš..." "Blbosť ! Ty ho nepoznáš. Je tým ako posadnutý. Stále mi rozkazuje čo mám robiť. Serie sa mi do života, akoby som mal päť. Nevieť sa dočkať, až budem mať 18, a vypadnem odtiaľ." "A keby si to povedal len mame ?" Lucas si pretrel zrak. "A načo ? Za tri mesiace bude aj tak preč."

Josh pochopil, že kamarát na podobné diskusie nemá náladu, a skúsil to z opačného konca. "Inak počul si o tej novej, čo má zajtra prísť ?" "Čo s ňou ?" "Elliott ju videl, keď bola s mamou v škole. Vraj je kosť." "Kosti sú pre psi." Josh sa uškrnul. "Volá sa Jennifer, má hnedé, kučeravé vlasy, a vyzerá fakticky cool. Podľa Elliotta budú všetci slintať, až ju zajtra uvidia." "Ja som bol v tom, že Elliott slintá iba pred obedom, keď je hamburger." Josh sa nezasmial. Narážky na korpulentnú postavu triedneho jedáka Elliotta Campbella už počul toľkokrát, až ho zunovali. "Nie vážne. Vraj je krásna." "A čo má byť ? Ak bude ako Hannah či River, nemám záujem."

Lucas pozrel na hodinky. "Za hodinu idem na ten sprostý klavír. Poďme niečo zahrať, nech tu nezachrápam." "Super !" Josh odsunul svoje kreslo, nevediac sa dočkať, až Lucasa opäť raz porazí.

Súmrak klesal na mesto, keď Lucas otvoril vchodové dvere, prekročiac prah predsene. Športový batoh so zošitmi najvýznamnejších diel klasickej hudby mu klesol k nohám. Zhodiac tenisky, v obývačke ho privítala mama, práve servírujúc večeru. "Ahoj zlatko. Prišiel si neskoro. Už som ti chcela volať." "Thompsonová to natiahla. Vo štvrtok niekam musí ísť, a budeme mať kratšiu hodinu." "Slečna Thompsonová." Opravila ho mama, prehodiac si zavadzajúci cop cez plece. Gaštanové vlasy, na nerozoznanie od tých synových, štíhla, ladná postava, neprehliadnuteľne velikánske oči i súmerná tvár, ktorej nádheru by závidela nejedna modelka. Vždy elegantne upravená, s decentným makeupom na tvári, Lucas mal po kom dediť. "Čo si dáš ?" Mama ukázala na dvojicu misíí. "Kuracie so zemiakmi, alebo zeleninový šalát ?" "Radšej to prvé."

Lucas nazrel do obývačky. Ako obvykle v túto večernú hodinu, aj dnes si otec uveleбенý v masívnom rustikálnom kresle pripomínajúcom kráľovský trón, listoval v novinách. Veľkoplošný televízor stlmený na minimum zobrazoval udalosti uplynulého dňa. "Pri odvetnom útoku amerického letectva v Jemene zahynulo 6 civilistov." Hlásal pohyblivý text pod zábermi tehlového domu zmeneného v ruiny. Zahĺbený v dennej tlači, otec mrazivej správe nevenoval pozornosť. Synovu prítomnosť zaregistroval, až keď Lucas zasadol na susedný gauč. "Ako bolo na hodine ?" Opýtal sa viac z povinnosti, ako záujmu. "Normálka." "Čo si hral ?" "BWV 846, prelúdium." Otec si zložil okuliare, konečne pozerúc na chlapca. Bolo to ako dívať sa do zrkadla. Rozdielny vek, farba vlasov i počet vrások na čele, a predsa tak podobní. Frázy typu 'si celý otec', Lucas počul snáď tisíckrát. Biologická kópia, takmer klon, z ktorého by otec najradšej stvoril aj klon mentálny. "To je náročná skladba." Otec zanôtil pár úvodných tónov, ktoré Lucas pred necelou hodinou zahral minimálne desaťkrát. "Oci, mohol by si mi dať dvacku ?

Zajtra ideme s Joshom do kina." Nebola to pravda, no drobné klamstvo poľahky ospravedlnila neochota vysvetľovať skutočný účel finančného príspevku. Najmä keď ten 'účel' mal 5 stôp a 10 palcov, a široké plecia k tomu. Otec siahol do vrečka, keď ho upútala správa v televízii. Pridajúc zvuk, obrazovku pokryli rozvaliny mesta Toretšk na východe Ukrajiny. Kedysi 30 000 mestečko premenilo ruské bombardovanie v sutiny. Obhorené paneláky, zničené domy, cesty i chodníky posiate krátermi po vybuchnutých granátoch. Na mieste kde predtým stálo detské ihrisko trčali zo zeme skrútené tyče toho čo bývalo kovovou preliezkou. Zúfalý pohľad. "To je strašné." Vzdychol otec. "Bastardi ! Pozrite sa na to čo spravili. Ruiny. Z mesta neostalo vôbec nič." Dronový záber potvrdzoval otcove slová. Deštrukcii obydľí, v ktorých pred pár mesiacmi žili šťastní a spokojní ľudia nešlo uniknúť. "Toto nikdy nepochopím. Načo je tým Rusom Ukrajina ? Majú najväčšiu krajinu na svete, ktorú ak by dokázali spravovať, mohli by byť najbohatším národom, a oni potrebujú vtrhnúť do cudzej krajiny a ničť tam. To je absolútne zvrátené." Civejúc na skazu, otec podvedome vrtel hlavou, akoby nedokázal uveriť tomu o čom ho vlastný zrak presviedčal. Zarytý pacifista odmietajúci násilie, jakživ Lucasa neudrel, nikdy nevlastnil strelnú zbraň ani praobyčajný paralyzér. Podľa otcovho názoru, násilie plodí násilie a zlo netreba zlom odplácať.

Sledujúc spúšť, Lucas si spomenul na príbeh z rána. "Dnes nám Simonsová čítala z románu Zločin a trest." "Od Dostojevského ?" "Aj on bol Rus." Pripomenul Lucas. Pohliadnuc na syna, otec sa zarazil, v prvej chvíli nepochopiac kam mieri. "Lucas, ale to je niečo celkom iné. Dostojevskij žil v 19. storočí, a len preto, že bol Rus neznamená, že má niečo spoločné so zverstvami čo dnes pácha zločinec Putin. Nemôžeme hádzať všetkých ľudí do jedného vreca iba preto, že sú Rusmi, Američanmi, bielymi, čiernymi, a tak podobne. Aj my sme viedli hrozné vojny vo Vietname či Iraku, a mnoho ľudí proti nim protestovalo. Ľudia nemôžu za to kde a kým sa narodí. Záleží len na každom z nás, ako sa k veci postaví." Lucas chápavo prikývol.

Vyloviac peňaženku, otec mu podal 20 dolárovku. "Inak, ak zajtra chceš, môžem ťa hodiť do školy. Idem do práce neskôr." "OK." Súhlasil Lucas. "Brnkem Joshovi, aby ma nečakal." "Večera je pripravená." Oznámila mama z jedálne. Otec sa pousmial, odložiac noviny. "Tú úžasnú vôňu cítiť až sem. Tak poďme teda !"

Kým Lucas si pochutnával na kuracinke do zapekanými zemiakmi a čerstvej zelenine, hlavnou témou večere, tradícia minimálne posledné dva týždne, bola otcova kandidatúra na post vedúceho katedry. Otec sa opäť raz sťažoval na mladšieho kolegu Irvina Andrews, ktorý ešte pred samotným konkurzom lobuje na fakulte. 'Ambiciózny karierista' nemajúci ani tretinu vedeckých prác, prišiel na katedru len pred troma rokmi, a otec mu v začiatkoch dosť pomohol. Dokonca mu recenzoval niekoľko prác, prinajlepšom priemernej kvality. A teraz, kandiduje proti nemu. Joan Jonesová manželka nabádala, aby aj on diskutoval s kolegami, zdôrazňujúc svoje kvality, no podľa otca by podobne chovanie bolo amorálne a nefér. Presvedčený, že výberová komisia zvolí skúsenejšieho kandidáta, neúspech si nepripúšťal.

Lucas debatu počúval len z donútenia. Ešte ho čakalo učenie a oznam Joshovi, aby naň v parku nečakal. A zajtra, rovnaký stereotyp ako dnes. Desivá predstava. Z ponurých úvah ho prebralo až mamine oslovenie. "Zlatko, ako dnes bolo v škole ?" Lucas nedbalo

pokrčil plecami. "Normálka. Ako vždy. Ale ešte sa musím učiť." "To je správne !" Pochválil ho otec. "Len poctivou prácou človek v živote niečo dosiahne. A úspech je z 99 percent tvrdá práca, a len z 1 percenta talent." "Ale náš Luca je predsa šikovný. Môj talentovaný chlapec." Mama pohladila syna po líci. Pociťujúc trápnosť, akú si len 13 roční teenageri musia pri lichôtkach dospelých vytrpieť, Lucas prehnane prejavy maminých emócií poslušne zniesol.

Neskorý večer priniesol únavu i prvé zívanie. Lucas práve dokončil esej na stredajšiu hodinu dejepisu a dokument so školskou prácou vystriedali jeho vlastné úvahy z rána. "Ďalší zbytočný deň za mnou." Poznamenal do počítača. "A zajtra ma čaká ďalší, rovnako bezvýznamný deň, v bezvýznamnom živote bezvýznamného človeka." Lucas si siahol na čelo pod povrchom ktorého to opäť vrelo. "Načo vôbec existujem ? Aký zmysel má môj život ?" Zaklapnúc notebook, vyšiel na balkón. Potreboval trochu schladieť rozbúrenú myseľ.

Rezidenčná štvrť na Observatory Hill sa po desiatej večer pomaly ukladala na spánok. Na ulici pred domom spočívali autá majiteľov zámožných nehnuteľností, nad ktorými ako anjel strážny, trpezlivo bdel automatický kamerový systém. V zopár oknách sa ešte vždy svietilo. Ruch hektického pondelka pozvoľna ustával, aby sa celý cirkus o pár hodín opätovne rozbehol.

Zakloniac hlavu, Lucas pozrel na hviezdnu oblohu. Bezoblačná noc odhaľovala stovky trblietavých svetov. Z nepredstaviteľných diaľav, ich svetlo sem putovalo dlhé roky. Miliardy hviezd i planetárnych systémov, ktoré nikdy nepreskúma, nepokochá sa ich nádherou, nespozná bytosti tam žijúce, ak nejaké sú. Ako otrok, všemocnou tiažou pripútaný k domovskej Zemi, je len zrnkom prachu, elektrónom, v širom, nekonečnom vesmíre. Frustrovaný vlastnou bezmocnosťou, uvažoval či aj tam, na vzdialených svetoch, existujú bytosti ako on, lámajúce si hlavu, nad zmyslom svojej existencie. Alebo je to celé iba o ňom ? Pretože je, ako to Rob Stone a iní vravia, 'divný' ?

Lucas si spomenul na poobedňajší rozhovor s Joshom. Kamarátovmu vyznaniu, či skôr priznaniu k závidi nad jeho rodičmi nerozumel. Veď mama, a najmä oco mu neustále niečo prikazujú. Vodia ho na obojku ako psíka, cvičenú opičku. Toto rob, a toto nerob, toto smieš, a toto nie. Uč sa, študuj, vzdelávaj sa, športuj, venuj sa hre na klavír, buď slušný, neodvrávaj, choď skoro do postele, tieto filmy nie sú pre teba, na toto si príliš mladý. Len my jediní vieme čo potrebuješ, a ty nás musíš počúvať. Ako poddaný svojho pána. Neradosná realita. A predsa, Josh túžil mať takých rodičov ako on.

A možno je to iba jeho vlastná nevďačnosť. Rozmaznaný jedináčik z dobre situovanej rodiny, ktorý dostal všetko, na čo si kedy spomenul. Materiálne zabezpečený, mama a otec by preň zniesli modré z neba, a on si ich snahu zaistiť mu spokojný život nevážil. Je zlým, skazeným dieťaťom iba preto, lebo nechce, aby zaň rodičia o všetkom rozhodovali

? Ak by mal prísneho otca ako Josh, najskôr by nad podobnými hlúposťami vôbec neuvažoval.

Ale čo ak netúži byť bohatým a úspešným, ako mu to rodičia naplánovali ? Robia snád' materiálne veci človeka šťastnejšieho ? Je jeho život lepší než ten Joshov iba pre výkonný počítač, domáce kino, špičkový mobil či značkový syntetizátor, ktoré má tu vo svojej izbe, a ktoré mu Josh tak závidí ? Stane sa jeho život naplneným, až raz ako úspešný manažér, inžinier či chirurg si bude zadok vyvážať v aute luxusnejšom než to otcovo, a ostatní mu budú ticho závidieť ? Je Connor, *chlapec čo nemá takmer nič*, nešťastný ? Pochádzajúc z chudobných pomerov, otec ho neustále mláti, a matka ich opustila. A predsa... Ako vynikajúci futbalista, požíva rešpekt i obdiv fanúšikov. Na škole ho každý pozná, má kopec priateľov a známych, aj tých čo z neho majú strach. Nik si nedovolí skrížiť mu cestu, krivo naň pozrieť, či dokonca ho uraziť. A ak má tréner Cole pravdu, a Connor to futbalom ozaj niekam dotiahne, stane sa bohatším a úspešnejším, než on, s otcom toľko presadzovaným vzdelaním.

"Život je fraška." Pomyslel si Lucas, vrátiac sa do izby. Musí sa vyspať. Čaká ho ďalší deň. Rovnaký stereotyp, rovnaká fraška.

3. Jennifer

Usadený na prednom kresle luxusného sedanu, Lucas bočným okienkom sledoval ako ubieha cesta. Ranná špička zaplnila ulice a vozidlá obyvateľov náhliacich sa do práce postupovali slimačím tempom. "Ďalší zbytočný deň predom mnou." Pomyslel si skrúseno. Vstanúc neskôr než obvykle, nemal čas uložiť svoje pocity do notebooku. A vlastne, ani nebolo čo. Depresívna nálada zo včeraška pretrvala. Nebyť stretnutia s Joshom, ktorý naň už akiste čaká v triede, nemalo by ho dnes čo potešiť.

Otcove Audi A8 zamierilo k odstavnej ploche na prístupovej ceste pred školou. Lucas nemal rád, keď parkovali až na školskom parkovisku, kde by všetky deti videli v čom sa vyváža. Zastaviac, otec pozrel na syna. "Pusa na rozlúčku ?" Lucas prevrátil zrak. "Oci, niekto ma uvidí." "Dal som ti 20 dolárov." Pripomenul otec položartom, rozstrapatiac synovi šticu. "Tak, maj sa. Prajem ti príjemný deň." Lucas prikývol, pohotovo vyskočiac z auta, skôr než ho niekto z osadenstva školy uvidí.

Pätnásť minút do zvonenia, keď Lucas vstúpil dnu, trieda ostávala poloprázdna. Neprekvapujúco, Josh už trónil vo svojej, či presnejšie na svojej lavici, očakávajúc príchod priateľa. Nečakajúc naň v parku, a nemajúc doma čo na práci, dorazil skôr. "Ako bolo na klavíri ?" Privítal ho namiesto pozdravu. "Fantasticky. Stvrzol som tam dve hodky. Ešte teraz ma bolia prsty." "Och, pofúkam ti ich." Josh sa načiahol po Lucasovej dlani, no ten ho odstrčil. "Inak, Phills bol opäť v parku. Húľil tam aj s tými dvoma dementmi. Ale zbadal som ich skôr, a radšej som ich obišiel." "Nemal by si tam chodiť sám. Ráno vždy vysedávajú na lavičke a Connor je čisté psycho." "Ja viem. Myslel som, že tak skoro neprídu." Obzrúc sa či ich niekto nepočúva, Josh sa naklonil bližšie, stíšiť hlas. "Napadlo ma či by sme ho nemohli tajne cvaknúť ako chľastá a húli trávu, a poslať to jeho fotrovi, nech ho zmláti. V parku je dosť flekov odkiaľ by to šlo spraviť, aby o nás nevedel." Lucas klesol do lavice, začínuc s vybaľovaním vecí. "Zistil by to. Vie, že tam chodíme. Až tak natvrdlý nie je, aby mu nedocvaklo, kto ho bonzol. A potom nás zabije." "Tak to spravíme inde." "A načo ? Aby ho foter skatoval ? A čo z toho ? Aj tak s tým neprestane. Najlepšie je si ho nevšímať. A keby niečo, od fotra som vytiahol dvacku. Radšej mu ju dám, ako sa s ním srať." Josh nič nepovedal, hoci jeho sklamanie nebolo ťažké uhádnuť. Celý večer si lámal hlavu nad plánom pomsty, na Internete prechádzal mapu i fotky Gerard Bergin Park, hľadajúc najvhodnejší úkryt, a keď je všetko pripravené, majstrovský scenár jeho odvety Lucas šmahom ruky hodí do koša. Navyše, s moralizujúcim dôvetkom, aby si ho nevšímali a dvadsať dolárovkou pečatiacou ich kapituláciu. "Asi opäť dostal kázanie od otca." Pomyslel si roztrpčene Josh, a tému viac nerozoberal.

S blížiacim sa zvonením sa trieda postupne zaplňala. Dorazili aj Stone, Fisher či McConnell, no dnes sa ich príchod našťastie zaobišiel bez konfliktov či provokácii. Na prvej hodine matematiky pani O'Connorová zadala niekoľko príkladov rovníc s jednou neznámou. Plne zaujatý ich počítaním, Lucas otvorenie dverí i nečakaný príchod triednej nezaregistroval, až kým neprehovorila.

"Dobrý deň. Prišla som vám predstaviť vašu novú spolužiačku. Toto je Jennifer, a oddnes bude chodiť do našej triedy." Medzi žiactvom to zašumelo a Lucas konečne dvihol zrak. Uvidiac dievča, zmeravel. Krv mu stuhla v žilách, a hrdlo stiahol kŕč. Dievča stojace po pravici pani Simonsovej reprezentovalo stelesnenie nádhery.

Hnedé, gumičkou zopnuté, kučeriace sa vlasy jej siahali až po plecia. Výrazné pery nepotrebovali makeup ani chirurgické úpravy, aby pôsobili zmyselne. Hebkú pokožku na tvári nehyzdilo akné, typické pre teenagerov v jej veku. Prenikavý pohľad modrastých očí nešlo prehliadnuť. Štíhla, atleticky stavaná, mala na sebe elegantnú, snehobielu blúzku a sukňu po kolená. Cez plece jej prevísal ledabolo prehodený školský vak. Esencia krásy, akú Lucas jakživ nepoznal.

Triedna sa obrátila k Jennifer. "Jen, čo keby si sa nám trochu predstavila a prezradila niečo o sebe ? Spolužiaci sú určite zvedaví." Jennifer horlivo prikývla a mlkvou triedou sa rozľahol čarokrásne zvonivý hlas.

"Ahojte, volám sa Jennifer Scottová a oddnes budem vašou spolužiačkou. Pochádzam z New Yorku, ale minulý týždeň sme sa s rodičmi presťahovali do Cambridge, pretože tu oco bude pracovať na univerzite. S mamou sme vybrali túto školu, lebo je blízko a páči sa nám." "To sme radi." Zahlásil Robert Stone, na čo sa celá trieda, s výnimkou Lucasa, zasmiala. Jennifer pokračovala rozprávaním o otcovi archeológovi, mame pracujúcej v realitách, o živote vo veľkomeste i škole kam chodila.

Lucas vnímal prúd slov, no nie ich význam. Sťa počarovaný, zísal na Jennifer ako na zjavenie. Okolitý svet preň prestal existovať a čas stratil na význame. Zmätený chlapec cítil, ako mu srdce búši šialeným tempom a šteklené v hrudi i podbrušku sa stáva neznesiteľným. Pot vyrážal zo všetkých pórov, hoci klimatizácia v triede udržiavala príjemnú teplotu. Kolená, šľachy, väzivo ochabli, a nebyť stola, určite padne na dlážku. Nepoznané emócie, ktorým nedokázal priradiť správne mená ho plne ovládli, a on im nedokázal vzdorovať.

Po Jenniferinom predstavení sa slova opäť ujala triedna. Spomenula študijné úspechy novej spolužiačky učiacej sa na samé Áčka i účasť na fyzikálnej olympiáde, vysloviac nádej, že pre mnohých z triedy bude príkladom. Josh, netrpezlivo poskakujúc na stoličke to nevydržal a obrátil sa k Lucasovi. "Dobrá kosť, že ? Elliott nekecal." Ako čerstvo prebudený, Lucas zažmurkal. Chcel odvetiť, keď ho triedna predbehla. "Pán Foley, neruším vás náhodou ?" "Nie." Zapišťal Josh. "Nepochybne aj teba zaujali študijné výsledky Jennifer, a rád sa nimi inšpiruješ, však ?" Zahanbený žiak len prikývol. Triedna ukázala dievčaťu voľné miesto v strednom rade. Iba o lavicu pred Lucasovou, keď zasadla, Lucas ucítil jej parfum. Podmanivá vôňa, snád' konvalinky, dráždila čuchové bunky.

Hodina pokračovala a pani O'Connorová s Tinou Valezovou lúštili pred tabuľou jeden z príkladov. Aj Lucas by mal pokračovať, no nemohol. Ako hypnotizovaný, zísal na spolužiačku, a hoci z pracovitého dievčaťa zhrbeného nad zadaným príkladom videl len jej chrbát, nedokázal odvrátiť zrak.

Tina Valezová, s výdatnou pomocou učiteľky, napokon rovnicu dopočítala a pani O'Connorová sa hotovala vyvolať ďalšieho žiaka, keď uvidela strnulého premianta triedy civejúceho inde než by mal. "Lucas, kam to pozeráš ?" "Na Jennifer !" Zvolal Nolan. "Je do nej buchnutý !" "On je buchnutý do Josha." Opravil ho Robert, na čo celá trieda explodovala smiechom. Jennifer pozrela k zvedavcovi, no ten stihol pohotovo sklopiť zrak.

"Stone, chceš nám všetkým ukázať vyriešenie rovnice o jednej neznámej ? Mám tu jeden obzvlášť náročný príklad. Ako stvorený pre teba." Robert zavrtel hlavou. "Tak pod' ty Lucas. Aspoň prídeš na iné myšlienky." 'Obzvlášť náročný príklad' talentovaný žiak hravo zvládol a vracajúc sa do lavice, po očku pozrel na Jennifer. Ich pohľady na sekundu splynuli. Lucasovi sa zazdalo, že Jennifer naň žmurkla. Pocítiac zrýchlený tep, čo ak jej len niečo padlo do oka ? Netúžiac po opätovnom napomenutí, zbytok hodiny venoval práci, ani raz nepozrúc k lavici v strednom rade.

Cez prestávku sa väčšina triedy zhŕkla okolo lavice novej spolužiačky, v snahe povyzvedať čo najviac. Lucas po trapase na hodine radšej ostal na mieste. Josh mu zápalisto vykladal o najnovšej hádke so sestrami, otcovom spore so susedom, najnovšom trháku, ktorý sa mu večer podarilo stiahnuť i rannej strkanici pred školu, a ako ju neoblúbený učiteľ fyziky pán Thomas musel riešiť. Lucas ho počúval len na oko. Napriahnuc sluch, skúšal zachytiť každé slovo z vedľajšieho radu, kde Jennifer práve vysvetľovala ako s otcom archeológom stihla navštíviť Egypt, Mexiko, Južnú Ameriku či Vianočné ostrovy.

"A teraz cez leto možno pôjdeme do Číny pozrieť Čínsky múr." Zahlásila veselo, v obkolesení ticho závidiacich spolužiakov. "Ale ešte to nie je isté, lebo oco od septembra začína učiť na Harvarde, a nevie či bude mať čas." "WOW. Chcel by som mať takého otca." Zahlásil Ed Stepanovsky závistlivo. "Mňa naši zoberú maximálne tak do Bostonu..." Viacerí sa nad poznámkou zavalitého, na ježka ostrihaného syna majiteľov miestnej reštaurácie uškrnuli, hoci bolo všeobecne známe, že plne vyťažení prácou, jeho rodičia nemajú časť na školské stretnutia, nieto dovolenky. "A to tam budete robiť vykopávky kostier ?" Zaujímalo útlu Ameliu Munnovú. Jej nadmerne vyvinutá fantázia znásobená pravidelným čítaním všakovakých hororov od Stephena Kinga, po najhorší brak, aký na Internete možno nájsť, jej okamžite vnukla predstavu spolužiačky prehrabávajúcej sa medzi lebkami ožívajúcich nebožtíkov. "Nie. Ideme tam iba na výlet. Ale raz som bola s otcom na archeologickej výprave v Chile, kde robili vykopávky, a bola to hrozná nuda. Horúco, ďaleko v púšti, bez Internetu, a oco s kolegami sa tam celé dni hrabali v zemi." "A pôjdete aj do Kórey ?" Opýtal sa Park Woo, ktorého rodičia pred jeho narodením prišli do USA zo Soulu. "Asi nie. Možno to oco celé zruší, ak nebude mať čas." "A ty máš vážne samé áčka ?" Zmenila tému Kim Kellyová, ktorú učenie nikdy veľmi nebavilo, a úmorne dlhé hodiny si pravidelne krátila maľovaním po zošitoch, učebniciach i servítkach, podľa toho čo mala práve k dispozícii. "Ach..." Povzdychla Jennifer otrávene. "To mama ! Každému to opakuje. To ona učke o tom povedala. Len ma tým strápnuje." "A Áčko máš aj z matiky ?" Opáčila Hannah Friedman. S dlhými blond vlasmi a výrazným makeupom, do dnešného rána najkrajšie dievča v triede. "Lebo potom by si mi mohla dať opísať." Hannah sprisahanecký kývla k susednej lavici v pravom rade, kde sedáva. Jennifer odvetila chápavým úsmevom. "A

mne by si mohla helfnúť s fyzikou." Pridal vychrtlý Fernando Rodriguez, najnižší a najštíhlejší chlapec v triede, ktorého obávaný pán Thomas na poslednej hodine vyvolal, a neskončilo to práve najlepšie. "No..." Jennifer zaváhala. "Jasné, ak niečo potrebujete, kľudne mi dajte vedieť. Rada vám to vysvetlím. Mama ma minulý trimester prihlásila na príšernú olympiádu z fyziky, a tak som ju musela dva mesiace drviť. Snáď si ešte niečo pamätám."

Prihlúple otázky pokračovali, no aj napriek Joshovmu neustálemu hučaniu, Lucas zachytil všetko podstatné. A boli to samé dobré správy. Nová spolužiačka neznáša mamine chvály. Nemá rada, keď za ňu rodičia rozhodujú. Aj napriek excelentným známkam sa nimi nepotrebuje prehnane chváliť a pomoc spolužiakom neodmieta. "Dokonalé." Napadlo Lucas.

Na hodine biológie aj napriek úpornej snahe sústrediť sa na výklad, anatómia Skokana volského bola predsa len menej atraktívna, než anatómia atraktívnej spolužiačky. Nenápadne poškuľujúc po Jennifer, jej štíhla postava sa ladne skláňala nad lavicou, zapisujúc poznámky do zošita. Sústredená na prácu, zvedavé pohľady Lucasa, Roberta, Nolana i ďalších si nevšímala.

Cez veľkú prestávku, ako každý deň, keď nepršalo, trieda absolvovala presun na dvor. Jennifer v obkolesení Hannah, Tiny, River Learyovej i ďalších zaujala miesto pri basketbalovom ihrisku, pridaleko od obľúbenej lavičky Lucasa a Josha. A kým Josh na mobile ukazoval ako včera prebehol level v Alien Isolation, len tesne uniknúc tesákom odpudivého Xenomorpha, Lucas v duchu sám seba preklíňal, že nezasadli bližšie a obsah družného rozhovoru dievčat mu uniká.

Vyučovanie skončilo a osadenstvo triedy pani Simonsovej zamierilo k školskej kantíne. Dnes medzi nimi nechýbal ani Lucas. Za bežných okolností, školskú jedáleň navštevoval skôr sporadicky, spravidla len ako Joshov spoločník, ak v ponuke mali niečo z nezdravých jedál typu hamburger či hranolky, obľúbené to pokrmy utáraného priateľa. Zamyslený, kráčajúc dlhočiznou chodbou, Josh doň drgol, keď okolo nich prešiel Nick Burke. Sám, bez dvojice kumpánov, o dva roky mladších spolužiakov ignoroval. "Phills dnes nebol na ihrisku." Pripomenul Josh. "Možno vôbec nie je v škole." "Aspoň ušetrím tú dvacku." Lucas si buchol po vrecku, kde mal peňaženku. "Čo ak ho foter zasa zbil?" Joshovi zažiarili oči a jeho bujná fantázia začala ihneď pracovať. "Ak bude mať modriny po ksichte, cvaknem ho a zavesím to na web, nech má parádnú hanbu." "A potom budeš mať monokel ty..." "Nie ! Nezistí to. Mám spravených kopec anonymných kont na Facebooku. Robil som ich cez anonymizačné proxy. Ani fízli s FBI nezistia kto to tam dal." Lucas neodvetil. Hádka nemala zmysel. Rovnako ako väčšina Joshovych plánov, ani tento najskôr nedožije ďalšieho rána, a pohltený časom, nahradia ho ďalšie, ešte bláznivejšie nápady.

O pol druhej, neveľká kantína ostávala tak z polovice plná. Vyššie ročníky zaberali na poslednej hodine, a kým ju poctia svojou návštevou, triedy piatakov a šiestakov budú dávno preč. Rozmermi skromné zariadenie školského stravovania rozdeľovalo zábradlie na dve nerovnaké časti. Vzadu stáli stoly s pripravenou požívatinou tvorenou kombináciou fast foodu, vareného jedla, čerstvého ovocia, jogurtov, pečiva, nápojov i všakovakých sladkostí, ktoré bolo možné v postranných automatoch zakúpiť. Prednú časť tvorili stoly pre šesť až osem stravníkov, naskladané v úhladne zoradených trojradoch. S táckami v rukách, žiaci pomaly postupovali v rade na jedlo.

Len čo vstúpil dnu, Lucas spozoroval Jennifer. Kým Josh v triede stihol zbaliť veci, Jennifer už bola na chodbe, a teraz, v družnom dialógu s Hannah Friedmanovou a River Learyovou, stála o pár yardov pred nimi. Kým Josh stihol naložiť na tácku kuracie nugetky, sáčok zemiakových krokiet, čokoládový puding i nadrozmerný pohár Coly, dievčatá z ich triedy zaujali stôl pod oknami, v najľavejšom rade. Josh navrhol prázdne miesto na opačnej strane jedálne, no Lucas zamieril k radu po oknami. Za kruhovým stolom pre šiestich, sedeli dve dievčatá z vedľajšej triedy. "Sú tam baby !" Upozornil ho Josh, no Lucas jeho varovanie prehliadol. Sadnúť dozadu k stene, nenápadne posunul stoličku doľava, aby mal dokonalý výhľad na stôl o dva rady vpredu. Zmätenému Joshovi nedostalo nič iné, len kamaráta nasledovať. Lucas ponoril lyžičku do kuracieho vývaru, a kým Josh verľikoval sťažnosti na otca a sestry, pomaly srkajúc z horúcej polievky, nenápadne poškuľoval po dôvode návštevy jedálne.

Jennifer s gráciou sebe vlastnou, odjedala z Cérzarovho šalátu. Lístky i kúsky mäsa priveľké na prehltnutie najprv položila na pripravený tanierik, aby ich vidličkou a nožom obratne rozkrájala v stráviteľné kúsky. Ladté pohyby jej dlaní držiacich príbor ako z učebnice stravovacej etikety i decentné používanie papierových servítok, silne kontrastovali s hltaním River Learyovej. Inak, River Learyová. Útle dievča s výraznými náušnicami, piercingom v nose i nakrátko ostrihanými vlasmi, z dôvodu, ktorý Lucasovi vždy unikal, ho neznášala. Spolu s Hannah Friedmanovou, jeho i Josha označovali za divných (Freaks), a hoci nie tak otvorene ako Rob či Nolan, kyslé úškrny, prevracanie očí a sem tam nejaké tie ironické poznámky na ich adresu, nešlo spočítať. Lucas nechápal dôvod. Podľa Josha, Hannah šírla reči, aký je Lucas nafúkaný, neustále sa len predvádza, je bifľoš a mamičkin maznáčik, a s 'tým úbožiakom' Joshom sa kamaráti iba preto, lebo nik iný o priateľstvo s ním nestojí. Bolo to nespravodlivé a nefér, a práve s Hannah a River sa Jennifer ako naschvál musela spriatelíť. Lucas nemal najmenšie ilúzie čo asi tak novej spolužiačke o ňom natárajú. Fakt, na porazenie. A pritom, aspoň sčasti mali obe pravdu.

Neprešlo ani pol dňa a Jennifer sa spriatelila s polovicou triedy. Nielen Hannah a River, ale takmer všetky dievčatá oslovila rozprávaním o sebe, šarmom, intelektom, ako i súhlasom s pozvánkou Tiny Valezovej, aby niektorý deň zašli do neďalekej cukrárne, kde im porozpráva o otcových výpravách a živote v New Yorku. To jemu, za šesť rokov školskej dochádzky, ostal len 'úbožiak' Josh. Jediný kamarát, ktorého kedy mal. "Možno majú predsa len pravdu." Pomyslel si Lucas trpko.

Hľadiac na Jennifer, ako na požiadanie práve podvihla hlavu a ich pohľady nečakane splynuli. S tepom minimálne 150, Lucas čumel do stola. Lyžička mu takmer vypadla z

dlane. Zmätený, nevediac čo robiť, opäť pozrel na dievča. Jennifer naň stále hľadela. Uprený pohľad zabodávajúci svoje ostrie priamo do srdca. Tentoraz zrak odvrátila ona, keď jej Tina na mobile niečo ukázala. Lucas cítil ako ním opätovne preniká horúčavosť. Akiste zapýrený, nemal zrkadielko, ktorým by to preveril. Je možné, aby ho opäť oklamala vlastná predstavivosť ? Čo ak zamyslená, počúvajúc spolusediace, Jen jeho prítomnosť ani nezaregistrovala ? Ak nezistí odpoveď, dnes v noci určite nezaspí.

Pravda na seba nenechala dlho čakať. Dievčatá čoskoro dojedli, a ako Jennifer vstávala, zrak jej opäť padol na chlapca za posledným stolom pri stene. A tentoraz nasledoval i úsmev. Nenápadný, krátky, uniknúc pozornosti ostatným, a predsa skutočný. Neexistovala žiadna pochybnosť. Jennifer, prenádherná Jennifer mu venovala pozdrav, akým obdarúva len najbližších. Lucas preglgol. Stratiac pojem o svete, sledoval ako Jennifer odnáša tácku k stolu pre použitý riad, aby v sprievode Tiny, River, Hannah a Kim zamierila k východu. Boli už takmer von, keď naposledy vzhliadla jeho smerom. To už nemohla byť náhoda. Žiaden smietok v oku, ani zamyslenie. Nanešťastie, River si ju všimla, a prihovoriac sa novej kámoške, zmarila Lucasove nádeje ďalej sa kochať jej krásou. Ale čo na tom záležalo ? Ak by mal Lucas krídla, vyletí hore, k nebesiam.

Zo slastného opojenia ho vyviedol Josh ostrým štuchancom. "Počúvaš ma vôbec ?" Urazenecký tón dosť napovedal. "Hej, hej." Zaklamal Lucas, opäť načrúc do chladnúcej polievky.

Prekročiac bránu školy, Lucas zamieril k najbližšej voľnej lavičke. Josh zabudol nejaké veci v skrinke a musel sa po ne vrátiť. O druhej poobede, slnečné lúče vyhriali nádvorie pred Thomas Gardiner K8 School na príjemných 70 Fahrenheitov. Pofukujúci vetrik prinášal potrebnú sviežosť a kopovitá oblačnosť rozohrávala s materskou hviezdou hru svetla a tieňov.

Lucas vylovil mobil z vrečka. Na stránku školy chodieval len sporadicky, najmä keď potreboval zistiť výsledky testov, či nahlásiť chorobu. Chorobu dnes nepociťoval a posledný test z biológie písali pred viac než dvoma týždňami. Lucas zamieril na zoznam žiakov. Rozochveným prstom vyťukal 'Jennifer Scottová'. Webový prehliadač o pár chvíľ zobrazil kartu žiačky so základnými údajmi. Meno, priezvisko, dátum narodenia, bydlisko so zasiveným názvom ulice, identifikačné číslo, školská emailová adresa, meno triednej, link na interný chat. To najdôležitejšie - fotka, nanešťastie chýbalo. Najskôr ju Jen nezaslala, alebo ju administrátor nestihol nahodiť do systému.

Sklamaný, vypol display mobilu. Pozrúc k bráne či tam Josh náhodou niekde nestepuje, skamenel. Jennifer práve vychádzala von. V družnom rozhovore s Hannah a River, najskôr jej šli poukazovať školu, čo by vysvetľovalo ich zdržanie. Lucas vedel, že by nemal očumovať, no vzbúrené hormóny víťazili. Prechádzajúc okolo, Jennifer naň

pozrela. Lucas pohotovo skolil zrak, predstierajúc hru s mobilom. Hoci jej pohľad netrval dlho, neušiel pozornosti dvojice kamarátok.

Dievčatá už boli ďaleko, kým Lucas nabral odvahu pozrieť ich smerom. Elegantná chôdza štíhlej krásavice jej pridávala na pôvabe. "Ja idiot !" Pomyslel si nahnevane. Pekné dievča naň hľadí, venuje mu úsmev, a on tĺk, predstiera čumenie do mobilu. Až príde Josh, mal by ho požiadať o facku. Nič iné si nezaslúži.

Odstavnú plochu školských autobusov lemoval predlžujúci sa rad žiakov. Rozdelená na trojicu zastávok určujúcich trasu, trojica dievčat zastala na konci poslednej. Prvý deň v škole, stále bez identifikačnej kartičky, Jennifer bude musieť vodičovi adresu ich príbytku nadiktovať, nech ho cestou nevynechá. River a Hannah odvoz nepotrebovali. Bývajúc neďaleko školy, tých 5 minút zvládnu i pešo. No túžba spoznať atraktívnu spolužiačku čo najviac, víťazila aj nad putom domova.

"Videla si ako po tebe slintal ?" Spustila River, kývnuc k škole. "Kto ?" Nerozumela Jennifer. "Ten úchyl, Lucas Jones. Zísal na teba v triede a potom aj na obede. Musel byť celý nadržaný." Hannah skrivila tvár. "Fuj, to je ale odporné !" Jennifer žmurkla ka žalobabe. "To vážne ?" Jej tón vyjadroval silné pochybnosti. "Hej, veď aj O'Connorová ho videla." Hannah pripomenula incident z prvej hodiny. "Lucas je divný. Mala by si si naňho dávať bacha." "Ako divný ?" "Nemá žiadnych kámošov, okrem Josha. Všade chodia spolu, ako dvaja buzeranti." "Niekedy aj na hajzel." Šplechla River, hoci si na žiadnu konkrétnu návštevu toalety tých dvoch spomenúť nemohla. "Lucas nikdy nebol na školskom plese, nikdy nemal kámošku, a nechodí ani na futbalové zápasy." Pokračovala Hannah vo výpočte hriechov fešného spolužiaka. "Je nafúkaný. Myslí si, že je niečo viac, lebo sa každý deň do večera biflí. Blbý mamičkin maznáčik." "A Foley za ním behá ako chvost." Doplnila River, spomenúc včerajšie zameškanie do školy. "Hej. Foley je natvrdlý. Stále chodí k nemu domov, a Lucas zaňho robí projekty. Asi sú aj milenci." Hannah oprášila konšpiračnú teóriu výdatne šírenú Robertom a Nolanom, všeobecne prijímanú väčšinou osadenstva ich triedy. "Prečo potom po mne pozerá, keď ju gay ?" Logickú otázku Jennifer predniesla bez náznaku znevažujúcej irónie. "Možno je bi. Alebo ti závidí, že aj ty máš otca na Harvarde, a už nie je jediný." "Jeho oco učí na Harvarde ?" "Hej." Hannah prevrátila oči. "Stále sa tým chvastá, aký je profesor, a akí sú zazobaní. A niekedy ho ukecá, aby ho na ich zadrbanom Audi zobral do školy, a všetci videli, že na to majú." "Však aj dnes ho oco doniesol !" Vyhŕkla River, ukážuc miesto na chodníku pred školským areálom, kde tmavé Audi ráno spozorovala. "Tam stáli. Vraj ten črep stojí cez 100 litrov. A Lucas si v ňom riť vyváža, aby mu každý závidel." Jennifer ostala ticho. Lucasa nepoznala, a nemala dôvod slová nových priateľiek spochybňovať. Lucas bol pohľadný, možno až príliš. No jej vysoký intelekt ju správne varoval pre prílišnú náklonnosťou. Charakter je predsa len ďaleko dôležitejší než fyzický vzhľad.

Po hľadaní zapotrešenej bundy, návšteve toalety i rýchlo nabíjaní mobilu, Josh konečne opustil budovu školy. Jeho kamarát, obdarený ďaleko väčšou trpezlivosťou než on sám, naň z lavičky zamával. Spoločne zamierili k Lucasovi domov.

"Stretol som River a Hannah ako idú s tou novou zo školy. Ty si ich nevidel ?" "Ale hej. Na obede." Odvrkol Lucas, akoby na tom nezáležalo. "Tie kravy sa na ňu nalepili ako,

hm... Ovady na kravy." Josh sa zachechtal na vlastnom vtip. Lucas ukázal na jeho batoh. "Máš všetko ?" odpoveďou bolo súhlasné prikývnutie. "Inak, videl si aké má tá nová kozy ? Sadli by akurát tak do dlane." Lucas prevrátil zrak. "Si vážne úchyl. Z toho sa aj spovedáš ?" Josh si poklepal po čele. "Šibe ti ? Ak by som to pátrovi povedal, vystrie ho rovno v spovedeľnici." Obaja sa zasmiali. "Inak... Tú esej pre Simonsovú máš ? Zajtra ju máme prezentovať." Váhavé slová Josh volil vždy, keď od kámoša niečo potreboval. "Hej. Spravil som ju včera. Dám ti ju, no musím ju ešte vytlačiť. Ale nezabudni si ju párkrát prečítať. Nieže bude prúser ako minule." Lucas narážal na trapas z nedávnej prezentácie 'spoločného' projektu na hodine biológie, ktorú sa Josh neobťažoval preštudovať, a pani Griffinová rýchlo odhalila kto je skutočným autorom. "Rozkaz šéfe !" Zasalutoval útlejší z dvojice. "Ja som na také veci blbý. Odkiaľ to všetko vieš ?" "Z Internetu." Priznal Lucas veselo. "Už si skúšal ChatGPT ?" Ako počítačový nadšenec, Josh model umelej inteligencie pravidelne využíval pri riešení domácich i individuálnych projektov. "Iba raz, ale veľmi ma to nebavilo. Radšej si veci hľadám sám. A Simonsová by aj tak zistila, že to mám okopčené z GPT." "Vraj sa to zistiť nedá. Je to namakané. Dajú sa s tým spraviť skúšky na výške." Nezdierať priateľovo nadšenie pre pokročilé technológie v oblasti AI, Lucas pokrčil plecami. "Mňa to baví spraviť sám. Ak by foter zistil, že používam AI, zabije ma. Preňho je všetko čo nemáš z vlastnej hlavy podvod. Na fakulte majú program čo dokáže odhaľovať plagiáty, a keby niečo také zistili, letíš zo školy." "Z našej shitnej školy by nikoho nevyhodili." Ubezpečil Josh pokojne. "Fuj, neznášam školy." Odpľuvol Lucas do trávy. "Veď sa učíš na samé Áčka, ako tá nová." "A myslíš, že sa mi chce ? Robím to len kvôli fotrovi. Stále otravuje s tou debilnou súkromnou školou. Je tým ako posadnutý. Už som ti vravel, ako mi s mamou začali sporiť na výšku ?" Josh vystrúhal nechápavú grimasu. "Hej ! Chcú mať z 'geniálneho synáčka' absolventa Harvardu, MIT, či CALTECH. A mňa sa na nič nepýtajú, akoby na mojom názore vôbec nezáležalo." "Čo je to CALTECH ?" "Kalifornský inštitút technológii. Univerzita v Kalifornii." "Ty vole, Kalifornia !" Zavzdychal Josh. "Tam by som šiel hneď." "Na debilnú univerzitu ? Vieš aká je to makačka tam študovať ?" Hoci mal len 13, Lucas už teraz z predstavy päťročného drilu na elitnej, super drahej snobárine pociťoval hlavy bolenie. "Stále sa mi serú do života. Ja sám chcem rozhodovať kým budem. A nie, že mi to foter nadiktuje, iba preto, lebo učí na kreténskom Harvarde, a zo synáčka chce mať svoju kópiu." "Bud' rád !" Odsekol Josh. "Môj foter do mňa nestále hučí, aby som bol konečne chlap, a naučil sa rezať, vrtať, píliť, zabíjať debilné klince a opravovať naše auto - tú starú kraksňu, čo sa furt pokazí." Josh zasnene pozrel do diaľky. "Chcel by som mať fotra čo mi sporí na výšku." Zaskočený nečakaným vyznaním, Lucas vedel, že mu kamarát nerozumie. "Nevieš aké to tam je. Neznášam snobov a snobské školy." "Ale nebol by tam Phills !" "No a ? Seriem naňho." "A čo tá nová ?" Žmurkol Josh. "Videl si ako po tebe zazerá ? Možno po tebe ide." Lucas kamarátovo podpichnutie odbil tolerantným úsmevom.

Elektrický motor laserovej tlačiarne práve dovzdychal, a výstupný otvor vychrlil sériu hárkov. "Päť strán !" Vyhŕkol Josh. "To neprečítam ani za týždeň." "Josh, neblbni !" Zdúpnal Lucas. "Fakt si to prečítaj, nech o tom niečo vieš. Ak Simonsová zistí, že si to

nerobil, nabudúce nás nedá spolu." Josh zaškúlil na husto potlačené hárky dejepisnej eseje, ktoré mu kamarát ochotne podával. "Dobre, dobre. Len som srandoval. Jasné, že to prejdem. Nie som idiot. Teda, aspoň nie úplný." Lucas sa uškrnul, pretrúc si viečka. "Asi si pôjdem ľahnúť." "Teraz ?" "V noci som nevedel zaspáť, a som strašne unavený." "Aha..." Drgnúc do priateľa, Josh vyčaroval potuteľný úsmev. "Nevedel si sa jej dočkať, čo ?" "Ale nie. Do desiatej som robil tú debilnú esej. Asi som narušil spánkový rytmus, a potom dve hodky trvá kým zachrápem." "Heh, vraj rytmus... Aj na obede si mal rytmus ? Stále si na ňu zazeral." Josh napodobil kamarátov neprítomný výraz z jedálne. "Ako Julian aj Nolan. Aj oni na ňu celé vyučko slintali." "Na Scottovú ?" Lucas úmyselne použil priezvisko, aby neznal príliš familiárne. Už fakt, že si Josh jeho okukovanie spolužiačky všimol, ho zaskočil. "Hej. Určite sa im postavili, až im šli tangáče prasknúť." "Blbče, to nie sú tangáče, ale slipy." Josh si povytiahol okraje trenírok nad pás. "Také úzke, obtiahnuté ? Ako pre buzíkov. Sku***** Hilfiger Boys. Oco by odpadol, ak by mi mama niečo také kúpila." Lucas pokrčil nos. "Nechápem prečo to nosia. Veď ich musia tlačiť." Josh nad kamarátovou naivitou zalamoval rukami. "Predsa kvôli babám ! Im sa také obtiahnuté páčia." "To naozaj ?" "Jasné ! Baby sú divné. Zaujímajú sa o blbosti, furt im huby melú, sú hlúpe, a je s nimi hrozná nuda. Nechápem čo na nich všetci chlapci vidia." Ostanúc mĺkvy, ešte do včerajška by Lucas nedokázal odvetiť.

Rozlúčiac sa s kamarátom, znova ho zaprisahávajúc, aby nezabudol esej preštudovať, Lucas sa vrátil do detskej. Vyčerpaný z náročného dňa, padol na lôžko. Pritisnúc viečka, pery mu štekľil úsmev. Predstavoval si Jennifer. Nádhernú Jennifer. Ako ju prvýkrát zbadal pri predstavovaní, ako si sadá do lavice, ako naň žmurkne po úspešnom vyriešení matematického príkladu, na skúmavé pohľady v školskej kantíne, na úsmev, na nádhernú tvár. Túžil pobožkať jej nežné pery, pohľadiť zvlnené kadere, pocítiť teplo hebkej dlane, objať štíhlu postavu. Divoké sny odpočívajúceho chlapca celkom opantali. Tepová frekvencia stúpala, a tlak v hrudi narastal. Siahnuc do nohavíc, každou ďalšou myšlienkou na ňu rytmus stupňoval, kým ho nezaplavila nekonečná slasť. Zastonajúc, telo mu zovrel kľč a s poodchýlenými perami, vychutnával si každú sekundu prenádhernej chvíle.

Splachovací mechanizmus s charakteristickým hukotom naplnil toaletu po okraj vodou. Umyjúc si dlane, Lucas uvidel svoj obraz v zrkadle. Rozhrnúc vlasy na čele, pokynul hlavou. S prižmúrenými viečkami, ako to zvyknú robiť mužskí modeli, niečo tomu chýbalo. Spomenúc si na Joshove slová, sňal si tričko, povytiahnuc spodné prádlo nad nohavice. Nápis Tommy Hilfiger chýbal, no na tom teraz nezáležalo. Pozorujúc črty príťažlivej tváre, Lucas si uvedomil, aký je nádherný. Nie len pekný, či príťažlivý. Bol najočarujúcejším chlapcom v triede i na škole. Mama nepreháňala. Príroda mu načrela zo studnice krásy ako málokomu.

Až doteraz, Lucas fyzickému vzhľadu neprikladal veľkú dôležitosť. Veď dievčatá oň neprejavovali záujem, a aj jemu na pozornosti hlúpych teenageriek, ako ich Josh správne pomenoval, len pramálo záležalo. Posmešky a pohrdanie, ktorých bol on i Josh terčom, považoval za detinské prejavy patriace k ich nedospelému veku. No príchod novej všetko zmenil. Teraz už chápal motiváciu River, Hannah, Roba, Nolana či Juliana ponižovať ho. Závídia mu. Závídia mu, jeho krásu, ktorej sa im nedostalo. Tak to je.

Preglgnúc, Lucas zošpúlil pery, predstavujúc si ako bozká Jennifer. Kiežby mohla stáť tu pred ním a sen sa skutočnosťou stal.

4. Connor

Opustenú ulicu rezidenčnej štvrť mesta teraz večer pred šiestou len z času na čas poctilo niektoré z áut svojim prejazdom. Poväčšine skromné príbytky starousadlíkov, silne kontrastovali s rozľahlejšími nehnuteľnosťami v bohatších častiach mesta. Bez honosných veránd či záhrad zušľachtených profesionálnym záhradníkom, na dvoroch neparkovali najnovšie modely luxusných áut, nestáli tu bazény ani okázalé skalky s umelými fontánkami. Bezútešnú scenériu dotvárali hnilobou nahlodené stožiare mestského osvetlenia a chodníky plné dier, na ktorých opravu v mestskom rozpočte nikdy nezvýšilo.

Po jednom z nich vykračoval statný ôsmak. Connor nemal dôvod na zhon. Dnešný tréning spojený so skráteným zápasom dal poriadne zabrať. Úvodná rozcvička, po nej šprinty na 50 yardov, kľúčkovanie pomedzi rozostavené kužele, preskakovanie prekážok, výskoky, tréning nadhadzovania, a po tom všetkom, 30 minútový zápas, ktorý navyše prehrali, keď nedokázal kopnúť gól. Ani ten by jeho tímu k víťazstvu nepomohol, no predsa. Nevydarený tréning, nevydarený zápas, nevydarený deň. Tréner Cole sa našťastie zdržal komentára, no Connor aj sám dobre vedel, že máva aj podstatne lepšie zápasy. Naštvaný na seba i celý svet, odkopnúť nevelký kamienok, sledoval, ako podskakujúc po betóne, skončil na susedovom trávniku.

Dvojpodlažný dom Leeovcov s murovanou fasádou, nedávno vymenenými plastovými oknami a sedlovou strechou s vikiermi, v ničom nepripomínal ten ich. Záhrada obsypaná skorými jarnými kvetmi, obklopená nízkym dreveným plôtikom so štýlovým altánkom v strede, lákala k posedeniu. Rovnako ako rodinné Volvo parkujúce pred garážou. Elegantné vozidlo s modrou metalízou, neznieslo porovnanie s ich obstarožným Fordom, zakúpeným v neďalekom autobazári, za extra zvýhodnenú cenu. Fordom postávajúcim len o pár yardov ďalej.

Connor zmeravel. Prítomnosť ich auta znamenala jediné. Netušil čo otca prinútilo zavítať domov tak skoro, lebo obvykle nezvykol chodiť pred ôsmou, no pomyslenie na jeho blízkosť mu zovrela žalúdok. Opatrne pristúpiac k dverám prízemného domca, zastrčil kľúče. Zámok cvakol a Connor po špičkách vstúpil dnu. Privítala ho tmavá chodba osvetlená slabým svetlom prenikajúcim z nevelkej kuchyne. Z obývačky až sem doliehal hluk televízora, kde práve dávali baseballový zápas.

"Ej, do riti ! Čo si taký pomalý ?" Zahrešil Rick Phills po neúspešnom odpale. Ako obvykle, aj dnes pridával k zápasu svoj komentár, ktorý nik iný počuť nemohol. Connor opatrne obišiel obývačku, že zamieri do svojej izby oproti. Ostalo len pri chcení. "Connor, si to ty ?" Zvolal otec, akoby tu bolo niekoho ďalšieho, kto by mohol ich dom poctiť návštevou. "Dones mi pivo !" Nebola to prosba, ani žiadosť. Otec pri zápasoch baseballu a futbalu vždy vypil dve piva. Connor nechápal prečo si skôr než zasadne neprinesie obe, aby potom nemusel po druhé vstávať, no dnes nebude musieť tak či tak. Connor bez slova vytiahol z chladničky jednu z plechoviek a vstúpiac do obývačky, podal ju otcovi. "No tak pod', pod' ! Makaj, makaj !" Zrúkol otec na úspešný odpal. Takmer vyskočiac z kresla, ak by mal plechovku otvorenú, určite polovicu vyleje.

Loptička vystrelená do zadného sektora nanešťastie oblúčikom padla do rukavice jedného z hráčov súpera, a nádej na bod v tejto zmene odzvonilo. "Do pekla aj s tým ! A mohlo byť vyrovnané." Roztrpčený muž pozrel na syna.

Mohutne stavaný chlap s postavou zápasníka, ktorým v mladosti aj bol, vyzeral už na pohľad drsne. Strniskom zarastená, ošľahaná tvár, nakrátko ostrihané vlasy, jazva na pravom líci, ako pripomienka nehody na stavbe - jednej z viacerých. Neľahký život zanechal nezmazateľné stopy nielen na jeho vzhľade. Prísny, odmeraný, s nepredvídateľnými návalmi hnevu, Connor mal z otca oprávnený strach.

"Bol si na tréningu ? Ako ti to šlo ?" "Normálka." Pokrčil Connor plecami. "Ako to myslíš, že normálka ?" Synova ležérna odpoveď Ricka Phillsa podráždila. "Čo hovoril Cole ?" Otec mal na mysli trénera amerického futbalu, a zároveň telocvikára, pána Colea. Po otcovi, ďalší muž, ktorého Connor rešpektoval. A hoci Cole uznával Connorove nespochybniteľné kvality útočníka amerického futbalu, pre jeho agresívne, šikanózne správanie ho niekoľkokrát z tímu vylúčil. "Nič." Zavrčal Connor. "Mali sme tréning a potom sme hrali prípravný zápas." "A aspoň ste ho vyhrali ?" "Nie." Otec si povzdychol. "Dúfam, že si to opäť nevlákal. Keď už študuješ tak mizerne, a nie si ani žiadny krásavec, aspoň ten futbal hraj poriadne, nech dostaneš štipko na výšku. Alebo chceš skončiť ako ja ? Od rána do večera robiť na stavbe ? Vieš aké to je, v lete makať v horúčavách, a v zime keď ti odmŕzanú prsty ? Pozri." Otec ukázal mozolnaté dlane plné jaziev a škrabancov. Toto by si chcel ?" "Nie." Pošepol Connor, zoberúc zo stola vypitú plechovku. Zápas našťastie pokračoval ďalšou výmenou a nedlhý rozhovor tak skončil.

Utiahnuť sa do svojej izbičky, Connor zavrel dvere. Školský vak skončil na posteli a jeho majiteľ klesol na stoličku za písacím stolom obťažaným obstarožným notebookom. V izbe chýbalo domáce kino, špičkové wifi či elektrická gitara. Nebol tu stolný počítač ani veľkoplošný televízor. Steny polepené plagátmi hráčov amerického futbalu, slúžili viac na zakrytie ošarpaných stien, než ako súčasť výzdoby. Niekoľko políc s knihami o športe a silovom tréningu, posteľ v kúte izby, skriňa na šatstvo a ďalšia pre futbalovú výstroj plnú chráničov a prílb.

Zatiahnutými závesmi nahrádzajúcimi dávno potrhane žalúzie, prenikalo dnu minimum svetla. Ani nedostatok svitu Connorovi nezabránil, aby neschmatol stolné zrkadlo. Obzerajúc sa spredu i zboku, prstami si premeriaval nos. Na narážky o jeho veľkosti bol vždy nesmierne citlivý. Už od chvíle čo nastúpil do školy, vždy sa našiel niekto, zo žiakov, či dokonca učiteľov, kto si neodpustil poznámku na rozmery jeho čuchového orgánu. So spolužiakmi to dokázal vybaviť silou a učiteľia, prechádzajúc z ročníka do ročníka, s nevhodnými poznámkami postupne prestali. Najhorším zážitkom bolo, keď ho vysmiala Scarlett, spolužiačka zo susednej triedy. Nádherná Scarlett, s plavými vlasmi a úžasnou postavou. Tak veľmi sa mu páčila. "Ale ten prekliaty rypák !" Zasyčal Connor, opätovne premerajúc nos prstami. Vždy keď naň pohliadol, pripadal mu čoraz väčší. Dokonca aj v snoch, či skôr nočných morách. Predstavoval si ako sa mu celá škola rehoce, dokonca aj ten malý bastard Luca Jones.

Connor si prešiel dlaňou po čele, ucítiac chrasty po akné, ktoré s príchodom teenage veku posiali jeho tvár. Nepomáhalo nič. Ani najnovšia vodička za 15 babiek, ktorú mu

ten hlupák Kai poradil. "Vyzerám ako obluda." Zasyčal znechutene, odhodiac zrkadlo. Najradšej by ho rozmlátil na črepiny, nech nikdy viac neuvidí podobizeň 'žiadneho krásavca'. Úvaha mala jediný problém. So zrkadlom či bez, veľký 'rypák' sám od seba nezmizne. A peniaze na plastického chirurga nemá, a ani mať nebude.

"Prekliaty život !" Zahrešil Connor - chlapec čo nič nemá, a nikdy mať nebude.

Zazvonilo. Usadený na svojom mieste, Lucas trpezlivo očakával príchod triednej. Zvierajúc vytlačenú esej, stoh papierov mu slúžil ako krytie, umožňujúce nenápadne poškuľovať po nádhernej spolužiačke. Zarozprávaná s Hannah, River a Tinou, Jennifer si jeho príchod nevšimla. Alebo sa ho rozhodla zámerne ignorovať ? Lucas nevedel, a toto poznanie ho vôbec netešilo.

Dvere sa otvorili a dnu vstúpila pani Simonsová. Bez kníh či rukou písaných poznámok, dnešná hodina má mať iný priebeh, než obvykle. "Tak !" Zahlásila, vysadnúc na katedru. "Máme stredu, váš obľúbený deň, na ktorý ste sa nepochybne všetci veľmi dlho tešili. Deň, keď niektorí z vás odprezentujú svoje dejepisné eseje. Nejakí dobrovoľníci ?" Triedou to zahučalo. "No tak, nehláste sa všetci." Ironická poznámka vyčerovala na tvárach žiakov úškrn. "Rob, dnes si akýsi mĺkvy. Akoby si to ani nebol ty. Netúžite nám s Nolanom poodhaliť tajomstvá Pádu berlínskeho múru ?" "Pani Simonsová, my sme to zabudli doma." Zahlásil Nolan skrúseno. "Tak zabudli ? To je mi ale novinka ! To bude nejaká predčasná skleróza, však ?" Viacerí v triede sa zasmiali.

Pátrajúc po ďalšej obeti, pani Simonsová uvidela Lucasa. Zahladený jedným a tým istým smerom, vyzeral byť duchom neprítomný. "Lucas ?" Chlapec sa po vyslovení svojho mena strhol. "Ty si mal esej s Joshom ?" "Áno." Odvetil Josh za priateľa. "O nástupne Hitlera." Na rozdiel od nedávneho fiaska, si Josh Lucasovu esej večer niekoľkokrát prečítal. "No výborne ! Tak poďte." Kývla učiteľka k tabuli. Vystreliac s ňou strunka, ako Lucas prechádzal okolo Jenniferinej lavice, opäť mu do nosa udrela podmanivá vôňa konvalinky.

Rozsiahlu prácu čítal Josh. Rozprával o porážke Nemecka v prvej svetovej vojne, o Versaillskej zmluve a jej následkoch na životnú úroveň Nemcov, o nástupe Veľkej hospodárskej krízy, sérii volieb, v ktorých napokon Hitlerova strana NSDAP zvíťazila, o terore voči Židom, vrátane Krištáľovej noci, kedy nacisti zničili stovky synagóg a židovských obchodov. Tu triedna Joshov nezáživný monológ odrapotávaný monotónnym tónom konečne zastavila.

"Kto mi vie povedať, prečo došlo v nacistickom Nemecku k tak prudkému nárastu antisemitizmu ?" Triedou zašumelo. Deti sa začali medzi sebou radiť, no nik nenašiel odvahu odvetiť. Ani Jennifer. "Josh ? Lucas ?" Obrátila sa učiteľka k autorom eseje. "No..." Lucas si odkašľal. "Existuje viacero teórií, prečo Hitler nenávidel Židov. Podľa jednej z nich, keď Hitler bojoval v prvej svetovej, mal židovského veliteľa, ktorý ho

šikanoval. Podľa inej, jeho vzťah k Židom formoval jeho otec, ktorý ako presvedčený antisemita, Židov neznášal. No sú to iba nepotvrdené hypotézy." "To áno." Súhlasila pani Simonsová. "To by vysvetľovalo nenávisť Hitlera. Ale čo bežní Nemci ? Ľudia ako my. Čo ich primälo nenávidieť svojich spoluobčanov do takej miery, až ich začali masovo zabíjať ?" "To Hitler ich sfanatizoval !" Vyhŕkol Josh. "Stále im opakoval akí sú zlí, ako chcú Nemcom ublížiť." "A naozaj chceli ?" Josh zavrtel hlavou.

Pani Simonsová upriamila pozornosť na triedu. "Ale prečo práve Židia, ktorí s Nemcami žili dlhé stáročia sa stali terčom teroru ? V Nemecku boli predsa aj iné národnosti a vierovyznania. Čo Židov tak odlišovalo od ostatných ? Má niekto vysvetlenie ?" "Lucas to má určite nabíflené." Podpichol útlý ryšavec Julian. "To nie je odpoveď, ktorú som očakávala, McConnell." Z ničoho nič sa prihlásila Jennifer. "Lebo boli iní ako Nemci ?" "Ako iní ?" "Líšili sa. Neboli kresťania. Mali iné zvyky, ako my." Jennifer vstala a Lucas uvidel jej krátku sukňu siahajúcu nad kolená. "V New Yorku som mala kámošku. Bola Židovka. Neslávili Vianoce, ani Veľkú noc. V sobotu nesmeli nič robiť, lebo im to viera zakazuje. Aj jedlo si museli navariť v piatok, aby ho nemuseli robiť v sobotu." "Výborný postreh, Jennifer !" Pochválila ju triedna. "Židia sa naozaj líšili. Mali vlastné synagógy, chodili do oddelených cirkevných škôl, mali vyhradené košér obchody, kde predávali košér potraviny. Ale bol tam ešte jeden významný dôvod, ktorí nacisti radi a často zdôrazňovali." Keď odpoveď neprišla, učiteľka upriamila pozornosť na triedneho premianta.

"Čo myslíš ty, Lucas ? Prečo Nemci zo všetkých najviac nenávideli práve Židov ?" "Myslím, že šlo o závisť." Jennifer, ktorá ho uprene pozorovala, sklopila zrak. "Veľa Nemcov neznášalo Židov už aj pred Hitlerom. Závideli im, že sú bohatší než oni." "Všetci Židia boli bohatší ako Nemci ?" Opáčila pani Simonsová. "Všetci nie, ale niektorí áno. Mnohí Židia pracovali ako bankári, alebo obchodníci. Mali svoje obchody, dávali deti do škôl, kde vyštudovali za učiteľov, právnikov a lekárov, a potom lepšie zarábali. V tej dobe, študoval na výške len málokto. Bolo to drahé, a väčšina ľudí nemala ani strednú. Mnoho Nemcov Židom závidelo, že sú bohatší a úspešnejší. Mysleli si, že je to tým, lebo ich okrádajú, majú protekciu na úradoch a školách, kde nepustia nikoho iného, okrem Židov. A tak ich začali nenávidieť."

"To je vynikajúca odpoveď Lucas !" Zvolala triedna. **"Závisť patrí k najhorším ľudským vlastnostiam.** Niektoré režimy ako nacizmus či komunizmus postavili na závisť celú svoju ideológiu. Závidieť sa dá veľa vecí. Niektorí závidia bohatstvo, či vzdelanie, iní fyzickú krásu, auto, dom, priateľku, alebo priateľa..." "Ale ja predsa Lucasovi Josha nezávidím." Zhlásil Nolan, na čo sa celá trieda explodovala rehotom. Jediná kto sa nesmiala, bola Jennifer. "Ďalšia hlúpa poznámka Nolan ?" "Nie, pani učiteľka."

Dokončiac úvahu o závisť, pani Simonsová pochválila oboch žiakov za výborne spracovanú esej, vyvolajúc Naomi Harrisovú a Nataliu Jenningsovú, aby odprezentovali svoju úvahu na tému Karibská raketová kríza a svet na pokraji jadrového konfliktu.

Hľadiac na hárky s vytlačenou esejou, pochvala pani Simonsovej Lucasovi dobre padla. Inteligentná a sčítaná, na rozdiel od mnohých jej kolegov, učenie pre ňu

nepredstavovalo len zdroj obživy, so štátom garantovaným zdravotným a sociálnym poistením, pravidelnou dovolenkou a istotou pracovného miesta. Záležalo jej na svojich študentoch, vrátane Roba či Nolana. Jej snaha vštípiť do hláv rozmaznaných teenagerov, ako on sám, čo najviac z hodnôt humanizmu a ľudskosti, nebola len výsledkom profesionalizmu získaného dlhoročnou praxou, ale aj úprimným záujmom. Lucas si Simonsovú obľúbil, podvedome cítiac, že náklonnosť je vzájomná. Úspech na hodine svetových dejín kazilo len jediné. Zlá predtucha, či lepšou odpoveďou než tá Jennina, jej neublížil. Ľudia bývajú urážliví, a deti zvlášť.

Obavy potvrdila prestávka i ďalšie hodiny. Jennifer naň ani raz nepozrela, neustále niečo preberajúc s Hannah a River. Rozladený, Lucas odmietol Joshovu ponuku skočiť na dvor, a Josh tak šiel sám.

Vyučovanie sa chýlilo ku koncu, a na žiactvo triedy pani Simonsovej čakala posledná hodina s obávaným učiteľom, pánom Thomasom. Do zvonenia ostávala chvíľa, keď sa Josh obrátil ku kamarátovi. "Počul si, že na Addams Street pred Walmartom postavili lunapark ? Tam na tej ploche, čo je pri parkovisku." "Lunapark ?" Josh prikývol. "Mohli by sme sa ísť povoziť. Vraj tam majú húsenkovú dráhu." Lucas prevrátil zrak. "Čo si malé decko čo sa potrebuje voziť na húsenkovej dráhe ? Ved' to je tak pre prvákov !" Josha odpoveď neurazila. Poznal názor kamaráta na podobné atrakcie, s neznesiteľným rámusom, množstvom ľudí i kolotočmi, na ktorých je Lucasovi, podľa vlastného priznania, vždy zle. Tentoraz sa však situácia vyvinula tak, že namiesto siahodlhého presviedčania, Joshovi stačili tri vety. "Idú tam aj dievčatá. Hannah, River, Tina a Jennifer. Počul som ich na dvore, ako sa o tom bavia." Lucas stuhol, hoci to na sebe nedal poznať. "Ale keď ja mám dnes ten idiotský tréning." "No a ? Ved' tam môžeme ísť potom. A nemusíme byť dlho. O šiestej pred Walmartom ?" Josh si chytil hlavu do dlaní. Predstava dlhého dňa ho nijako netešila, no túžba vidieť Jennifer aj mimo školy, lákala. "No tak dobre. Ale budeme tam iba hodinu. Už teraz som zmagorený, a po tréningu budem mŕtvy. Ak tam odkváčnem, máš ma na svedomí." "Neboj, dám ti umelé dýchanie." Joshov vtip ukončilo zvonenie.

"6:00 PM." Josh vypol display mobilu. Pátrajúc po parkovisku nákupného centra, známu tvár nikde nevidel. "Možno je už tam." Pomyslel si, hoci stretko mali dohodnuté na parkovisku, pred obchodom. A Lucas iba málokedy meškal.

Hlasitá hudba z neďalekého lunaparku doliehala až sem. Teraz po zotmení, ožiarený tisíckami svetiel, zábavný park pripomínal zmenšeninu Las Vegas, s vysvietenými kasínami a gýčovými napodobeninami svetových pamätihodností, aké Josh videl na videách.

Parku dominovalo mohutné ruské kolo, pomaly rotujúce okolo vlastnej osi, aké v podobe obrovitánskej vesmírnej stanice pózovalo vo Vesmírnej odysei. Okrem kola tu nechýbala húsenková dráha, autodróm, vystreľovacie kreslá, kolotoče do výmyslu sveta, kyvadlo

pre 15 pasažierov, strelnica, bufety s občerstvením, strašidelný dom i sieň krivých zrkadiel. A k tomu stovky ľudí, rodiny s menšími deťmi, aj tie staršie bez doprovodu, tlačiac sa hlava na hlavu. Koordinátori v reflexných vestách iba s námahou zvládali neočakávaný nával uprostred pracovného týždňa. Teplý aprílový večer prilákal davy.

Prečesávajúc okolie citlivosťou periskopu útočnej ponorky, Josh na opačnej strane ulice spozoroval priateľa. Natešený, vybehol na chodník obklopujúci parkovisko, aby mu zamával. Lucas prebehol na druhú stranu. "Ako bolo na tréningu ?" Opáčil Josh. "Fantasticky. Najprv sme museli zaplávať 5 dĺžok, a potom na nás Cole ziapa ako drbnutý." "On vždy ziapa ako drbnutý." "Hej, ale na telesnej je to iné. Ešte aj teraz mi hučí v hlave z tej jeho je***** písťalky..." Lucas s nefalšovaným odporom pozrel na ruské kolo s viac než tuctom vysvietených kabínok, kymácajúcich sa vo vetre. "Naozaj tam chceš ísť ?" Joshovi zažiarili zreničky. "Hej. Majú tam autodráhu, strelnicu i sieň krivých zrkadiel. Tú určite musíme vyskúšať. Raz som v jednej bol. V jednom zrkadle si veľký a tenký, v ďalšom malý a tučnejší než Elliott, alebo ti skrúti ksicht a zväčší hlavu, takže vyzeráš dementnejšie než Stone." "Ten na to zrkadlo nepotrebuje." Lucas kývol k ruskému kolu. "Ale na tú veľkú blbosť ma nedostaneš. Netúžim sa pogrcať. Raz ma foter zobral na niečo podobné, a ksicht mi skrútilo, aj bez krivého zrkadla. Myslel som, že zdochnem." "Dobre. Pôjdem len ja. Ale..." Josh zaváhal. "Mám len 10 babiek." "To si nechaj." Lucas vytiahol z vrecka 50 dolárovku. "Ty vole ! Toľko by mi oco nikdy nedal." "To mám od mamy." Vysvetlil Lucas. "Ale o pol deviatej musím byť doma. Mám ešte kopec roboty." "Ja tiež. Oco by ma zabil, ak by som prišiel neskoro." Lucas zavrtel hlavou. "Tvoj fotrík je vážne divný." "Mi hovor." Odvrkol Josh a spoločne zamierili ku kolotočom.

Park praskal vo švíkoch. Deti i dospelí, na väčšinu atrakcií záujemcovia čakali v radoch. Lucas s Joshom vyskúšali autodróm, rozhodne zábavnejší než otcovo šoférovanie. Otestovali vystreľovacie kreslá i trampolíny, Thórovo kladivo merajúce silu úderu, strašidelný dom, aj sieň krivých zrkadiel. Na rad prišla i strelnica, kde Josh exceloval. Štyri z piatich presných zásahov. Ešte jeden a vyhrajú prvú cenu - plyšového medveďa. Lucas naproti tomu, neprekvapujúco nič netrafil. Na rozdiel od Joshovho otca, hrdého majiteľa dvojice pištolí, ktorý nie raz zobral syna na skutočnú strelnicu, jeho otec zbrane neznášal a streľba z obyčajnej vzduchovky predstavovala Lucasovu premiéru.

"Tak čo ? Že to bolo cool ?" Poznamenal Josh, chlípajúc z coly, ktorú mu Lucas v neďalekom bufete zakúpil. "Hej. Akurát mi pri prvom výstrele takmer odrazilo rameno." "To je spätný ráz." Vysvetlil Josh znalecky. "Hovoril som ti, aby si ju držal pevne. A to je iba obyčajná vzduchovka. Mal by si vidieť, akú šupu dáva brokovnica." "Ty si z nej strieľal ?" Josh prikývol. "Raz sme boli s otcom za mestom. Požičal ju od kámoša. Dvakrát som vystrelil." Podajúc Lucasovi colu, Josh naznačil strelecký postoj. "Bum !" Dlane fiktívneho strelca vyleteli do výšky. "Bola to taká pecka, až ma takmer zložilo na riť. Paráda ! Napáskovať to do Phillsa, gebuľa ma exne ako balón." Poznajúc krvilačné chůťky kamaráta, Lucas reagoval úsmevom. "Si chorý..." "Prečo ? Nekecaj, že si nikdy nechcel zabiť Phillsa." Lucas chcel odvetiť, keď ho v dave za Joshom čosi upútalo. "Ehm..." Zajachtal zmätene. "Za mnou !" Skôr než sa Josh stihol spamätať, jeho priateľ zamieril medzi ľudí.

Priťahovaný neviditeľnou silou, ktorej zdroj poznal len on sám, Lucas sa úpenlivo predieral hlúčkami ľudí, v snahe nestratiť ju. Po hodine a pol zabitej bezcieľným pátraním, prestal dúfať, že ju dnes ešte uvidí. No Joshove 'spravodajské informácie' opäť raz potvrdili svoju presnosť. Jennifer, nádherná Jennifer, v sprievode Hannah, River a Tiny prišla tiež, a ako naschvál, až do tejto chvíle, jeden druhého míňali. No pár krokov pred ním, teraz mu už neujde.

Štvorica dievčat z ich triedy prešla bez záujmu okolo siene krivých zrkadiel i autodrómu. Obišla aj detské kolotoče s plastovými koňmi, smerujúc k najrozmernejšej atrakcii zo všetkých - veľikánskemu ruskému kolu. Zaradiac sa na koniec nedlhého radu, Lucas ostal v bezpečnej vzdialenosti vedľa maringotiek, nech ho ani jedno z dievčat nezbadá. Josh dobehol kamaráta. "Už je takmer osem. Nejdeme domov?" Lucas naznačil nesúhlas. "Ty tam chceš ísť?" Josh zagúľal očami na obrovitánsky kolotoč, práve dokončiaci jednu z jázd. "Hej." Obíduc maringotku, Lucas si stúpol do radu. Od Jennifer ho oddeľovala početná skupinka starších teenagerov, dosť vysokých, aby zatienili dvojicu šiestakov. Zaujatá rozhovorom so spolužiačkami, Jennifer okolie neregistrovala. Nezbadala pár zvedavých očí, ako po nej nenápadne poškľuľuje.

Ako sa rad skracoval, Lucas zaplatil 5 dolárov zamestnancovi lunaparku, vyberajúcim vstupné. Josh kámošovi poďakoval. Celý večer zaň cvakal, nepýtajúc ani cent. Spozorujúc Jennifer, pochopil Lucasov zámer. Netúžiac dráždiť štedrého dobrodinca, varovanie si radšej nechal pre seba.

Netrvalo dlho, a nastal čas jazdy. Kolotočiar pustil 14 skupín po dvojiciach, až štvoriciach. Usádzajúc pasažierov do kresiel, vždy sa uistil, že každý z nich je pevne pripútaný. Až potom, kolegovi za ovládacím pultom naznačil, aby kabínku posunul dopredu, uvoľniac tak miesto ďalšej posádke.

Kabínka s Joshom a Lucasom bola len dve miesta za tou s dievčatami. Nastupujúc prvý, Lucas zasadol naľavo, nech má výhľad na vyvolenú. O pár yardov vyššie než tá ich, Jennifer sedela oproti. Náhoda chcela, aby sa ich pohľady zrazili. Lucas preglgol, a tentoraz aj skúsil úsmev. Skôr než Jennifer stihla zareagovať, kolotočiar posunul kabínky nahor, zatieniac mu výhľad.

"Tešíš sa?" Narušil napäté čakanie Josh. Lucas prikývol. "Keby ti prišlo zle, musíš zavrieť oči. Vraj to pomáha." "Budem OK." Odvetil Lucas sebavedomo, a snád aj trochu dotknuto. "Bolo by super, ak by vypadla električka, až budeme tam hore." Josh ukázal na najvyšší bod kolesa. "Odtiaľ by nás nedostali ani hasiči. Vieš aký hysák by niektorí schytali? Najmä baby. Jačali by ako divé. Hlavne, ak by začal fúkať vietor." Lucas neodvetil. Predstava uviaznutia na ruskom kole ho desila menej, než pohľad na panikáriacu spolužiačku. Netúžil vidieť Jen vystrašenú. Keď už zavítala do ich mesta, nech si ho užíva.

Trvalý ton hlasitého klaksónu oznámil začiatok jazdy. Ako titán prebudený k životu, masívnym kolesom prenikol záchvev, a kabínka s Joshom a Lucasom začala pomaly stúpať. Ucítiať vietor strapatiaci mu hrivu, Lucas roztiahol ramená. "To je paráda!" Jeho výkrik sprevádzalo výskanie ďalších pasažierov. Spontánne prejavy emócií neobišli deti,

ani dospelých. Vykonajúc polobrat, ako mu to len bezpečnostný pás dovoľoval, Lucas spozoroval Jennifer. Napodobniac jeho gesto, aj ona mala paže do strán a s privretými viečkami, tvár jej žiarila radosťou. Lucas pocítil búšenie srdca. "Tak nádherná !" Ak by nebol pevne pripútaný a kolotočiar im pred jazdou nezakázal vyťahovať mobily, zaznamená si jej krásu natrvalo. Takto ostane všetko len na jeho pamäti. A Lucas mal vynikajúcu pamäť.

Oddávajúc sa jazde, rozjarený šiestak ujúkal ako zmyslov zbavený. Úplne zabudnúť na svet okolo, s kolotočom, akoby sa rozkrútila celá Zem, Mesiak i planetárna sústava, s jediným epicentrom uprostred - prenádhernou Jennifer. Lucasa opantalo šťastie. Josh ho ochotne napodobnil. Kvíliac do nastupujúcej noci, komu môže byť lepšie než im ? Nanešťastie, krátky závan opojenia nemal dlhého trvania.

Narastajúci vietor rozkýval kabínky a Lucasa pochytila nevoľnosť. Koleso začalo stúpať k druhému obratu, keď mu vnútornosti stiahol krč a pachuť žalúdočnej kyseliny ucítil až v ústach. Pripažiac ruky, tvár mu zbelela. Pozorný kamarát okamžite pochopil, ktorá bije. "Zavri oči a predkloň sa ! Nesmieš pozeráť po okolí, lebo sa pogrcaš ako Lucy." Josh spomenul sestru, pravidelne zápasiacu s kinetózou, pri dlhších cestách autom. "Oco jej stále hovorí, aby zavrela oči a nepozerala von. Nesmieš hľadiť na pohybujúce sa veci, lebo ti bude ešte horšie." Zaborený do nepohodlného kresla, teraz keď mal Jennifer ako na dlani, má civieť do tmy ? Túžiac pokochať sa jej nádhrou, zaklonil hlavu. Veľká chyba. Dávivý reflex stiahol hltan a nepekný pazvuk Josha prinútil k úhybnému manévru. Skrčený bolesťou, iba pohotová reakcia zabránila najhoršiemu. Jednou dlaňou zvierajúc pery a druhou žalúdok, každý záchvev kabínky sa utrpením vyrovnával lámaniu na kolese či ťažkovaniu na škripec. Posledný obrat prežil Lucas v mukách, prosíkájąc o koniec.

Trvalo celú večnosť kým ruské kolo konečne zastalo, no Lucasa čakali ďalšie minúty súženia, kým ich kabínka neprišla na rad, aby podopieraný Joshom, mohol vystúpiť. "Je ti zle chlapče ?" Obšťastnil ho otázkou jeden z organizátorov, priskočiac mu na pomoc. "Bolí ho brucho." Vysvetlil Josh za priateľa. "Tam !" Ukázal muž s čiapkou lunaparku k radu lavičiek neďaleko maringotiek. "Musíš si sadnúť." Nevnímajúc okolie, ani zlomyseľné posmešky prizierajúcich sa teenagerov, Lucas mohol iba poslúchnuť. Organizátor s Joshom odtiahli polomŕtveho chlapca na najbližšiu z lavíc. "Tu máš !" Muž podal Joshovi vreckovky i papierové sáčky, aké bývajú v lietadlách. "Keby niečo, hneď za mnou prídte. Budem tu vedľa." "Ďakujeme, pane." Prisvedčil Josh.

"Ako ti je ?" Opýtal sa ustarostený kamarát, keď muž odbehol. Odpoveďou mu bol pazvuk podobný tomu v kabínke. Josh ešte stihol Lucasovi strčiť roztvorený sáčok do dlaní, a potom už nahromadený obsah vzbúreného žalúdka nešlo viac zadržať. Bageta s Colou zakúpené tu v parku, skončili na dne papierového vrečka. "Do p*** !" Zahrešil Lucas, a ďalšia erupcia zvratiek vyprázdnila jeho zažívací trakt. Odplúvajúc, Josh mu podal vreckovky. "Chceš colu ?" Lucas zavrtel hlavou. Tvár skrivená bolesťou vyjadrovala jeho pocity. Túžil len po troche zábavy, a skončilo to katastrofou.

Utierajúc ruky a tvár, v neďalekom dave, pre ktorý sa na pár chvíľ stal hlavnou atrakciou, spozoroval Jennifer. V obkolesení nových priateliek, Hannah a River mali skvelú

zábavu. A hoci nehľadiac priamo naň, Lucas nepochyboval čo či presnejšie kto je zdrojom ich veselosti.

"Je ti lepšie ?" Zapišťal Josh, podajúc kamarátovi ďalšie vreckovky. "Trochu." Stále si masírujúc žalúdok, Lucas odhodil sáčok naplnený odpudivou zmesou do vedľa stojaceho smetiaka. "Nemali sme tam ísť. Prepáč." "Ako prepáč ? Veď to bol môj nápad. Moja blbosť." "Ja viem, ale mal som ťa varovať." "Josh prestaň !" Odsekol Lucas, odpľujúc do trávy. "Daj mi radšej tú colu, lebo v hube mám ako nasraté." Josh siahol do kamarátovho batohu, keď zmeravel. "Do riti, Phills !" Vysmiati, Connor, Kai a Nicolas kráčali priamo k nim. Hodinu a pol sa míňali, no poníženého šiestaka šťastena nadobro opustila.

"Och, čože sa to tu stalo ?" Napodobnil Connor chlapcov vysoký hlas. "Malý Luca sa nám pogrcaľ." Drsný rehot staršieho spolužiaka sprevádzalo cvaknutie mobilu. "Pekné tričko." Utrúsil Kai k vrchnej časti ošatenia, potriesnenej kvapkami nestrávených tekutín. Zacloniac mu výhľad, Lucas nevedel či Jennifer s kamarátkami naň stále zízajú. "Čo chceš ?" Odsekol Lucas odbojne. "Svoje prachy ! Dlížiš mi dvacku. Zabudol si ?" "Všetko sme prejazdili." "Tak prejazdili ?" Strčiac do o hlavu nižšieho súpera, Connor skrivil nos. "Fuj ten ale smrdí ! Ako suchá latrina." "Asi sa aj dosral." Zašpekuloval Nick, ustúpiac dozadu. "Potrebuješ pampersky ?" Lucas neodvetil. Štrajkujúci žalúdok mohol kedykoľvek opätovne vybuchnúť, a natočiac ho zvracajúceho na mobil, hanba by bola kompletná. "Naval' prachy !" "Ale ja vážne nič nemám. Pozri sa sám, ak mi neveríš." Lucas vytiahol peňaženku, ponúknuc ju Phillsovi. Dobre vedel, že pred desiatkami svedkov, Connor nič riskovať nebude. "OK." Zafučal statný ôsmak. "Ale zajtra to bude 25. A ak ich nedonesieš, budeš grcať krv." Vyhrážkou Connor ukončil nedlhý dialóg a s dobre sa baviacimi kámošmi, zanechal vyčerpaného chlapca osamote. Ako odchádzali, Lucas pozrel na miesto, kde stála Jennifer. Už tam nebola.

"Ako ti je ?" Opáčil Josh viac zo súcitu, než zdvorilosti. "Na h**** !" Priznal Lucas. Masírujúc si žalúdok, aj keď po dvojnásobnom zvracaní musel by prázdny, bolesť stále neustupovala. "Hajzel jeden ! Ak by som tu mal ocovu 45ku, odstrelím mu vtáka. Alebo mu to napálím rovno medzi oči." Lucas vyčerpane pozrel na priateľa. "A bol by z teba vrah ?" Mrazivá výčitka ostala bez odpovede. "Kašli naňho. Je to zakomplexovaný chudák, ktorý raz skončí v base. Teraz je frajer, lebo je ôsmak, no v septembri, na strednej, bude z neho iba pokašľaný prváčik, a rýchlo sklapne." "Dúfam, že mu tam rozmlátia držku." "To je jedno. Aj keby nie, je to chudák. Foter ho bije, mama ich opustila. Robí machra, aby sa ho všetci báli, ako on svojho fotra. Skončí ako Jake Philips." Lucas nemusel kamarátovi vysvetľovať koho má na mysli. Jake Philips, bitkár, násilník, neskôr člen zlodejského gangu, patril k legendám ich školy. Grázlik na pohľadanie, po jednom z neúspešných záťahov, skončil v detenčnom centre, a neskôr base. Povráva sa, že za napadnutie spoluväzňa, tam sedí dodnes. Ďalší 'majster sveta' s osudom zúfaleho skrachovanca.

"Pôjdeme domov ?" Nadhodil Josh. "Hej, o chvíľu. Koľko je hodín ?" "Za päť osem." "Tak, o tých 5 minút. Ešte musím cvičiť na klavíri." "Teraz ?" Začudoval sa Josh, nevediac si predstaviť seba samého, ako o deviatej klepká do klaviatúry citlivého nástroja. "Hej. Budem mať koncert, a nechcem spraviť hanbu. Foter je už z toho celý

nažhavený. Zasa budem navlečený v debilnom saku. Vyzerám v ňom ako idiot !" "Ja som mal sako iba raz." Priznal Josh. "Na prvom svätom prijímaní. A aj vtedy sme ho iba požičali. Na zbor môžeme chodiť aj v tričku." "Ty sa máš..." Zanôtil Lucas, predstavujúc si, aké fajn by bolo koncertovať v ošatení s krátkymi rukávami. "Saká nenávidím. Odporná snobáreň hlupákov, čo si myslia, že sú v saku niečo viac. Akoby záležalo na tom čo máš na sebe ? Ale nie ! Foter trvá na saku. Ako u idiotov !" "Až raz budeš slávny klavirista..." Podpichol Josh. "Zvykneš si." "Ale houby ! Robím to len pre fotra. Miluje klasiku. Inak by som sa na to vieš čo." Nechuť na jazyku prinútila Lucasa odpiť z coly. "Stále do mňa drbe. Chod' na klavír ! Bol si na tréningu ? Dáme ťa na inú školu. V sobotu s nami ideš na výlet. Uč sa ! Uprac si izbu, hoci sa leskne. Ako v idiotských kasárňach." Odvrátiac zrak, Josh si neodpustil úškrn. Lucasovi rodičia, a kasáreň ? Mal by zažiť jednu sobotu u nich doma, keď otec celý deň nevysťrčí päty, a videl by čo sú to galeje, nie kasárne. No Josh bol dosť rozumný, aby kamaráta nedráždil. "Prečo mu nepovieš, že tam nechceš chodiť ? Tvoj foter by to určite pochopil." Skrčiac dopitú plechovku, Lucas hodil odhodil prázdny obal do koša. "Už je osem ?" Josh pozrel na mobil. "Presne !" "Tak vypadnime !" Naposledy preletiac rednúci dav ľudí pred ruským kolom, mal smolu. Po Jennifer ani stopy.

V pyžame, vystretý na posteli, Lucas surfoval po webe. Prst mu po obrazovke tabletu nebehal bezcieľne. Niečo hľadal. 'Jennifer Scott Facebook'. Vyhľadávač sociálnej siete ponúkal desiatky kont. Otvárajúc odkaz za odkazom, Lucas Facebook neznášal. Na rozdiel od prakticky všetkých spolužiakov, vrátane Josha, nikdy neholdoval nezmyslu zvanému sociálne siete. Vypisovanie banálnych postov na chate, zdieľanie infantilných obrázkov či videí, naháňanie sa za lajkami, sledovanie takzvaných influencerov považoval za nudu. Aj kontá na Facebooku, jedno pod svojim menom a druhé falošné, zriadil na Joshov nátlak, keď mu s tým píľil uši. Veľmi ich nepoužívajúc, chvíľu trvalo, kým si spomenul na heslo k tomu falošnému. Tom Bowman - vymyslené meno, plus fotografia vygenerovaná umelou inteligenciou (Joshov nápad). Okrem pár správ s Joshom, alias Jackom Torrancem, kontu chýbali akékoľvek osobné údaje, ktoré by ho dokázali identifikovať.

Otvoriac snád' 50te konto s menom Jennifer Scott, stále nemal šťastie. Buď Jennifer konto nemá, alebo nehľadá správne. Skúsil 'Jennifer Scott Facebook 13yo New York'. Zmeravel, keď tretí záznam zobrazil vedľa zadaného mena známu tvár. Klepnúc na odkaz, konečne trafil do čierneho. Jennifer 'Jen' Scottová ako si sama písala, mala na prekvapivo strohej stránke len niekoľko statusov z predošlej školy, s odpoveďami bývalých spolužiačok i spolužiakov. Lucas otvoril sekciu fotografie. Asi 30 fotiek jej, v obkolesení spolužiakov a známych. Prechádzajúc jednu po druhej, na viacerých stála pri vysokom blondiakovi. Pehavý, s vlasmi po ramená, nebyť výšky, vyzerá ako jej staršia sestra.

Na jednej z fotiek, uprostred lesa, obaja vysmiatí, blondiak držal Jennifer okolo pliec. Ceriac zubiská spevnené nápadným strojčekom, Jen na chlapca v jej veku zasnene

hľadela. "Ako zaľúbenci." Pomyslel si Lucas trpko. Zväčšiac fotku na celú obrazovku, musel sa pousmiať. Jennin priateľ či spolužiak, mal spodné prádlo vytiahnuté nad bermudy, ako Rob či Julian. Vďaka vysokému rozlíšeniu, nápis Tommy Hilfiger ostal dobre čitateľný. "Hilfiger boy..."

Stlačiac escape, krátky text pod fotkou oznamoval miesto jej vzniku. Sterling Forest State Park. Nakopírujúc text do vyhľadávača, Lucasovi odľahlo. Mapa ukázala zalesnenú oblasť neďaleko New York City. "Musí to byť spolužiak."

Vyskočiac z postele, pristúpil k nástennému zrkadlu nad nočným stolom. S prižmúrenými viečkami a zmyselne pootvorenými perami, rozhrnul si šticu na čele. Premietajúc si tvár pehavého blondiaka, nemal plavé vlasy ani modré oči, a predsa bol nádherný. Ďaleko krajší než neznámy - objekt Jenninho záujmu. "Som krajší. Najkrajší !" Pomyslel si spokojne, klesnúc na posteľ.

Prezerajúc ďalšie zábery, ani jeden z chlapcov nedokázal konkurovať jeho kráse. Teraz už rozumel prečo práve jemu Jennifer darovala úsmev. Žiadna náhoda, či smietok v oku. Páči sa jej. Preglgnúc, Lucas si náhle uvedomil, že ani po dvoch dňoch nemá jej podobizeň. Spolužiačka, nádherné dievča, mobil neustále po ruke, a on hlupák, nespraví jedinú fotku. Prebehnúc zábery na stránke, všetky zachytávajúce jej krásu, uložil do adresára J.

Ponoriac temeno do vankúša, predstavoval si ako Jennifer zajtra opäť uvidí. A tentoraz nezabudne úsmev, aký jej venoval dnes večer na kolotoči.

Masívne ruské kolo oživilo spomienku na trapas so zvracaním i následný incident s Connorom. Nepříjemný zážitok, ktorý by ho za normálnych okolností sužoval ešte mnoho dní, rýchlo hodil za hlavu. Koniec koncov, Connorovi sa postavil, a nie je prvý, ani posledný, komu na púťovej atrakcii prišlo zle. Dokonca mal pocit, že hladiac naň, ako na lavičke zápasí s podráždeným žalúdkom, Jennifer ho skôr ľutovala. A to by bolo skvelé znamenie. Veď nemôže byť vo všetkom perfektný.

S radosťou v srdci, Lucas zhasol svetlo nočnej lampy, a zahľbiac sa do perín, už teraz s radosťou očakával raňajšie stretnutie v škole.

5. Zaľúbenie

Monotónny hlas pána Thomasa prenikal mĺkvou triedou. Veľký nápis uhľovodíky dopĺňala interaktívna tabuľa zábermi vytekajúcej ropy, plynovodného potrubia, benzínovej pumpy, cestného asfaltu, plastových vedier a obalu mobilného telefónu. Nechýbali ani zložité vzorce plné písmen C a H, pospájaných do kruhu i za sebou, čiarami vyjadrujúcimi chemické väzby. Komplikované názvy typu butadien, oktadien, cyklopentán či dodekán pripomínali viac heslá z príručky jazykolamov, ako pomenovania komplexných zlúčenín.

Sústredený na tabuľu, záplave informácií valiacich sa z úst prísneho učiteľa Lucas nevenoval pozornosť. Vo štvrtok, predposledný deň pracovného týždňa, by mal premýšľať nad víkendom, čo podniknúť v piatok večer i celú sobotu, ako nedlhý čas voľnosti maximálne využiť, kým nenastane depresia nedeľného večera, nasledovaná ďalším uboleným pondelkom. Namiesto očakávania a úľavy, zatínal nechty do dlaní, vyhánajúc narastajúci nepokoj. Jeho príčina sedela, či presnejšie nesedela vo vedľajšom rade, jednu lavicu pred ním. Dobrých 20 minút po zvonení, stále ostávala prázdna. Pridlho na bežné zapozdenie, na aké sú s Joshom experti.

Lucas nerozumel čo sa mohlo stať. Prečo Jennifer neprišla do školy ? Je chorá ? Zapozdila na autobus ? Mala nehodu ? Vystrašil ju včera svojim správaním ? Prepadli ju, keď sa vracala večer domov ? Je mŕtva ? Čoraz divokejšie nápady vírili nepokojné vody chlapcovej fantázie. A pritom, princíp Occamovej britvy, že najjednoduchšie vysvetlenie je najbližšie pravde, tj. mama ju preložila na inú školu, sa núkalo samé. Lucasovi pri pomyslení naň, zvieralo vnútornosti. Mať jej číslo, odošle jej SMS. No školská stránka súkromné telefóny neregistrovala, a ak zmenila školu, na školský email ani chat mu už neodpíše. Ostávalo iba čakať. Bledý a napätý.

Jennifer do triedy nezavítala ani nasledujúcu hodinu. Veľkú prestávku Lucas stvrdol v triede, hoci ho Josh prosíkal, aby vybehli na ihrisko. Výhovorka pokazeného žalúdka kamarátovi našťastie stačila.

Deň postupoval tempom chromého leňochoda, a Lucas nemal na nič náladu. S približujúcim sa koncom vyučovania jeho nervozita rástla. Neustále zazerajúc na dvere, očakával kedy nimi vstúpi triedna, aby im zvestovala preloženie nádhernej spolužiačky na inú školu.

Vykúpenie priniesla až posledná prestávka, keď mu Josh priniesol novinu odpočutú z chodbového rozhovoru Hannah a River. Jennifer má dnes povinnú zdravotnú prehliadku a ďalšie vybavovačky, a preto nie je v škole. Jednoduché, ako Occamova britva. Prečo mu to nenapadlo ? Lebo je hlupák ? Lebo mu pomalšie myslí ? Alebo len preto, že mu na nej záleží ? Lucas poznal pravdu, hoci na ňu nechcel myslieť. Nie tu a teraz.

Presne mierená dávka z automatickej útočnej pušky ukončila Lucasovu (virtuálnu) existenciu. Skóre 16:4 v prospech hráča s označením J, hovorilo jasnou rečou. "Dáme niečo iné ?" Josh nemusel byť psychológom, aby neprehliadol znudený výraz spoločníka. "Nie. Nemám chuť." Odložiac ovládač hracej konzoly, Lucas sa uvelebil na gauči, vyložiaca nohy na stoličku, kde doteraz sedel. Hľadiac do plafóna, pootvoreným oknom detskej izby dnu prenikal príjemne chladivý vánok. "Pustíme si niečo ?" Josh kývol k málo využívanému stropnému projektoru. "Teraz nie. Je tu priveľa svetla. Aj tak by sme nič nevideli." "Tak, čo budeme robiť ?" Pritisnúc viečka, logickú otázku Lucas ponechal bez odpovede.

"Myslíš na ňu, že ?" Zaskočil ho priamou otázkou Josh. "Na koho ?" "No predsa na ňu !" Dvojzmyselný úsmev usvedčoval malého vyzvedača kam mieri. "No tak !" Drgol Lucasovi do kolena. "Vyklop, že si do nej buchnutý !" "Kecáš ! Nie som." Odsekol 'obvinený', vrátiac štuchanec. "Čo ty vlastne o tom vieš ?" "Veľa !" Pochválil sa Josh. "Keď máš doma 2 ségry, vieš poznáš tie ksichty, keď sú buchnuté. Ako ty teraz." Potiahnuť kamaráta za nohu, ten mu uštedril ľahký kopanec. "No tak, priznaj, že je tak ! Mňa neoblbnieš." "A čo teba do toho ?" Opáčil Lucas s úsmevom. "Vedel som to ! Vedel !" Josh vystrelil do stoja, ruky triumfálne dvihnúc nad hlavu. "Luca je buchnutý do Jen !!!"

"Prestaň !" Zahriakol ho Lucas. "Ak to niekomu vykecáš, je po tebe." "Aj tak to všetci vedia." "Kto ?" "Baby v triede. Šepkajú si o tom." "Odkiaľ to vieš ?" Josh priložil dlaň k pravému uchu. "Kto má dobré uši, všetko počuje." Lucas sa načiahol za kámošom, že ho capne, no ten sa uhol. "Závidíš mi ?" "Ja ? To určite ! Stačí, že mám doma Mary a Lucy, aby som mal ženských po krk. Stále sa len hádame, nedá sa s nimi o ničom normálnom pokecať. Zaujímajú ich blbosti na Instragrame a blbci typu Channing Tatum a Taylor Swift. A tí ich kreténski frajeri, jeden väčší ch** než druhý !" Josh sa striasol, pri spomienke na sestriných priateľov. "Brrf. Keby si mal ségry ako ja, vieš aké baby sú. Myslím, že ja sa nikdy neožením." "Jennifer je iná. Je inteligentná, šikovná, a najmä..." Lucas zasnene pritisol viečka. "...nádherná." "Ale houby ! Všetky baby sú rovnaké. Aj ona sa raz ukáže, aká v skutočnosti je." "Jasné... Expert na ženské práve prehovoril. Len mi závidíš." "Nezávidím. Len viem aké sú. Už si s ňou aspoň hovoril ?" Lucas zmeravel. Joshova poznámka udrela na citlivú strunu. "No vidíš ! Takže ani nevieš aká je." "Je krásna. A skromná. Nie ako River a Hannah." "Tie dve kravy ? To je vážne super porovnanie." Lucas nervózne šúchal dlane. Teraz, keď bola pravda von, nemalo zmysel nič zapierať.

"Tebe sa aké baby páčia ?" "Mne ?" Josh rozťahol ramená, ako pred objatím. "Mne sa predsa páčiš iba ty !" "Nie, vážne ! Páči sa ti Hannah ?" "Josh si pľasol po čele." "Šibe ti ?" "A Jessica z ôsmaku ?" "Je stará !" "Však má 15, blbče." "A ja 13." Obaja sa zasmiali. "Mne sa páči Charlize Theron." Priznal Josh. "Charlize Theron ? Veď tá má aspoň 60 !" "Ale v The Devil's Advocate toľko nemala. Vlastne, nič nemala - na sebe !" Lucas prevrátil zrak, pochopiť, že priateľ nie najvhodnejším kandidátom na po podobné rozhovory. No nikoho lepšieho nemal.

"O čom s ňou chceš kecať ?" Zaskočil ho otázkou Josh. "Neviem... Ešte som nad tým neuvažoval. Asi o všetkom. Kludne, aj o blbostiach." "Na baby musíš ísť pomaly."

Vycítiac príležitosť poučiť neskúsenejšieho kamaráta, Josh sa narovnal na stoličke, a tvár mu zväžnela. "Začni romantickými sprostosťami ako aká hudba sa jej páči, aké kvety má rada, čo robí po škole. Také tie kydy, čo neurazia. A potom jej porozprávaj o sebe, ako hráš na klavíri, akú hudbu počúvaš, aké knihy čítaš, nech si za ťažkého inteligenta. A môžeš skúsiť aj báseň." "Báseň ?" Začudoval sa Lucas. "No a ? Lucy básne zbožňuje." Josh zasnene pozrel do stropu. "Baby romantické sprostosti milujú." "Jen také veci nezaujímajú." "Odkiaľ vieš ? Veď si s ňou nehovoril." Vidiac, že priateľa dostal do úzkych, Josh dvihol ukazovák. "A hlavne !!! Nezabudni si umyť zuby, navoňavkuj sa ako teploš a zober si najobtiahutejšie slipy čo máš. Baby neznášajú smradľavých chlapov a milujú úzke slipy, alebo tie vaše speedo, čo máte na póle." Josh zrazu luskol prstami a oči mu zaiskrili. "Vidíš ! Mal by si ju pozvať na tréning. Nech vidí tvoju vymakanú hrud', aj to nižšie..." "Och !" Lucasovi sa z toľkých rád točila hlava. "Mohli by sme na chvíľu prestať o teplošoch, slipoch a smradľavých chlapcoch. Je to vážne nechutné." "Chcel som ti len helfnúť." Lucas vedel, že Josh to nemyslí zle, no na podobnú diskusiu nemal náladu. Našťastie, spomienka na včerajší rozhovor s otcom pri večeri mu umožnila zmeniť tému.

"Nechceš na hokej ? Fotrik má 3 lístky na zajtra." "Na Bruins ?" "Nie ! Na Harvard Crimson... Jasné, že na Bruins !" "WOW ! Jasnačka, že idem. Hoci..." Josh sa zháčil. "S Jen by si tam šiel radšej, že ?" "Dievčatá hokej nezaujíma." "Však tu nejde o hokej." Žmurkol Josh lišiacky. "Mohol by si s tým konečne prestať ?" Odsekol Lucas, pretože ho narážky na spolužiačku začínali unavovať. "Môžeš zajtra, alebo nie ? Lebo foter môže lístky stále vrátiť." "Hej, hej. Jasné, že idem. Nebudem predsa v piatok večer trčať doma na riti." "Super. Tak zajtra u mňa, o pol šiestej. Mám ešte ten sprostý tréning, ale to stíham. A keby nie, tak tu na mňa počkaj." "S tvojou mamou a otcom ? To radšej ostanem pred domom." "Neboj, stíham."

Lucas kývol k monitoru počítača. "Dáme ešte pár kôl ?" Josh radostne prikývol, podajúc mu ovládač.

Vyučovanie sa nezadržateľne chýlilo ku koncu. Záverečná hodina sociálnych náuk s pani Murphyovou odtekala pomaly. Netrpezliví žiaci pohľadmi tlačili nástenné hodiny nad tabuľou k vyslobodzujúcemu zvoneniu, aby sa po nekonečnom týždni, opäť rozbehli k vytúženému víkend. Jednoduchý vzorec piatkového správania žiactva, typického pre každú triedu plnú teenagerov, narúšal jedine Lucas. Od skorého rána, keď otvoril oči, myseľ ostávala fixovaná na jedinú osobu. Na Jennifer.

Spomenúc si na rozhovor s Joshom, v jednej veci mal kamarát úplnú pravdu. Od príchodu nádhernej spolužiačky uplynuli 4 dni, a on s ňou neprehodil jediného slova. Ešte aj Ed a Park našli viac odvahy než on - zbabelec. Čo ak práve oslovenie je to na čo Jen čaká ? Pár viet spoločenskej konverzácie, otrepaných fráz a bezduchých banalít, akými neznámi ľudia nadvádzujú prvotný kontakt. Nezáväzný táranie o ničom, ktorému nikdy neholdoval.

Ale čím ju osloviť ? Rozprávať o sebe, chvastať sa, ako mu radil Josh ? Hudba, knihy, škola, spolužiaci, učitelia, alebo to skúsiť s pár slohami romantickej básne ? Nebude za idiota, ak pred Jennifer, dievčaťom z veľkomesta, začne veršovať ? Nech už témou rozhovoru bude čokoľvek, čím viac nad tým premýšľal, tým väčší bol presvedčený, že Jennifer musí osloviť. A najlepšie hneď dnes. Nesmie byť za zbabelca, ako na veľkej prestávke, keď ju tajne cvakol.

Vysedávajúc na obľúbenej lavičke, len čo Josh na chvíľu kamsi odbehol, predstierajúc hranie s mobilom, kameru citlivého prístroja nenápadne nasmeroval na objekt svojich snov, a fotka bola na svete. Návrat kamaráta mu znemožnil fotografiu skontrolovať, no Josh ani Jennifer našťastie nič nezbadali. Prezerajúc ju v bezpečí školskej toalety, nebol to záber, ktorým by mohol ašpirovať na cenu vo Vogue. Roztrasený, bez zaostrenia, s nedostatkom svetla, Jennifer v hlúčiku dievčat takmer nešlo rozoznať. No začiatky bývajú náročné. Nabudúce spraví lepšiu. Hneď potom ako ju osloví. A téma ? Niečo vymyslí. Ak je tak inteligentný, ako o ňom všetci hovoria, nespraví zo seba hlupáka. Ešte prísť na spôsob ako sa zbaviť Josha, a potom už ostane všetko iba na ňom.

Rozoberajúc scenáre nastávajúceho rozhovoru, Lucas vyslovenie svojho mena takmer nezaregistroval. "Lucas." Podvihla hlas pani Murphyová. Ako vydurený z hlbokého spánku, oslovený chlapec zažmurkal. Prísny pohľad mladej učiteľky neveštil nič dobré. "O čom som rozprávala ?" "Ja, ehm... Neviem. Prepáčte, zamyslel som sa." "Nad Joshom ?" Podpichol útlý Julian zo susedného radu. Trieda vybuchla smiechom. "McConnell, k tabuli !" Zavelila pani Murphyová. "A ty Lucas, prestaň lietať hlavou v oblakoch." Lucas prikývol, a sadajúc uvidel, ako naň Jen nakrátko pozrela. Tentoraz úsmev nenasledoval. O dôvod viac, prečo ju po hodine osloviť.

90 decibelov kovového bzučania ukončilo nezáživný výklad pani Murphyovej i pracovný týždeň. Žiaci začali baliť veci a postupne opúšťajúc triedu, smerovali k skrinkám, kde až do pondelka spočinú knihy, zošity, písacie potreby, a v niektorých prípadoch i školské tablety.

Skrinka Jennifer, keďže nastúpila uprostred roka, stála na konci chodby. Pridáleko, aby skrz húfy detí, na ňu Lucas dovidel. Nahádzuc veci do skrinky, v chvate schmatol bundu. Nesmie mu ujsť. Josh, ktorý prehnanou poriadkumilovnosťou nikdy veľmi netrpel, a knihy, zošity, veci na telesnú či časti ošatenia hádzal na práve voľné police, už naň čakal.

"Ideme ?" Zahlásil trochu hlúpo. Lucas uvidel ako Jennifer v sprievode Hannah, River a Kim opúšťa chodbu. V duchu zahrešiac, mávol na priateľa, aby ho nasledoval. Prítomnosť spolužiačok, najmä uštipavej Hannah a provokujúcej River, situáciu komplikovala, no pripravený na všetko, ani ony ho nezastavia. Kráčajúc s odstupom pár krokov, ladná chôdza triednej krásavice ho hypnotizovala. Joshove rapotanie o dnešnom zápase, ako si na hokej zoberie fanúšikovský šál a odfotia sa pred kópiou Stanley Cupu, neregistroval.

Opúšťajúc budovu školy, Lucas si hlbokým nádychom dodal odvahy, pripravený odohnať najlepšieho kamaráta, aby dobehol Jennifer, keď ho Josh zdrapil za plece. "Bacha ! Sleduj !" Posunkom ukázal na trojicu známych ksichtov, postávajúcich uprostred nádvorja. Nick, Kai a Connor. Rozhadzujúc rukami, ako pri nahrávke quarterbacka, Connor čosi zápalisto vysvetľoval svojim kámošom. Prechádzajúc okolo, Jennifer si chvastavého ôsmaka ani nevšimla.

Zaškrípuc zubami, Lucas vedel, že je zle. Ak teraz za dievčaťom vyrazí, narazí na školského tyrana. A ten od neho nevytiahne iba peniaze, ale akiste si nenechá ujst' príležitosť ho pred celou školou ponížiť. Ukrytý za vstupnými dverami, Lucas iba bezmocne sledoval, ako sa Jennifer lúči s kamarátkami a nastupuje do pristaveného autobusu.

Nahnevaný na celý svet, mal chuť do niečoho, či skôr do niekoho kopnúť. Škoda len, že ten 'niekto' bol o hlavu vyšší, než on sám.

Lucas skontroloval časomieru na okraji obrazovky svojho notebooku. Päť minút po piatej. Za 25 minút dorazí Josh. Dost' času na písanie.

Vystretý na posteli v detskej, prepol okno do poznámkového bloku. Hľadiac na vetu, ktorú po dlhom váhaní zvládol zapísať, hoci obsahovala len dve slová, nedokázal od nej odtrhnúť zrak. "Milujem Jennifer." Stručné vyjadrenie najtajnejších pocitov a túžob, aké by talentovaný básnik rozpísal do básnickej zbierky. No jemu stačil aj pár slov.

Prepnúc počítač do aplikácie s fotografiami, display prekryl záber zo školského dvora. Rozmazaný, z veľkej diaľky, Jennifer sa skláňala k mobilu Abigail Wilkinsonovej. 'Bláznivá Abi', ako Josh pojašenú spolužiačku trefne prekrstil, novú spolužiačku akiste obšťastňovala niektorým z 'humorných' videí, objavených na Internete. Aj na neostrej fotografii zobrazujúcej dievča jeho snov z boku, bola nádherná. Lucas posunul aplikáciu na ďalšiu fotografiu. Skopírovaná z Jeninho FB, stála vedľa vysokého blondiaka. Očarený jej pôvabom, divoké poryvy mysle nútili Lucasa ich zaznamenať.

"Smejem sa. Smejem sa sám zo seba, aký som bol naivný a hlúpy. Listujúc v mesiac starých záznamoch, miera mojej naivity je dych berúca. Bol som iba dieťa. Neskúsené, nevyspelé, s infantilnými predstavami o živote." Lucas pri spomienke na vlastné slová, ktoré pár týždňov dozadu zapísal, neveriacky zavrtel hlavou.

"Zaľúbenie je výsledkom nadmernej hladiny hormónov produkovaných pohlavnými orgánmi človeka, aby došlo k rozmnoženiu, s cieľom zabezpečiť zachovanie rodu. Milenci sú obeťami vlastných génov. Sme len sofistikovanejšie, nesvojprávne zvieratá, poslušné stroje, roboty, naprogramované genetickým kódom k odovzdaniu svojho genofondu nasledujúcej generácii a následnej smrti. Nemáme slobodu rozhodovania. Sme otrokmi vlastného tela, slepo nasledujúc jeho moc. No ja taký nikdy nebudem !

Nestanem sa hračkou prírody ! Gény a hormóny ma nedostanú ! Budem rozhodovať sám za seba ! Nikdy sa nezaľúbim ! Neskončím ako iní, ako moji rodičia, ako miliardy úbohých ľudských trosiek, ovládaných animálnymi pudmi." Lucas si plesol po čele. "Taká znôžka hlúposti. Ako ma to vôbec mohlo napadnúť ?" Odpoveď sa sama núkala.

"Mýlil som sa ! Mýlil som sa vo všetkom ! Dospelí majú pravdu. Byť zaľúbeným je úžasné. Kašľať na prírodu, gény, hormóny i Darwina. Jennifer je jednoducho nádherná. Najúžasnejšia bytosť v celom vesmíre."

Opätovne civejúc na fotku dievčaťa, tak veľmi túžil po jej prítomnosti, aby jej mohol vyjaviť čo k nej cíti. Nech už by odpoveď bola akákoľvek.

Bol k tomu tak blízko. Stačilo pár krokov, keď Connor všetko zhatil. No sklamanie rýchlo pominulo. Vedel, že čoskoro nastanú ďalšie príležitosti, konečne ju osloviť. A urobí to ! A nezáleží na tom čo bude témou ich rozhovoru. Kľudne jej nerozpráva všetky tie, ako to Josh nazýva, romantické hlúposti, ak tým Jen zaujme. Lebo Josh mal pravdu. Naozaj je do Jennifer buchnutý. Uvedomil si to včera, keď neprišla do školy. Ten strach, neistota až hrôza, či ju rodičia nepreložili na inú školu, a on ju nikdy viac neuvidí, bola na nevydržanie. Vtedy mu došlo, ako nesmierne mu chýba.

Situáciu komplikovala jediná 'drobnosť'. Stále netušil, čo k nemu Jen cíti. Čo ak nie je jej typ ? Čo ak sa jej nepáči, či dokonca hnuší ? Čo ak ju Hannah a River presvedčili, že je triednou kockou, snaživým bifflošom, slabochom, orientovaným na chlapcov ? Pri pomyslení na narážku vychrtlého Juliana z poslednej hodiny, v Lucasovi vzkypela krv. Ešte raz ju pred Jennifer utrúsi, a dostane poriadnu do zubov. A nielen on. Kľudne aj Connor, ak to bude potrebné. Nenechá sa urážať ! Nie pred dievčaťom svojich snov.

Prepnúc na fotografiu zo Sterling Forest State Park, Lucasovi zovrelo srdce. Usmiate, Jennifer na nej vyzerala tak šťastne. Bude aj jemu prejavovať rovnakú náklonnosť, až ju raz osloví ? Čím ju blondiak získal ? Svojou výškou, farbou vlasov či modrými očami ? Lucas nič z toho nemal, no krásou, neznámeho prekonával rozdielom triedy. Čo spraviť, aby Jen upútal ?

Hľadiac na chlapca, zaujal ho nápis Tommy Hilfiger, na vytŕčajúcom prádle. Vytiahnuté nad pás, trenírky či slipy, musel ich mať poriadne vysoko. Spomenúc si na Joshovu teóriu, ako má atraktívny muž (chlapec) správne vyzeráť, spustil prehliadač a zadajúc názov internetového obchodu, začal sa prehrabávať mužským spodným prádlom. Zábery svalnatých, sporo odetých modelov, s dokonale oholeným telom, vzbudzovali rozpaky. Premerajúc si vlastné bicepsy, aj keď o ňom zvykli hovoriť, že má atletickú postavu, k vyšportovaným postavám svalovcov by sa nepriblížil, ani ak by najbližšie roky strávil v posilňovni deň a noc. Veď ani otec žiadne veľké svalstvo nemá. Ako intelektuál a pacifista, neposilňuje, nevlastní zbrane, a v konfliktoch vždy ustúpi. Ak je po ňom, je bez šance. Čo ak Jennifer nezaujme ? Čo ak je na také tie nadupané, anabolické typy ako títo na fotkách ? Lucasovi zovrelo hrdlo.

Prezerajúc obťahnuté slipy, napokon kúpil balík s troma kusmi. S vysokým vykrojením, pripomínali jeho plavky na vodnom póle. Výrazný nápis Kelvin Klein pokrýval spevnený

pás. "Tak, a teraz bude zo mňa Kelvin Klein boy." Pomyslel si s úsmevom. Ale ak tým na Jennifer spraví dojem, Joshove posmešky rád strpí. Lebo Jen je to jediné, na čom záleží.

Vypínajúc notebook, vchodový zvonec práve oznámil príchod návštevy. Pol šiestej, Josh dorazil na minútu presne. Lucas zbehol na prízemie, že mu otvorí, no otec ho predbehol. Privítajúc priateľa, Lucas zachytil len záver ich rozhovoru. "...a veľmi sa teším na zápas. Ďakujem, že ma beriete." "To je v poriadku Josh. Náhodou sa v robote uvoľnili tri lístky. Nevedel som, že si taký fanúšik Bruins." Vysvetlenie otcovho prekvapenia priniesol prvý pohľad na Josha. S čiapkou a šálom nesúcimi názov i znak klubu, ani nemusia zastavovať v klubovom shope.

"Čau Luca. Ideme ?" "Za chvíľu." Podotkol otec, vytratiac sa z predsiene. "Ty kokos, to bude pecka ! Hráme s Tampou. Posledné dva zápasy sme vyhrali." "Vážne ?" Poznamenal Lucas, nepredstierajúc nadšenie. "Hej. Podľa mňa to dnes dáme." Nakloniac sa bližšie, Josh stíšil hlas. "Vsadil som na nás dvacku. Ale otcovi to nehovor, lebo by ma viac nezobral." Lucas sprisahanecky prikývol.

Cestou na štadión, Josh naplnil auto vykladaním podrobnej analýzy dnešného duelu. Rozoberajúc skvelého brankára Bostonu i excelentné presilovky Tampy, otcovi za zápas ešte minimálne dvakrát poďakoval. Lucas poväčšine iba prikyvoval, alebo mlčal. Josh vždy k jeho otcovi prejavoval prehnaný rešpekt. To Lucasovi by ďakovať za zápas ani na um nezišlo. Vždy to bral ako samozrejmosť. Niečo čo rodičia bežne pre svoje deti robia. A aj pre tie cudzie, ak je príležitosť. No Josh bol iný. Bola jeho úcta výsledkom prísnosti vlastného otca ? Drsného muža, ktorého Lucas len niekoľkokrát stretol, a ani raz sa v jeho prítomnosti necítil uvoľnene. Alebo, ako Josh sám priznal, otca, pokojnejšieho a tolerantnejšieho, mu závidí ? Ďalšia otázka, ktorej vysvetlenie ostávalo záhadou.

Zaparkujúc v podzemnej garáži, lístky mali do jedného z vyšších radov, odkiaľ bol na hraciu plochu skvelý výhľad. Už pri vstupe na štadión hala burácala, ako to na zápasoch býva zvykom. Z reproduktorov na zaplnené tribúny ziapala hlasná hudba a televízna kocka nad ľadom premietala ukážky posledných zápasov, ako i tváre domácich hráčov. Otec zbehol kúpiť občerstvenie a Josh na mobile vyrátaval koľko zarobí, až Boston zvíťazí.

Stretnutie začalo svižným tempom, a Bostonu sa už v tretej minúte podarilo ujať vedenia. Hala reagovala búrlivo a Josh každú akciu napäto prežíval. Lucas občas zatlieskal, no temperamentom za väčšinou fanúšikov zaostával. Myšlienky ho neustále vracali k Jennifer. Josh mal opäť raz pravdu, hoci včera, keď žartom nadhodil, aby na hokej zobral Jennifer, mu to prišlo smiešne. A teraz by dal všetko na svete, za možnosť byť tu s ňou. Nevyslovenú túžbu sprevádzali hneď dva problémy. Nevedel či by Jen o zápas stála, a Josh by sa akiste urazil. Už teraz mal pocit, že mu zaľúbenie do Jennifer trochu závidí, hoci sa svätosväte zaprisahával, ako mu na dievčatách nezáleží. "Póza." Pomyslel si, a myšlienkami opäť zablúdil k triednej krásavici.

Predstavoval si rozhovor s ňou. Ako ju osloví, venuje jej úsmev, predstaví sám seba, povyzvedá akú hudbu počúva, aké filmy sa jej páčia, knihy, ktoré číta najradšej. Porovnajú život v New Yorku, a u nich v Cambridge, a nezabudne ani na intelektuálne témy, ako čím by chcela byť, či aké predmety ju bavia. Lucas jej porozpráva o škole, na ktorého z učiteľov si dať pozor, a ako musí dvakrát do týždňa makať na tréningu s prísnyim trénerom Coleom. Spomenie jej históriu mesta, obe slávne univerzity a skúsi zistiť názov katedry, kde jej otec prednáša. Odporučí neďalekú reštauráciu, kam by raz mohli skočiť i čarovné lesoparky v okolí, kde ich otec občas berie. Lucasa zrazu napadali desiatky tém, ktoré s Jen túžil rozobrať. Nie, nespraví zo seba zakríknutého chmuľa, čo pred dievčaťom neotvorí zobák.

Dumajúc nad spoločným rozhovorom, upútala ho mladá dvojica, sediaci len pár radov pod ním. Sedadlá za nimi ostali prázdne, a Lucas ich tak mohol nerušene pozorovať. Vysoký štíhly muž a jeho ryšavá priateľka nemali viac než 20. Mladá žena opretá o rameno svojho priateľa, zložila hlavu na jeho plece. On ju objal, pritúliac sa k nej. Svojej láske. Hľadiac na zaľúbený pár, Lucasa zožierala závisť. Tak veľmi túžil byť na mieste mladíka, mať pri sebe Jen, cítiac jej dotyk, vôňu podmanivého parfumu, objat ju. Aspoň na chvíľu. A zrazu domáci pridali druhý gól. Zaľúbená dvojica, aj so zbytkom osadenstva haly, vyskočila radosťou, oslavujúc presný zásah. Rozžiarení, muž a žena, či skôr chlapec a dievča, na seba pozreli, ako to len zamilovaní vedia, a nasledoval dlhý bozk na pery. Lucasovi vyschlo v ústach. Túžil Jen pobožkať, cítiť pohladenie jej pier, hľadiť do prekrásnych modrých očí, byť s ňou. No nešlo to. Jen tu nebola, a je možné, že neuvážení pokus dať jej bozk, by skončil katastrofou. Dievčatá nemajú radi, ak chlapci idú na vzťah prí rýchlo. Aspoň, tak to prezentujú vo filmoch. Ak ho Jen neodmietne, venuje mu krátku prechádzku, návštevu reštaurácie, kina či hokejového zápasu, musí ostať maximálne opatrný, a nevystrašiť ju. Neposkytnúť dôvod, aby uverila ohováraníu závistlivých hlupákov z ich triedy.

Zápas napokon skončil víťazstvom 3:1 pre Boston. Nielen mladá dvojica, ale i Josh búrlivo oslavoval. Z výsledku bol nadšený, a kráčajúc k autu, Lucasovmu otcovi zápalisto vysvetľoval, ako trpel pri vylúčení domáceho päť minút pred koncom zápasu, aby gól do prázdnej brány priniesol vytúženú úľavu. Otec spokojne prikyvoval, pociťujúc zadostúčenie.

Odfotiac sa pred vitrínou s klubovými úspechmi a zakúpiať bundy s názvom klubu pre oboch, kým trojica dorazila do podzemného parkoviska neďalekého supermarketu, väčšina návštevníkov zápasu už odišla. V poloprázdnej, zle osvietenej hale z masívneho železobetónu ostávalo zopár áut.

Prichádzajúc k tomu ich, doľahla k ním ostrá výmena dvojice mužov. Statnejší tridsiatnik v koženej bunde a tmavých okuliarkoch, agresívne dorážal na subtilnejšieho rovesníka s malým dieťaťom. Chlapec držiaci sa za otcom, nemal ani desať. Viditeľne vystrašený, v drobných rúčkach zvieral vlajku hokejového klubu.

"Do boha, toto som tu predtým nemal !" Explodoval muž v bunde, ukazujúc na drobný škrabanec špiatiaci zadné dvere jeho zánovného Mustangu. Ryhu tiahnucu sa metalízou asi palec, sprevádzala preliačina. "To spravilo tvoje decko, keď otváralo dvere !"

Zachrčal zúrivec, nebezpečne zovrúc päste. "To máš v hlave úplne nasraté, zastaviť tak blízko, keď máš decko vzadu ? Vieš koľko ma to kurva bude stáť ? Vyklepať to a nalakovať. Aspoň, posraté tri stovky !" Otec dieťaťa, ktoré voľnou rukou tlačil za seba, zavrtil hlavou. "Pane, to nie je možné. Veď som vám ukazoval, že naše dvere na to miesto nemohli dosiahnuť. To by sme museli stáť viac vpredu." "Lebo si ho posunul, keď si videl, čo tvoj malý urobil !" Zrúkol muž v bunde, postrčiac útlejšieho súpera. Nepripravený na útok, otec dieťaťa nechcene vrazil do syna, ktorý od strachu začal vzlykať.

Lucas pozrel na otca. Nemusel nič hovoriť. Nemá výčitka stačila. "Ostaňte tu chlapci." Zavelil Thomas Jones, vykročiac k dvojici.

Agresívny muž opäť strčil do otca malého dieťaťa. "Daj mi číslo svojej poisťky. Toto cvakať nebudem." Thomas Jones pristúpil k obojmu mužom. "Nikto ti nič dávať nebude, ty šmejdi. Vypadni odtiaľto, kým máš ešte zuby celé." Pomyslel si Lucas svoju odpoveď, ak by bol na otcovom mieste. Zatínajúc nechty do dlaní, mať tak o pár rokov viac, vybaví si to s agresorom sám.

"Čo chceš ?" Prskol muž v bunde na prišelca. "Chcem vás požiadať, aby ste sa upokojili. Tento pán..." Ukážuc na otca dieťaťa. "Vám vysvetlil, že to poškodenie, vám v žiadnom prípade nemohol spôsobiť. Aj napriek tomu ste agresívny a vystrašili ste jeho syna. Malého chlapca." "Seriem na jeho decko, aj na teba !" Sykol zúrivec. "Myslíš, že keď ste dvaja, mám z vás strach ?" "Ja som sa vám neprišiel vyhrážať, ani vás zastrášiť. Len vám chcem pripomenúť, že celý tento priestor je monitorovaný kamerovým systémom." Thomas Jones kývol k tabuli, na jednom z betónových stĺpov. So symbolom kamery, nápis na červenom podklade upozorňoval, že podzemné parkovisko je nepretržite monitorované bezpečnostným systémom. "Ak máte pocit, že vám tento pán spôsobil škodu, dá sa to poľahky overiť. Ak súhlasíte, môžeme spoločne zájsť za bezpečnostnou službou, aby nám prehrala záznamy. Určite budú súhlasiť." Zafučiac, muž v bunde pohľadom zúriveho preťal oboch protivníkov. Logický návrh neznámeho ho odzbrojil. "Poserte sa ! Jeden aj druhý." Skríkol rozzúrene a zaplaviac podzemné garáže sériou nevybraných vulgarizmov, naskočil do svojho Mustanga a s rýchlym odpichom odpálil preč.

Neprijemný incident skončil bez násilia. Napadnutý muž otcovi poďakoval za pomoc a obaja skonštatovali, že šlo o agresívneho hulváta, ktorý najskôr kvôli poisťke, chcel staršie poškodenie svojho auta zhodiť na iného. A otcova trefná pripomienka tomu zabránila. Rozlúčiac sa, spokojný, s úsmevom na tvári, Thomas Jones zamieril k Joshovi a Lucasovi, sledujúcim konflikt z diaľky. "Ideme ?" Obaja prikývli.

"Ty vole, to bolo dobré." Spustil Josh, len čo tmavomodré Audi opustilo garáž. "Toho kreténa ste sfúkli ako malé decko. Idiot v starej rachotine. Robil machra, lebo mal koženku a tmavé okuliare." "Pravdepodobne, chcel od toho pána vymámiť jeho poisťku, aby mu existujúcu škodu preplatila poisťovňa. Je to starý trik." Skonštatoval Thomas Jones. "Škoda, že som nemal otcov Glock. To by sral keksy, až by ho uvidel." "Ale Josh..." Napomenul ho Lucasov otec. "Snáď by si na ľudí nevyťahoval zbraň, kvôli banálnej hádke ? Takto sa predsa veci neriešia." "Aspoň by nabudúce sklapol a

nevyskakoval." Zachytiac otcov pohľad v spätnom zrkadle, Lucas zaregistroval jeho prekvapenie. "Násilie, fyzické, ani verbálne, nikdy nič nerieši. A navyše, predstav si, že by aj on mal zbraň, alebo tá tvoja náhodou vystrelila. A tragédia by bola na svete. Z obvyčajnej hádky." Otec podvedome pokynul hlavou. "To je cesta do pekla." Josh neodvetil. Pozrúc na priateľa vo vedľajšom sedadle, obaja mysleli na to isté. Moralistické kecy dospelých. Ak by žili v ich svete, plnom vyhrážok, agresivity a násilia, v svete na ktorý už rokmi zabudli, hovorili by ináč.

Lucasov otec zaviezol Josha až k ich domu. Josh mu ešte raz poďakoval za zápas i bundu. Hľadiac, ako najlepší kamarát mizne v dverách skromného príbytku, Lucas bol za nápad zobrať na zápas práve jeho, rád. Jen možno hokej vôbec nebaví a ich prvé rande by mohlo skončiť trojhodinovou nudou. Naisto to nevedel, keďže Jen zatiaľ neoslovil, ale to sa čoskoro zmení. Už budúci týždeň. A cez víkend má more času na premýšľanie, ako na to. Budú to napäté, no vzrušujúce dni.

6. Josh

Neskoré sobotné popoludnie sprevádzalo príjemné májové počasie. Klesajúce slnko zalievalo mesto výdatnými dávkami elektromagnetického žiarenia a vánok dujúci od severu, nestál za slovo. Ulice ostávali poväčšine prázdne, a len sem tam sa v záhradkách obklopujúcich rodinné domy hrali deti.

Vykračujúc známou trasou, ktorú absolvoval minimálne tisíckrát, Lucas sa nemal kam ponáhľať. Avizované 'prekvápko', dôvod pre ktorý ho Josh pozval k nim domov, bude akiste ďalší z jeho uletených nápadov. No Josh na stretnutí trval, a Lucas, aj tak nemal nič lepšie na práci.

Skromný, dvojpodlažný domec s neveľkou záhradou bol už na dohľad. Ošarpaný s drevenými oknami a strechou z lacného kovu, aj letmý pohľad naň usvedčoval majiteľov, že peniaze na nevyhnutné opravy chýbajú. Vedľa stojaca garáž i kôľňa za domom na tom neboli o nič lepšie. Celkový dojem zlepšovala iba čerstvo pokosená záhrada, výsledok doobedňajšej šichty najmladšieho člena domácnosti. Josh kosenie neznášal, no keďže patrilo k jednej z 'chlapských prác', na ktorých otec nástojil, nemal veľmi na výber. Obydlie pre piatich členov domácnosti v nie práve najvychytenejšej časti mesta, nemohlo konkurovať ich murovanému 'palácu', no útulne zariadené, Joshovi sa v ňom ušla vlastná izbička, malé kráľovstvo, o ktoré sa vzorne staral.

Vstupujúc na neoplotený pozemok, vchodové dvere zavrzgali aj bez zazvonenia a Josh vybehol von. Najskôr kamaráta vyzeral z okna. Zadychčaný, so zväčšenými zrenicami, nemusel ani ústa otvárať, aby bolo zrejmé, že niečo je vo veci.

"Pod' ! Musím ti niečo ukázať." Zajachtal namiesto pozdravu. Zavedúc kamaráta ku kôľni v zadnej časti dvora, skôr než do zhrdzaveného zámku zastrčil kľúč, skontroloval, či ich niekto nesleduje. Kôľňa, ak sa stará drevená šopa dala tak honosne nazývať, mala nedávno vymenenú strechu. Ďalšia 'otročina', pri ktorej musel otcovi nedobrovoľne pomáhať. Aspoň, tak sa mu sťažoval.

Hrešiac ako pohonič, Joshovi trvalo hodnú chvíľu, kým nenaolejovaný zámok konečne povolil. Kývnuc kámošovi, aby vstúpil dnu, dvere za sebou opäť uzamkol. "Prečo ich zamykáš ?" Začudoval sa Lucas. "To kvôli otcovi. Nechcem, aby nás načapal." "Načapal pri čom ?" Josh pristúpil k masívnej dubovej skrini, hneď vedľa drobného okienka. Slúžiaca ako úložisko nepotrebného haraburdia, otec ju takmer neotváral. Ideálna skrýša. Uzamknutá obyčajnou kladkou, Josh prekážku zvládol na prvýkrát. "Si pripravený ?" "Jasné." Zavrčal Lucas, otrávený zo zbytočného naťahovania. Dvere zavrzgali a Josh zo zaprášenej police vytiahol neveľkú klietku, určenú pre chov drobných hlodavcov. Charakteristický zápach prezrádzal, že nebude prázdna.

Josh klietku opatrne položil na voľný stôl. Pitko, miska na granule i listy šalátu, všakové preliezky aj plastový domček plný voňavých pilín. Plne zariadený príbytok pre škrečky či myši, aký je možné zaobstarať v obchode s domácimi miláčikmi. Keď bol Lucas menší, mal podobný. Choval v nej dva škrečky.

"Čo je to ?" Opýtal sa so záujmom "Ty si kúpil škrečky ?" "Nie škrečky." Josh zobral kúsok umelého krmiva a vhodil ho do kletky. Po krátkej chvíli, z búbky vykukla jedna a po nej i druhá myš. Nedospelé mláďatá bielych laboratórnych myšiek začali ohrýzať lisovanú pochúťku. "Sú to samičky." Prezradil Josh. "To, aby dobre vychádzali a nehrýzli sa. Kúpil som ich dnes ráno aj s kletkou za prachy čo som včera vyhral, aj to čo som ušetril na kolotočoch." Josh láskyplne pohladil jednu z myší po kožuchu. "Nie sú cool ? Táto..." Ukázal na hlodavca napravo. "...sa volá Bluey a táto je Reddie." Hľadiac na dvojicu bielych tvorčekov, Lucas si neodpustil úškrn. "Odkiaľ vieš, ktorá je ktorá ? Veď sú obe rovnaké." Josh opatrne podvihol jedno zo zvierat. "Podľa tohto prúžku, čo som urobil." Každá z myší mala na začiatku chvosta fixkou nakreslený farebný prúžok. Tá s modrým bola Bluey a s červeným Reddie. "Super nápad." Pochválil ho Lucas. "Ale na škrečky by som ho použiť nemohol." "Prečo ?" "Lebo majú krátke chvosty." Obaja sa zasmiali. "Koľko si za ne zacvakal ?" "35 babiek aj s kletkou. Otec by mi psa nedovolil, tak som kúpil myšky. Sú zlaté, však ?" "Hej. Ale prečo ich máš tu ?" Josh nechápavo pozrel na priateľa. "Oco by ma zabil, ak by zistil, že ich mám." "Prečo ?" "Neznáša domáce zvieratá. Vždy som chcel psa, alebo aspoň myši, no podľa otca roznášajú choroby." "Laboratórne myši ?" Hlesol Lucas posmešne. "Veď tie sa používajú na pokusy. Je pre nich viac liekov, než pre ľudí." Josh pokrčil plecami. "Aj tak by mi ich nedovolil. Poznám ho. Niečo by si vymyslel." Lucas pohladil Bluey po kožuchu. "Ale v zime ich musíš dať do tepla, aby nepomrzli." "Dám ich na pôjd. Tam oco veľmi nechodí. Ale teraz budú tu. Na kletku som dal pre istotu zámok, aby sa k nim nedostala mačka. Budem sa o ne starať každý deň. Vymieňať piliny, dávať žrádlo, vodu." "A čistiť bobky." Poznamenal Lucas veselo. "To mi nevadí." Josh pohladil Reddie za ušami. **"Sú tak samé. Majú iba jedna druhú. Ako my dvaja."** Lucas nahodil úškrn, keď mu došlo, že Josh svoje slová myslí vážne. "Ale ja nie som samička, blbče !" Josh sa zasmial, a Lucas tiež.

Všeobecnú veselosť narušilo zalomcovanie dverí. "Joshua ! Ty si zamkol ?" Zaburácal otec. "Do p*** !" Zakľal Josh a v pechu vrátil kletku do skrine. "Joshua otvor !" Prikázal muž za dverami. "Už to bude oci !" Ubezpečil ho Josh, uzamknúc kladku na dubovej skrini. Len čo boli myši v bezpečí, obaja priskočili k dverám. Kľúč v zámku zaškrípал. "Oci, pusť kľučku. Kľúč je zaseknutý." Kľučka povolila a hrdzavý zámok konečne cvakol. Cesta von bola voľná.

Statný muž podsaditej postavy vstúpil dnu. Oblečený v pracovnom odevu elektrikára, práve dorazil zo sobotnej šichty. "Čo tu robíš ?" Oboril sa na syna. Josh podvedome ustúpil. Z otca mal vždy veľký rešpekt. Večne prísny, John Foley sa takmer nikdy neusmieval. Na ježka ostrihané vlasy s tmavými kruhmi pod očami mu dodávali prísny, takmer zlovestný výzor.

"Čo tu robíte ?" Zvolal prísne, pohľadom pretnúc syna. "My... Sme sa tu hrali." Zajachťal Josh. "Ukazoval som Lucovi kôľňu." "A prečo ste zamkli ?" Josh zmeravel. Zaskočený otázkou, z tváre mu zmizla všetka farba a ostal ako obarený. "To bol môj nápad !" Zaklamal Lucas pohotovo. "Chcel som vyskúšať zámok, a potom sme ho nevedeli otvoriť. Až teraz, keď ste zabúchali. Asi sa tam niečo uvoľnilo." Joshov otec premeral synovho spoločníka. "Ten zámok je starý a musím ho vymeniť. Nesmiete sa zamykať."

Čo ak by tu vypukol požiar ?" Lucas skrúšene sklopil zrak. "Prepáčte pán Foley. Bola to moja chyba. Nevedel som, že je hrdzavý." "To nič Lucas. Joshua ti to mal povedať." Nastaviac dlaň, Josh vrátil otcovi kľúče od kôlne. "Je šesť a mama už prestrela na večeru. Choď si umyť ruky." Pozrúc do zeme, Josh neodvetil. Lucas pochopil, že je najvyšší čas vypadnúť. "Tak ja už pôjdem. Josh, vidíme sa zajtra, hej ?" Skôr než chlapec stihol odpovedať, otec ho predbehol. "Joshua ! Máš tu kamaráta, ktorý ti pomáha s úlohami, a ty ho ani nepozveš k nám na večeru ?" Lucas zdúpnel. " Pán Foley, ale ja naozaj musím domov. Musím ešte cvičiť na piano. Budúci týždeň mám koncert." "20 minút piano počká, nie ? Po večeri ťa hodím domov." Lucas prikývol. Vedel, že nemá na výber.

Vstúpiac do domu, Lucas si na prahu vyzul topánky a jeho tenisky skončili v stojane na topánky, hneď vedľa Joshovych. Podmanivá vôňa čerstvo uvarenej večere doliehala z neďalekej jedálne až sem. Joshova mama pracovala ako kuchárka v reštaurácii v centre mesta a varenie predstavovalo jej koníček i prácu. Zavítajúc do jedálne, stôl už bol prestretý. Na snehobielym obruse sa vynímala päťica tanierov, každý jeden sprevádzaný úhladne naskladaným príborom s obrúskami pod ním. V strede stola trónila polievková misa s poodkrytou pokrievkou, spoza ktorej stúpala para. Menšie misky na zemiaky, zeleninu i pečenú bravčovinu pred doterným hmyzom chránili priehľadné sieťky. Nechýbala ani soľnička a sada koreničiek, ako je to vo vybraných reštauráciách zvykom. Honosný dojem kazili len zánovné stoličky a veľký kríž na stene.

"Mary. Prestri ďalší tanier. Máme hosťa." Pani Foleyová vybehla zo susednej kuchyne. Ešte vždy opásaná zásterou, keď uvidela o koho ide, široký úsmev jej rozžiaril tvár. "Luca, tak rada ťa vidím." "Dobrý deň, pani Foleyová." Zajachtal Lucas, skôr než ho Joshova mama zahrnula objatím. Sympatickú dámu s výraznou nadváhou si Lucas obľúbil. Vždy milá a usmievavá, pani Foleyová zahŕňala Lucasa rovnakou priazňou, akoby bol jej synom. Josh mal mamu veľmi rád. Aj keď o nej nehovoril toľko čo o otcovi, ani raz na jej adresu nepovedal krivého slova. Empatická a pozorná, na rozdiel od manžela, zahŕňala Josha rovnakou láskou, ako svoje dcéry Mariu a Luciu.

Staršia Mary mala 17, a aspoň podľa Josha, ňou lomcovala puberta. Pohľadná brunetka s dlhými vlasmi a vlastným názorom na všetko, striedala jedného priateľa za druhým. Josh ich narátal minimálne 8. Aj to len tých čo predstavila rodičom. Lucia sa viac podala na mamu. Aspoň teda výzorom, lebo keď došlo na hádku so sestrou či bratom, v temperamente za Mariou v ničom nezaostávala. So strojčekom na zuby, staršej sestre závidela úspech u chlapcov, hoci sama mala priateľa.

Početná rodinka zvyknutá večerať spoločne však ostávala nekompletná. "Dievčatá !" Zvolal otec mohutným hlasom. "Večera je na stole." Hlasitá hudba prenikajúca drevenou konštrukciou domu stíchla a schody zavrzgali. "Ahojte." Pošepol Lucas, keď dievčatá poctili jedáleň svojou prítomnosťou. Odpoveďou bolo takmer nepočuteľné odzdravenie. "Dnes máme na večeru hosťa, tak sa všetci podľa toho správajte. Najmä ty Joshua." Menovaný člen Foleyovskej domácnosti ponechal otcovu narážku bez odpovede, hoci z výzoru jeho tváre nebolo ťažké usúdiť čo si myslí.

Skôr než zasadli, mama prestrela Lucasovi. Na konci stola, oproti Joshovi, na debaty zo školskej jedálne priestor nenastane, no aspoň bude mať kámoša nablízku.

Pristúpiac k stoličke, Lucas sa chcel posadiť, no včas sa zarazil. Zhromaždení okolo stola, otec spustil modlitbu. "Požehnaj Bože, nás i tieto dary, ktoré z tvojej štedrosti budeme požívať. Skrze Krista, nášho Pána. Amen." Nasledoval Otčenáš, Zdravas Mária i Sláva Bohu Otcu. Lucas, ktorý základné modlitby katolíckej vierouky neovládal, taktne mlčal. Šomrúc popod nos, Josh na chvíľu podvihol zrak, aby prevrátením očí naznačil svoj postoj.

Usadnúc, Joshova mama, sťaby obsluhujúca čašníčka, načerpala horúcu polievku otcovi, dcéram, Joshovi a napokon aj Lucasovi. "Ďakujem." Poďakoval Lucas s úsmevom. Doma pri večeri sa vždy musí obsluhovať sám. "Vidíš Joshua." Upozornil ho otec. "Ako slušne vychovaný mladý muž za všetko poďakuje ? Mal by si si z kamaráta brať príklad." "Áno, oci." Zavrčal Josh, načnúc do polievky. Otcovo káranie ďalšiu debatu nevyvolalo, hoci Lucasovi neušlo, že jediný kto pani Foleyovej okrem neho poďakoval, bol jej manžel.

Večera prebiehala v tichosti, takmer ako na kare. Nikto neprehodil slovka, v jedálni nehrala tichá hudba, ako to v reštaurácii kde pani Foleyová pracuje býva zvykom, a hrobovú atmosféru narúšalo iba cenganie príboru. Lucas mohol hútať či dôvodom je jeho prítomnosť, alebo na Foleyovský dorast doľahlo otcovo napomenutie zo začiatku večere.

Mary dojedla polievku ako prvá. Položiac prázdny tanier na pripravenú tácku, obrátila pozornosť k otcovi. "Tati, potrebovala by som na zajtra 20 babiek. Chceme ísť večer s Nickom do kina." "Hovorí sa dolárov." Opravil ju otec. "A prečo až večer ? Zasa prídeš domov o desiatej ? Prečo nejdeš poobede, keď sa vrátíme z kostola ?" "Lebo Nick je až do večera v robote. Nemôže skôr, ako o ôsmej." "V nedeľu ? Deň, keď treba svätiť ?" Mary prevrátila zrak. "Tak mu vyšla služba. Nemôže za to." "Služba. V bare..." "Nie je to bar, ale podnik. Majú otvorené len do desiatej." "A prečo môže do kina už o ôsmej, keď majú otvorené do desiatej ?" Joshova logická otázka narúšajúca tvrdenie o celodennej práci Maryinho priateľa nepadla na úrodnú pôdu. "Aby si sa čudoval !" Odsekla podráždene staršia setra. "Staraj sa o seba, dobre ?" Škaredo zízajúc na dievča, Josh neodvetil. "No tak tati !" Naliehala Mary ďalej. "Dáš mi tých 20 dolárov ? Sľúbila som Nickovi, že mu napíšem či môžem." "No, tak dobre." Riekol otec po chvíli. "Ale do desiatej budeš doma." "Do pol jedenástej. Film je dlhý. Nemám 13, ako niekto." Josh by za normálnych okolností do sestry minimálne štuchol, no teraz, na večeri, navyše pred hosťom, mlčky zniesol poníženie.

Po polievke nasledoval druhý chod. Vynikajúca bravčovina so zeleninovou prílohou, hubami a chutnou omáčkou. Lucas už mal zopár príležitostí ochutnať dobroty z kuchyne pani Foleyovej, a Joshova mama sa aj dnes vyznamenala. Nebol to hamburger, ani pripálené hranolky, ktoré by jej syn najradšej, no Lucas, zvyknutý na otcove recepcie s vyberanou stravou, si prišiel na svoje.

Vychutnávajúc každé sústo, pán Foley, narušiac tak obligátne ticho, sa Lucasovi nečakane prihovril. "Ako sa ti darí v škole, Luca ? Stále najlepší v ročníku ?" Joshov otec narážal na testy z matematiky a prírodných vied, ktoré Lucas iba málokedy spravil pod 100 percent - suverénne najlepšie na celej škole. "Áno oči." Zahlásil Josh hrdo. "Luca je najlepší." "Teba som sa nepýtal !" Zahriakol ho otec. "Chcem to počuť od Lucu." V pomykove, Lucas zaváhal. "No... Pani O'Connorová vraví, že áno. Ale teraz máme jedno nové dievča Jennifer, ktoré je dobré v matike. Prišla k nám tento týždeň. Takže asi budem musieť zamakať." Joshov otec uznanlivo prikývol. "To je správne. Tvrdá a poctivá práca. Kvalitné vzdelanie je nesmierne dôležité. Kiežby tomu rozumel aj môj syn, a učil sa lepšie. Že Joshua ?" Oslovený zošpúlil pery, rozhodnutý neodvrátať. "Ale oco chce, aby som chodil na súkromnú školu." Priznal Lucas. "Stále mi to opakuje. No ja, po ničom takom netúžim. Súkromné školy sú hrozná snobáreň. Všetci tam majú veľké egá, namýšľajúc si, že sú viac iba preto, lebo ich rodičia majú na to platiť im drahú školu. A aj učitelia sa podľa toho správajú. Je to vrcholne primitívne. Povýšenectvo neznášam." "Veľmi rozumné slová." Pochválil otec Lucasa. "Bohatí sa radi povyšujú nad ostatných, nepoznajú pravé hodnoty, ako pokora, úcta či viera v Boha. Ale takú dobu žijeme, že dievčatá ?" Mária a Lucy iba prikývli. Zjavne navyknuté na otcove filozofické zamyslenia, nemali chuť sa s ním sporiť. Aspoň taký dojem Lucas nadobudol.

"Stále športuješ ? Josh spomínal, že chodíš tuším na vodné pólo ?" "Nuž, áno. Ale veľmi ma to nebaví." Priznal Lucas úprimne. "Tréningy máme poobede, dvakrát do týždňa, a ešte chodím na piano." "A budúci týždeň máš koncert ?" Pripomenul otec Lucasove slová z kôlne. "Hej, ale iba taký menší. Pre rodičov z hudobnej." "A k tomu sa aj vynikajúco učíš. Obdivuhodné. Ako to všetko stíhaš ? Joshua nechodí na piano, ani na šport, a tie známky..." "Spievam v nedeľu v zbore." Bránil sa Josh. "A ani tam sa ti nechce." "John. Nechaj ho." Napomenula pani Foleyová manžela. "Veď sa snaží." "Snaží. Ale nie dosť. Ja som v jeho veku doma pravidelne pracoval, pomáhal otcovi opravovať auto, chodil do skauta, hrával baseball. Ako každý poriadny chlapec v jeho veku. A nie celé dni čumieť do počítača."

Nepríjemná výčitka ostala bez odozvy. Josh správne usúdil, že nemá zmysel otca dráždiť, a jeho sestry, večne napojené na Facebook či Instagram, taktne mlčali. I Lucas mal dosť rozumu aby čušal, oľutujúc, ako hlúpym chvastaním tému školy otvoril. Našťastie, diskusia viac nepokračovala. Joshov otec vyjaval to čo potreboval, a dusivé ticho pokračovalo až do skončenia večere.

Z odvozu autom napokon nič nebolo. Lucas to ospravedlnil túžbou prevetrať si hlavu krátkou večernou prechádzkou. Tá na dospelých vždy zaberá.

Odprevádzajúc Lucasa k dverám, Josh sa k nemu naklonil. "Sorry." V opustenej predsieni, ďaleko od zvedavých uší, Lucas pre istotu stíšil hlas. "Tvoj foter je riadny idiot." Joshov plachý úsmev hovoril za všetko. "Vidíme sa zajtra ?" "Asi nie. Musím do kostola." "Tak v pondelok v škole. OK ?" "Jasné." Pookrejúc, Josh zamával priateľovi na rozlúčku.

Končiaci večer privial do mesta prudký víchor. Stromy stonali pod divokými nárazmi a Lucas začínal ľutovať nerozvážne odmietnutie ponuky pána Folyeho. Motivácia bola

zrejmá. Nemal chuť ďalšie minúty tráviť s prísnyim mužom, nemajúcim vľúdneho slova pre syna.

Lucas nerozumel prečo je Joshov otec na najmladšieho člena rodiny tak prísny. Josh nie je gényus a škola ho nebaví, no je pokojný, nekonfliktný, s trochu hrubším vystupovaním, ktoré ale patrí k veku. Prečo ho musí jeho vlastný otec takto ponižovať ? Asertívne sestry nemajúce strach vysloviť svoj názor toleruje, bez problémov vysoliac dvadsať dolárovku, keď o to požiadajú i akceptujúc neskorý príchod domov. A na Joshovi, stojacom pred ním večne v pozore, hľadá každú smietku. Je našťavaný, lebo Josha nebavia manuálne práce, opravy áut či šport ? A prečo by mali ? Čo je na pribíjaní klincov, hrabaní sa v motore či hraní baseballu tak 'chlapské', aby to muselo zaujímať 'každého poriadneho chlapca' ?

"Dospelí sú vážne divní." Pomyslel si Lucas s nechutťou. Jeho otec ani mama by nikdy nedopustili kárat' ho pred inými, najmä za banality ako surfovanie po nete. Občas sú otravní, ako keď otec spustí litánie o kvalitnom vzdelávaní na súkromnej škole, či mama keď ho pred školským výletom poučuje ako sa správne obliecť, akoby mal päť. No ani v najhoršom sne si nedokázal predstaviť situáciu, kedy by ho rodičia verejne zhodili, vyčítajúc mu nechodenie do skauta. Nehovoriac o nedávnom Joshovom pretrieknutí, ako ho otec udrel. Priznajúc to len raz, po dnešnej večeri, Lucas plne chápal prečo jeho najlepší priateľ má tak extrémny rešpekt pred otcom. Ved' kto by aj v jeho veku našiel odvahu postaviť sa rodinnému despotovi ? Lucas určite nie. Sám nedokáže oponovať otcovi, požiadať ho, aby prestal s rečami o súkromnej škole kam nechce, a nikdy nepôjde. Bez odvrávania, poslušne dochádza na tréningy i hodiny klavíra, hoci ho to nebaví. Myšlienky o vlastnej zbabelosti rýchlo zahnal seba ospravedlňujúcim vysvetlením, že nechce otca uraziť. Tak či onak, jedno bolo isté. Lucas by svojim deťom, až by raz nejaké mal, nikdy neurobil to čo Joshov otec synovi.

Blížiac sa k príbytku za vysokým plotom, Lucas premýšľal, ako kamarátovi pomôcť. No nič rozumné mu nenapadlo.

Pridajúc do kroku, čoskoro bude doma. Zajtrajšok najskôr strávi vo svojej izbe, ak teda otec nepríde s ďalším povznášajúcim nápadom na výlet či inú povinnú celorodinnú aktivitu, ktorej opäť raz nedokáže vzdorovať. No stále lepšie, než stvrdnúť celú nedeľu v kostole, ako Josh.

Slnečné počasie pondelkového doobedia vytiahlo na školský dvor početné zástupy študentstva Thomas Gardiner K8 School, medzi ktorými nechýbali ani Josh a Lucas. Usadení na obľúbenej lavičke neďaleko basketbalového ihriska, Josh zápalisto vyjadroval svoje ponosy na včerajšiu, otcom nanútenú návštevu chrámu. Striedavo hundrajúc na sestry, otca i farára, Lucas kamarátovým sťažnostiam nevenoval pozornosť. Od rána ho sužovala myšlienka na rozhovor s Jen. Čím začať ? Aké témy nadhodiť ? Má sa chváliť študijnými úspechmi, hrou na piano, či tréningami vodného

póla, ako mu to radil Josh, alebo radšej zvoliť decentnejší prístup, vyčkávajúc ako sa rozhovor vyvinie ? Hypotetické úvahy nanešťastie nateraz ostanú len teóriou. Jennifer na dvor nedorazila.

"Myslíš na ňu ?" Zaskočil Josh zadumaného kamaráta nečakanou otázkou. Zmeniac tému, Josh poznal Lucasa pridlho na to, aby rozpoznal keď ho nepočúva. Nič nepredstierajúc, Lucas prikývol. "Stále si s ňou nekecal ?" "A kedy ? Večne je s tými dvoma." Lucas narážal na Hannah a River, držiace sa Jennifer ako kliešť svojej koristi. "Mal by si s ňou pokecať. Možno práve na to čaká." Roztiahnuc sa na lavičke ako v pohodlnom gauči, Josh vycítil príležitosť pomôcť bezradnému priateľovi. "Dievčatá sú také. Hoci sa tvária, že niečo nechcú, v skutočnosti po ničom inom netúžia. A keď neurobíš to čo chcú, sú na teba našťavané, ako keby si im ty mal čítať myšlienky." "Tvoje ségry sú divné." Namietol Lucas. "Hej, ale sú to baby. A všetky baby rozmýšľajú rovnako. To mi ver." "No jasné, expert..." Lucas drgol do samozvaného odborníka na ženské srdcia. Josh doň na oplátku strčil topánkou, vyložiac nohy na Lucasovo koleno. "To si píš, že som. Keby si mal doma to čo ja, vedel by si o čom hovorím. Rozmaznaný jedináčik..." Lucas sa zahnal po drzáňovi, hoci iba zo srandy. "Daj zo mňa dolu tie nohy, ak nechceš prísť k úrazu." Josh vyskočil do sedu, schmatnúc kamaráta okolo krku. "Chceš prísť k úrazu ?" "Prestaň blbče. Bolí ma hlava." "Ó, tak zrazu." Joshovo zovretie pominulo.

"Sleduj !" Josh kývol na opačnú stranu školského ihriska. V sprievode Hannah, River a Natalie, Jennifer práve vychádzala na dvor. Sediac dostatočne ďaleko, ani jedna blbnutie Lucasa a Josha nezaregistrovala. Zaujaté rozhovorom, River niečo kamarátkam ukazovala. Na tú vzdialenosť nevedno čo, najskôr však šlo o mobil.

"Frajerka je tu." Zahlásil Josh posmešne. "Do kelu." Lucas sa narovnal, uhladiac si rozčuchané vlasy. "Čo mám robiť ?" "No čo asi ? Choď za ňou. Sama za tebou nepríde." "A čo jej poviem ?" "Že si sa do nej buchol ?" Lucas prevrátil zrak. "Šibe ti ? To jej mám povedať pred nimi ?" "OK. Tak ju niekam pozvi. Napríklad do kina." Josh nadhodil jeden z najklasickejších spôsobov balenia báb, toľkokrát úspešne otestovaný na jeho sestrách. Lucas ohrnul nosom. "Urazí sa. To nie je romantické." "Kašli na romantiku. To baby nezaujíma. Podstatné je ukázať, že máš prachy." Zadumane civejúc na štvoricu dievčat z opačného konca ihriska, cynický nápad Lucasa neoslovil. "Už viem čo !" Zvolal Josh nadšene. "Pôjdeme okolo nich a ja do teba drgnem, aby si ty drgol do Jen. A potom sa jej akože ospravedlníš. Dievčatá také sprostosti milujú." "To je hlúpe. Čo ak jej niečo spravím ?" Zvesiac ramená, len dlhoročné priateľstvo Joshovi zabránilo povedať prvé čo mal na mysli. "Tak jej povedz, že zajtra robíš u vás doma párty, a ak chce, môže prísť. Pozvi ju niekam. Hocikam. Usmiala sa na teba, a to znamená, že ťa chce. No ak budeš neustále držať zobák, a chodiť okolo ako duch, pomyslí si, že si magor a prestane mať záujem. Baby sú už také. Nebude čakať večne." Lucas vytiahol z batohu Fantu, a skôr než k nej odpil, priložil chladivú plechovku k čelu. Čas váhania skončil. Musí prijať rozhodnutie. Tu a teraz.

Vyskočiac na nohy, pozrel na Josha. "Ostaň tu !" "Kam ideš ?" "Za ňou." "A čo jej povieš ?" "Neviem. Niečo vymyslím." V pomykove, Lucasov spoločník ostal bezradne hľadiť za odchádzajúcim priateľom.

Kráčajúc priamo k skupine dievčat, ako prvá ho zbadala Hannah, upozorniac kamarátky. Keď Jennifer pozrela jeho smerom, Lucas sklopil zrak, no pokračoval ďalej. Ani sám nevediac čo spolužiačke vyjaví, Josh mal pravdu. Nemôže viac ostať ticho, byť zakomplexovaným 'magorom' majúcim strach osloviť dievča.

Od dievčat bol na pár krokov, keď mu cestu zahatal Connor. V tričku bez rukávov, sprevádzaný Kaiom a Nickom, zlomyseľný úškrn neveštil nič dobré. "Tak tu si ?" Zvolal pobaveno. "Nezabudol si na niečo ?" "Na čo ?" Odsekol Lucas rázne. Vedomý si skúmaného pohľadu tej na ktorej mu záleží, bol rozhodnutý vzdorovať. "Na prachy čo mi visíš, ty dement." "Žiadne prachy ti nevisím !" Začujúc zrýchlenú chôdzu za sebou, Lucas pozrel cez plece. Bol to Josh, ktorý vidiac čo je vo veci, pribehol mu na pomoc. "Aha, ho !" Zahlásil Nick veselo. "Aj jeho buzerantský kámoš je tu. Asi ho prišiel zachrániť." "Neznášam teplých." Zasyčal Connor, vyraziac Lucasovi plechovku z rúk. Napenený nápoj ostriekal chlapcove zápästia i tričko. "Ó, ty si sa olial. To mi je ľúto." "Je to žlté ako štinky." Kaiovu poznámku sprevádzal drsný rehot trojice bitkárov. "Naval' prachy !" Zdupľoval Connor netrpezlivo. "Ocinko vyvážajúci riť na Audi, ti určite nejaké dal." So zacloneným výhľadom, Lucas nevidel či ho Jennifer sleduje, no posmelený jej blízkosťou, vykonal niečo, načo až doteraz nenašiel odvahu. "Žiadne prachy nedostaneš ! Ak chceš prachy, tak si ich zarob !" Ohromený, Connor zalapal po dychu. Poníženie zo strany o hlavu nižšieho šiestaka znásobovala prítomnosť jeho kumpánov. Zvrastiac čelo, sťa boh vojny pred útokom, zdrapil Lucasa pod krkom. "Chceš rozbiť hubu ?"

"Phills !!" Nezameniteľne chrapľavý hlas učiteľa telesnej preťal školský dvor. "Čo to tam vystrájaš ?" Statný muž nevysokej postavy, zamieril ich smerom. Tréner Cole, popri úväzku učiteľa telocviku, pôsobil aj vo funkcii trénera futbalového a vodnopólového tímu. Vo vypasovanom tričku, spod ktorého sa vynímalo vrysované svalstvo, ako jeden z mála členov učiteľského zboru vzbudzoval rešpekt aj u najdrzejších žiakov. Prísny, no férový, zvuk píšťalky, večne mu visiacej na krku, poznali aj tí najmladší.

Pristúpiac k o tri palce vyššiemu ôsmakovi, Cole pohľadom preletel Lucasa. Dobré poznajúc svojho zverenca, nemusel byť svedkom konfliktu, aby vedel kto za škvrny na tričko mladšieho chlapca nesie zodpovednosť. "Tebe všetky tie vylúčenia nestačili ?" Zrúkol podráždene. "Chceš letieť zo školy ? Teraz, na konci ôsmaku ?" "Nie tréner. My sme sa len tak rozprávali." "Len tak rozprávali ? Chceš sa 'len tak porozprávať' s pani riaditeľku ? Kludne ťa tam zavediem, aj teraz, ak máš záujem." "Nie tréner." Preglgol Connor, vedomý si, že učiteľ nežartuje. "Tak mu daj pokoj. Vysakovať na slabších je vážne hrdinstvo. Ešte raz ťa uvidím šikanovať spolužiakov, a skončil si. Rozumieš ?" Connor neochotne prikývol. "A teraz vypadnite ! Nech vás tu viac nevidím." Ponížená a pokorená, trojica školských násilníkov bez odvrávania poslúchla.

Nastávajúce zvonenie začalo vyprázdňovať školský dvor a žiaci, medzi nimi aj Jennifer s kamarátkami, sa hromadne trúsili k budove školy. Tréner Cole obrátil pozornosť k obeti incidentu.

"Si v poriadku ? Nič ti nespravil ?" Lucas zavrtel hlavou. "Naozaj ?" "Nie, pán Cole. Som OK. Vážne." "A čo to tričko ? To je jeho práca ?" "Nie, pane." Zaklamal Lucas.

"Plechovka bola natlakovaná a vystrieklo to, keď som ju otvoril. Phills s tým nič nemá. Naozaj." "Čo od teba chcel ? Peniaze ?" "Nie. On..." Lucas bleskurýchle premýšľal. "Len tak provokoval. Ved', viete aký je." Postavajúc za spoločníkom, Josh civel do zeme. Netušil prečo Lucas Connora kryje, a dúfal, že tréner to od neho nebude vyzvedať. Premeriavajúc si elitného študenta, Cole vyzeral sklamane. "Lucas, nemal by si ho chrániť. Ak ťa šikanuje, musíš to povedať. Phills je gauner, ktorý raz skončí za mrežami, no ak budete všetci mlčať, nemôžeme nič robiť. A on s tým neprestane. To predsa dobre vieš." Opatrne podvihnúc zrak, žiak i učiteľ uprene hľadeli jeden na druhého. "Sám ste povedali, že je na konci ôsmaku." Výčitka prednesená bez hnevu, konštatovala jednoduchý fakt. Ani 8 rokov Connorovho vyčíňania nestačilo na trvalé vylúčenie zo školy. Tréner kývol k chlapcovmu tričku. "Chod' sa umyť. Máš niečo na prezlečenie ?" Lucas prikývol. "Dobre. Tak už bežte. Zvonilo." Lucas s Joshom zamierili vyprázdneným ihriskom k zadným dverám.

Vstúpiac do budovy, Josh spýtavo pozrel na priateľa. "Prečo si mu nepovedal pravdu ?" "A načo ? Cole vie len kecať, ako všetci dospelí."

V zámku šľukol kľúč. Nasledovaný Lucasom, Josh vstúpil do domu prvý. Uložiac topánky do stojana, obaja zamierili vŕzgajúcim schodiskom na poschodie. Na skorú poobedňajšiu hodinu, panovalo v Joshovom príbytku nezvyklé ticho.

Zavítajúc do kamarátovho kráľovstva, zmenšenej napodobeniny Lucasovej detskej, rozdiely okamžite udreli do očí. Skromne zariadenú, hoci útulnú izbičku, zahalovalo šero. Neveľké podkrovné okienko situované oproti košatej jabloni, aj teraz na jar, prepúšťalo dnu minimum svetla. Na rozdiel od Lucasovej izby, voľnú stenu pri okne nezdobila veľkoplošná obrazovka, nestála tu výkonná wi-fi súprava s veľkými reproduktormi, ani 4K premietacia. Na stenách neviseli plagáty ako v susednej izbe patriacej sestrám. Popri obligátnej posteli a skrini na šatstvo, Josh tu mal pracovný stôl s počítačom, dvojicu stoličiek, zopár políc s hračkami, knihami a učebnicami, plus staré kreslo s nízkym, ošarpaným stolíkom, na ktorý si Lucas vždy rád kládol nohy. Okrem prostejšieho vybavenia, izby oboch chlapcov odlišoval aj individuálny vkus. Kým Lucasovej dominoval ľahký neporiadok, plne tolerovateľný u 13 ročného teenagera, tá Joshova, čistotou a úhľadnosťou bez problémov mohla konkurovať vojenským kasárňam. Posteľ ustlatá, s prikrývkou zastrčenou pod matracom, ako to robia vo všetkých lepších hoteloch. Knihy na policiach poukladané v úhľadných radoch, aby ani jedna nevyčnievala. Hračky, modely áut, vlakov i lietadiel sa leskli novotou, bez stopových známok prachu. Na pracovnom stole mali počítač, monitor, klávesnica, stolná lampa, poznámkový blok i stojan na perá pevne stanovené miesta. Koberec bol nedávno povysávaný, a ešte aj v skrini, keď ju Josh párkrát otvoril, to vyzeralo ako v reklame na šatník. Lucasovi kamarátova izba vždy viac pripomínala väzenskú celu než detskú. Rovnako stiesnená a nepríjemne tmavá, no v dokonalom poriadku, vynútenom hlavným 'bacharom' a otcom v jednej osobe. Aj napriek sterilným podmienkam, Josh na svoje drobné útočisko nedal dopustiť. Vždy lepšie, než zdieľať izbu s Mary či Lucy.

"Si si istý, že foter príde až o šiestej ?" Opýtal sa Lucas pre istotu. "Hej. Teraz trčí v robote a večer pôjdu s mamou a ségrami nakupovať handry na školský ples." "Teraz ? Ved' je začiatok mája." "No a ? Majú zľavy. A to je pre otca to najdôležitejšie." Joshov hlas niesol nádyh pohrdania.

Pokojnejší, Lucas sa uvelebil v starom, rozbitom kresle, vyložiť nohy na nízky stolík. "Chcel by som mať také doma." Josh kývol k pracovnému stolu. "Zahráme niečo ?" "Keď chceš ?" Zapnúť stolný počítač, chvíľu trvalo kým operačný systém nabehol.

"Takže si s ňou stále nekecal ?" "A kedy ?" Odvrkol Lucas dotknuto. "Po škole utekala za Simonsovou niečo vybaviť. Keby sa tam nezjavil ten kretén Phills..." "Ale aspoň ho Cole poriadne zdrbal." Spomienka na príkre slová trénera vyčarovala na Joshovej tvári nefalšovanú veselosť. "A čo z toho ? Aj tak mu nič nespravia. Chcú z nás spraviť bonzákov, a potom sa stane vieš čo ? Nič." Josh zovrel päšť. "Nieкто by mu mal rozmlátiť papuľu." Lucas mávol dlaňou. "A kto ? Môj foter ? Násilie vraj nič nerieši. Stále to opakuje. Ešte aj keď hrám blbé hry, alebo v telke dávajú horor. Vždy má hrozne 'múdre' poznámky. Heh... Keby len vedel čo ťaháš, zošedivie." Josh sa uškrnul. "Mi hovor. Ja som to mal včera na kázni. Ako máme odpúšťať, nastavovať druhé líce. Hrozné žvásty. A potom sme mali s pátrom obed v záhrade, a oco len kecal a kecal. Bleh. Stvrkli sme tam do druhej..." "Nemá to zmysel." Povzdychol Lucas. "Phillsa nevyhodia. Stojí za ním riaditeľka, kvôli futbalu. Vraj je sociálny prípad, treba mu dať druhú šancu, a také tie kydy, aby nemuseli nič robiť. Pokrytci ! Majú plnú hubu výhovoriek, vo svete, kde má zločinec viac práv ako jeho obeť." Lucas roztrpčene kopol do nízkeho stolíka. "Nemá to zmysel. Za 2 mesiace konečne vypadne, a na strednej, v prváku, vyskakovať nebude." "Keby ho tak zrazilo auto, alebo vypadol z okna." Zasníval Josh. Lucas sa nad verbálnou krvilačnosťou priateľa, znásobenou neustálym sledovaním krvákov, len pousmial. "To sa nestane. Maximálne mu foter rozbije hubu, a tým to hasne. A ďalej bude buzerovať ostatných. Cole má pravdu. Je to úchyl. On s tým neprestane." "Tak ho nieкто musí zabiť !" Zvolal Josh pevným hlasom. "A všetci budú mať od Phillsa navždy pokoj." "Zabiť ?" Zopakoval Lucas, presvedčený, že ide o ďalšiu veľkohubú poznámku kamaráta. "To je blbosť. Ako by si to spravil ?" Joshovi zaiskrili oči, ako vždy keď dostal nápad. "Pod' ! Ukážem ti."

Josh vyskočil zo stoličky, naznačiac Lucasovi, aby ho nasledoval. Spoločne vkročili do miestnosti na konci chodby. Bola to spálňa Joshových rodičov. Lucas sem nazrel iba raz, keď mu Josh v rodinnom albume ukazoval svoje fotky z detstva. Najväčšia z izieb domu, kam sa počas otcovej prítomnosti, Josh bez dovolenia nikdy neodvážil.

Na rozdiel od prvej návštevy, Josh nezamieril k skrinke so šuplíkmi, ale zastal pri masívnom šatníku z čerešňového dreva, vyrobenom otcom osobne. Opatrne ho poodchýliac, nenaolejované dvere nepríjemne zaškrípali. Josh ukázal na nevelikú krabicu z kovu učenú na dne. "Čo je to ?" "Trezor. Foter tam má zbrane." Josh pribehol k polici nad manželskou posteľou, a spoza jednej z kníh, vytiahol drobný kľúčik. "Týmto sa to otvára, ale treba vedieť kód." "A ty ho vieš ?" Josh nahodil tajomný úsmev. "Oco by mi ho nikdy neprezradil, ale... Zistil som ho. Sleduj !" Obaja chlapci sa sklonili k trezoru. Josh zasunul kľúč do zámku a na štvorici otočných koliesok vybral číslo 6666.

Pootočiac kľúčom, zámok šľukol a dvierka podskočili. "Ako si to zistil ?" Neskrýval Lucas svoj obdiv. "No predsa 666 - Diablove číslo." Hľadiac na seba, obaja chlapci vybuchli smiechom. "Ak sú od Diabla, prečo ich má ?" "Kúpil ich dávno. Ešte v Texase. Párkrát ma nimi učil strieľať, ale inak ich nikdy nevyberá."

Josh opatrne otvoril dvierka trezoru a zo spodnej poličky vytiahol jednu z dvojice zbraní. "Glock 17." Zahlásil znalecky. "Vieš prečo sa volá Glock 17 ?" "Lebo má 17 nábojov ?" "Hej. Ale to je iba najmenší zásobník. Najväčší môže mať až 33. Viac než M-16ka." Z hornej police trezoru nádejný strelec vybral zásobník, a skôr než ho vrazil do zbrane, uistil sa, že je prázdny. Zásobník so šľuknutím zaklapol. Josh namieril zbraň na náprotivnú stenu. "Párkrát ma oco zobral do lesa zastrieľať si. Poriadne kope. Najlepšie je ju držať oboma rukami." Josh predviedol ako zbraň správne držať. "Nemôže vystreliť ?" Opýtal sa Lucas s obavou. "Nie. Nie sú tam náboje. Vyskúšaj si ju." Lucas uchopil Glock 17 oboma dlaňami, ako mu to kamarát práve ukázal. Zbraň vyrobená z matného polyméru mala dlhú, obdĺžnikovú hlaveň, s mieridlom na vrchole. Spúšť chránil kovový lúčik. Masívnu rukoväť v prednej i zadnej časti pokrývali početné drážky, aby pištoľ pri výstrele nevykĺzla. Zásobník máličko vytŕčal z jej dna. Pištoľ bola napodiv veľmi ľahká. Takmer ako hračkárska.

Lucas namieril zbraň k dverám. Prižmúriac viečka, mieridlom zacielen na kľučku. "Heh !" Vybuchol Josh nadšením. "Keby ťa teraz videl Phills, tak sa poserie." Lucas sa so zbraňou namierenou pred seba postavil pred nástenné zrkadlo. "WOW. Ako pravý zabijak." Ocenil Josh spoločníkov postoj. "Cvaknem ťa ?" "Šibe ti ?" Lucas vrátil pištoľ kamarátovi. "Keby to foter zistil, tak ma zabije." "Nekecal si, že tvoj otec nemá rád násilie ?" Podpichol Josh, vrátiac Glock 17 na spodnú poličku trezora, na ktorom po zamknutí, nezabudol posunúť čísla na nulu. Vrátiac kľúč za knihu na polici, skôr než opustili izbu, Josh narovnal pokrčený koberec. "Čo zahráme ?" "Strieľačku." Hlesol Lucas neprítomne, naposledy pozrúc k skrini, ukrývajúcej smrteľné tajomstvo.

7. Prvé rande

Školské ihrisko prekypovalo ruchom. Skorá poobedňajšia hodina, a priam ideálne počasie začínajúceho mája, vyhnalo na dvor triedy pani Simonsovej a pána Lincolna. Kým chlapci, vedení trénerom Coleom, obsadili atletický ovál, dievčatá cvičili na neďalekom basketbalovom ihrisku. Nechýbala ani Jennifer.

Lucas vyvolené dievča veľmi nevnímal. Pripravujúc sa na ďalší beh, masáž stehien striedal s natáhovaním lýtkového svalstva. Josh, ktorý len pred chvíľou dobehol, ho pozoroval. Zadychčaný, s námahou vyrovnával kyslíkový dlh.

"Pichá ma v boku. Nenávidím behanie." Zahlásil vyčerpane. Lucas odpil z plechovky, čo mal na telesnej stále so sebou, no len toľko, aby nepreťažil namáhaný žalúdok. "To je preto, lebo pravidelne nebeháš. Ak by si behal, tak by to prestalo." "Hej, veď preto nenávidím behanie." Lucas vystrel chrbát a nedopitú plechovku podal kamarátovi. Práve včas. Tréner Cole pískol do píšťalky, aby ďalšia skupina nastúpila na beh. Zahŕňajúc Lucasa, nechýbal v nej Fernando Rodriguez, Robert Stone, Richie Long, ani Jim Matlock a Thomas Thorne z vedľajšej triedy. Josh buchol kamaráta po pleci. "Drž sa !"

Šestica šiestakov zaujala štartovacie dráhy. Šprint na 100 metrov predstavoval atraktívnejšiu alternatívu kondičných behov o dĺžke 1500 metrov či jednej míli. Na štarte už čakal Lucasov vyhlásený protivník, a po Alanovi Sweetovi, druhý najlepší šprintér v triede, Robert Stone. Lucas ho už párkrát porazil, no poväčšine triumfoval Stone. Dnes mal Lucas o motiváciu viac. Pohľadom zaškúliac na skupinu dievčat, medzi ktorými postávala i Jennifer, sústredené na cvičenie, beh chlapcov nesledovali. Lucasovi to nevadilo. Ak porazí Stonea, známe triedne tamtamy zahŕňajúce Josha a pár ďalších, jeho triumf rýchlo rozšíria.

Klesnúc k zemi, tréner pískol na zverencov, aby zakľakli. Lucas zastrčil šprintérsku topánku do štartového bloku. Ignorujúc Stonea vo vedľajšej dráhe, hlavou mu prebleslo krátke: "Dostanem ťa."

Prenikavý zvuk píšťalky odštartoval zápolenie. Vyštartujúc tempom medzihviezdnej rakety, Lucasovi sa rýchlo podarilo dostať do čela. Bežiac ako o dušu, prestal vnímať okolie. Sústredený na šprint, mal pocit, akoby mu nohy nad tartanom lietali. Cieľová čiara bola na dosah, keď sa z ľavej strany nečakane zjavil nenávidený rival, aby ho na posledných pár metroch prekonal. S rozdielom niekoľkých palcov, závod vyhral Robert Stone. Lucas v duchu zahrešil. Opäť to nevyšlo. A chýbalo tak málo.

"Stone a Jones, vynikajúce časy." Pochválil oboch tréner, študujúc na tablete záznam elektronickej časomieri, zaznamenávajúcej výkony bežcov. "Len tak ďalej, chlapci." Zadychčaný, so sklonenou hlavou, Lucas trénera nevnímal. Zamieriac k neďalekej lavičke, kde už naň Josh čakal, mal chuť do niečoho kopnúť.

"Takmer si ho dostal." Pochválil ho kamarát, vrátiac mu nedopitú plechovku. "Ale h****." Zahrešil porazenec, bezmocne sledujúc spokojný úškrn na tvári svojho súpera. "Som

idiot. Prepálil som začiatok a potom ma dostal. Pokašľal som to." Skrčený k zemi, Lucas naberal do pľúc čerstvý vzduch. Lavička otočená k basketbalovému ihrisku mu umožnila zbadať tú, na ktorej mu záležalo. Obrátená chrbtom, Jennifer pokazený beh nezaregistrovala. "Našťastie." Pomyslel si Lucas, odchlipnúc z energetického nápoja.

"Dnes máte tréning ?" Lucas prikývol. "Och, ty vole, to by ma zabilo." "A zajtra mám ten podrbaný koncert." "A vo štvrtok test z matiky." Pripomenul Josh. "To ma neserie, ale..." Ako to Lucas povedal, stiahol si tričko. Josh zaskočene pozrel na priateľa. "Je prepotené." Vysvetlil Lucas, vystrúc kusisko belavej látky na operadle. Pritisnúc viečka, poobedňajšie slnko mu štekľilo chrbát.

Josh pozrel k bežeckej dráhe. Tréner za pomoci Parka Woo a Jima Hollanda z vedľajšej triedy, práve balili elektronickú časomieru. "Ak ťa Cole uvidí, bude zúriť." Josh pripomenul známy trénerov postoj, neznášajúc, ak si jeho žiaci na hodinách dávajú dolu tričká, najmä teraz, na začiatku mája, keď je vonku stále pomerne chladno. Lucas kamarátovu výstrahu ignoroval, ďalej sa nechávajúc ohrievať teplými lúčmi jarného slnka. Nenápadne zazerajúc k Jennifer, obrátená k budove školy, ako na potvoru, jeho vytrénované brušné svalstvo, uniklo jej zvedavosti.

"Po tréningu ku mne neskočíš ?" Nahodil Josh. "Stiahol som nejaké filmy." "Nie. Musím cvičiť na debilný koncert. Foter ma večer chce počuť. Asi aby som mu nenarobil hanbu..." Dodal Lucas sarkasticky. "Nechceš tam ísť za mňa ?" "Ja ?" Josh ukázal na prsty. "Boli stvorené pre Playstation, a nie pre tie vaše Steinwaye. Ale mohol by som im zabejkať Tichú noc a Jingle Bells, ak mi dajú na krk zvončeky." Lucas sa zaškeril, keď okolie atletického oválu preťal vysoký tón trénerovej písťalky.

"Jones." Okríkol tréner žiaka. "Nie je leto, a tu nie sme na pláži. Okamžite si obleč to tričko !" "Ale je prepotené." Namietol Lucas. "To ma nezaujíma. Za chvíľu končíme. Prezlečieš sa v šatni." "Chce sa zapáčiť Joshovi." Podpichol Julian McConnell, na čo sa všetci chlapci, vrátane tých z triedy pána Lincolna, začali smiať. "Nechajte ich, majú rande." Pridal Nolan uštipačne. "Ticho tam !" Zaburácal tréner. "Ešte jedna drzá poznámka a všetci si spravíte beh na jednu míľu." Žiaci zmĺkli.

Lucasovi neostalo nič iné, len sa obliecť. Čo horšie, trénerov krik vzbudil neželanú pozornosť na susednom ihrisku. Zvedavé teenagerky vycítili príležitosť uvidieť niečo zaujímavé, a Lucasovo poníženie tak bolo dokonané. A to pre detinský nápad odhaliť Jennifer vytrénovanú hrud'.

V školskom bazéne Thomas Gardiner K8 School panoval v neskorú poobedňajšiu hodinu nezvyklý ruch. Práve tu prebiehal vodnopólový tréning starších žiakov, medzi ktorými nechýbal ani Lucas.

Usadený na lavičke vedľa bazéna, kvapky vody mu stekali po pleciach. Sledujúc spoluhráčov pachtiacich sa za gumenou loptou, zmáhala ho únava. Nedostatok spánku znásobený vyčerpávajúcimi šprintmi na telesnej, účtovali svoju daň. Byť sám, premení kovovú lavicu v pohodlné lôžko, načerpajúc aspoň časť chýbajúcej energie.

Lucas sa na tréningu ani v tíme nevyskytoval dobrovoľne. To všetko otec, a jeho stupídne názory o všestrannom rozvoji mladého človeka. Podľa otca je dôležité rozvíjať nielen vzdelanie a vedomosti, ale i vlastné telo. Výsledkom bizarnej teórie bola nutnosť, popri učení a hraní na klavíri, pravidelne robiť aspoň jeden šport. Lucas obľuboval plávanie, no náročné plavby proti časomiere ho prinútili prehlásiť sa na pólo. Cenu za voľnejšie tréningy predstavovali občasné modriny po štuchancoch pod vodou, či krvácajúci nos, keď ho nešikovne tečovaná lopta zasiahla do tváre. No aspoň z bazéna nevyliezal zmorený, ako baník po celodennej šichte.

Len pár yardov od bazéna, Lucas bol myslou ďaleko. Stále sa vracajúc k Jennifer, aj dnešné pokusy nadviazať kontakt skončili fiaskom. Po trapase na telesnej, túžbu na stretnutie s ňou potlačili obavy, aby ich prvý dialóg neskončil výsmechom. Chabú náplasť komunikačného zlyhania predstavoval poltucet nie veľmi kvalitných fotiek, zaznamenaných počas jednej z prestávok. Zajtra skúsi spraviť lepšie. Napríklad na školskom ihrisku. A potom príde na rad dlho odkladaný rozhovor. Tému stále nepoznal, no po týždni mlčania nastal najvyšší čas ozvať sa.

Trýzniac šedú kôru ťaživými úvahami, z letargie ho vytrhol zvuk trénerovej píšťalky. "Jones, do brány !" Zavelil Cole úsečne. Nasadiac si čiapku, Lucas skočil do vody. Dopĺvajúc k nafukovacej bráne použíwanej na tréningoch, roztiahol ramená. Pokrývajúc ledva polovicu bránkoviska, stále lepšie než byť v útoku, schytávajúc kopance od súperov i spoluhráčov. Tréner pozície hráčov pravidelne striedal, a dnes mal Lucas šťastie. Nie však nadhlo.

Simulovaný zápas ani poriadne nezačal, a Lucas schytal prvý lacný gól. Z pravej strany, Skip Chambers z triedy pani Murphyovej, ho zaskočil prudkou strelou do vinkla. Ďalší gól prišiel od Jima Torrenceho, keď Lucas na loptu smerujúcu do brány nedočiahol. Do tretice skóroval aj ryšavec Julian McConnell. So šťastím, lopta po jednej z nafukovacích 'tyčí' skĺzla dnu. Spoluhráči neprekvapujúco začínali prejavovať nespokojnosť a trénerova píšťalka pridávala na decibeloch. Lucasa nič z toho neprivádzalo do rozpakov. Zvyknutý na ponosy i vzájomné hádky, z jeho triedy tu bol iba Julian, ktorý napriek presnému zásahu, nepatril k hviezdám tímu.

Zápas pokračoval, a zaujatí hrou, Lucas, tréner, ani nik ďalší nezaregistroval príchod nenápadného návštevníka na tribúnu nad hráčskou lavičkou. Zhrbený, na plastovej stoličke, otcov predčasný príchod domov prinútil Josha opustiť príbytok. Nebolo to prvýkrát čo prišiel povzbudiť kamaráta. Zápasy vodného póla, na rozdiel od futbalových či basketbalových, neplnili tribúny dychtivými fanúšikmi, ani fanynkami vo výstredných kostýmoch, povzbudzujúcich svoj tím. Na súťažné zápasy chodili spravidla len rodičia, a občas i súrodenci, no na tréningoch ostávali miesta na sedenie prázdne. Až na Josha.

Josh dnes nemal veľa dôvodov na povzbudzovanie. Lucasovi to vážne nešlo, a po ďalšom góle to i Colea prestalo baviť. Písknuc do píšťalky, mávol na brankára, aby pripravil k okraju bazéna. "Čo je to s tebou ?" Oboril sa tréner na zverenca. "Takto mizerne si už dávno nehral. Si ako spomalený. Si OK ?" "To tá telesná." Vysvetlil Lucas ospravedlňujúco. "Ale prosím ťa, nebuď smiešny. Štyri behy na 100 metrov ?" Káraný žiak pokrčil plecami. "Nemôžeš stáť takmer na bránkovej čiare. Musíš byť viac vpredu a zmenšiť strelecký uhol. Veď to predsa dobre vieš." Lucas prikývol. "Tak, znova !" Tréner pískol do píšťalky a tréning mohol pokračovať. Lucas inkasoval ešte raz, no po šikovnej prihrávke dvojice súperov, gólu by nezabránil ani ďaleko ostrieľanejší brankár.

Tréning skončil, a žiaci sa začali súkať z bazénu. Mieriac do šatní, na Joshovu prítomnosť upozornil Bill Norris z triedy pána Thomasa. "Hej Luca, máš tu frajera." Uštipačná poznámka najobéznejšieho hráča družstva vzbudila všeobecné pobavenie. Lucas nereagoval. Na podobné narážky bol zvyknutý.

V šatni nastala prirodzená segregácia. Žiaci združení do skupiniek podľa tried, vychádzali zo sprch, alebo na seba hádzali šaty, trúsiač reči typické ich veku. Sediace oddelene, na lavici pri stene, Lucas vyberal zvršky zo skrinky. Julian dokončil prezliekanie a čakajúc na Jima Torrenceho, s ktorým chodieval domov, pohľadom zavadil o najkrajšieho žiaka družstva. "Tvoj milenec ťa prišiel očumovať ?" "Závidíš ?" Odsekol Lucas. "Robíte to spolu iba orálne, alebo aj análne ?" Al Sommer a Jim Isaacs postávajúci obďaleč, nahodili pobavené úškrny. "Ani neviete čo to znamená, vy chudáci." "No, nemáme tvoje skúsenosti." Namietol Julian. "Poser sa, trpaslík !" Štekol Lucas. Julian mu ukázal chrbát, zdržiac sa ďalších provokácií. Od statnejšieho spolužiaka to už párkrát schytil, a bez Fishera a Stonea, nemienil riskovať.

Zamieriac k sprche, keď z nej Lucas po niekoľkých minútach vyšiel, šatňa ostala prázdna. Začnúc s prezliekaním, práve si natiahol rifle, keď z chodby doľahli čiesi kroky. "Môžem ďalej ?" Zajachtal Josh. "Ak chceš vidieť môjho vtáka, kľudne." Josh nakukol dnu.

"Čau ?" "Čo tu robíš ?" Josh pokrčil plecami. "Oco prišiel skôr domov, a aj tak nemám čo robiť. Tak som prišiel." "Na tréning debilného póla ? Čo si na chlapcov ?" "Bol by si radšej, keby tu bola Scottová, žééé ?" " Josh, prestaň ! Som úplne zničený. Ledva žijem." "Potrebuješ masáž ?" Lucas hodil po kamarátovi mokrý uterák. "Si vážne divný..." "Hej, všetci to hovoria." Priznal Josh veselo. "Keby ma oco nenútil do idiotských športov, tak tu netrčím." "Ale veď si kecal, že pólo máš rád." "Áno, ale len zápasy. Tréningy sú o ničom. A dnes do mňa Cole celý čas hučal, ako na h**** hrám. A budúci týždeň máme zápas, na ktorý príde aj oco." "Aj ja." Pripomenul Josh. "A mal by si pozvať aj ju. Už si s ňou kecal ?" Lucas na seba hodil tričko. "Ešte nie." "Tak jej pošli odkaz cez Facebook. Má ho. Pošlem ti link, ak chceš." "Šibe ti ? Nebudem jej písať správu na Facebook, keď sedí vedľa mňa. Mala by ma za magora. To vybavím osobne." "Mal by si jej povedať, že hráš vodné pólo. Babám sa páči, keď chlap športuje, a keby ťa uvidela v tomto..." Josh končekom malíčka dvihol Lucasove mini plavky. "Úchyl !" "No čo ? Mal by si vidieť, čo majú moje ségry v počítači. Myslia si, že neviem ich heslá, ale..." Josh odhodil mokré plavky na lavičku. "Tvoje ségry sú divné, rovnako ako ty." "To sú !" Obaja chlapci sa zasmiali.

Zbaliac veci, spoločne vyrazili domov. Joshov farbistý opis na čo všetko v počítačoch svojich sestier narazil, počúval Lucas len zo zdvorilosti. No jeho nápad pozvať Jen na zápas mu utkvел v pamäti.

Dievčatá, aspoň väčšina, miluje, ak ich priateľ, či partner, športuje, má vyrysované svalstvo, mužnú hrud' a silou prekonáva rovesníkov. Skrátka, biologická túžba každej samice nájsť si najmocnejšieho alfa samca, zabezpečiac tak odovzdanie najkvalitnejších génov svojmu potomstvu. Toto neromantické konštatovanie vedeckého faktu netešilo, no bolo pravdivé. Veď, aj my ľudia sme len otrokmi genetiky, pred ktorou nie je úniku.

Tak či onak, myšlienka otvoriť tému vodného póla pred spolužiačkou sa Lucasovi zaliečala čoraz viac. Teraz už len nájsť vhodnú príležitosť na rozhovor. Snáď nastane čoskoro. Už zajtra.

Bola streda a dnes večer na Lucasa čakal náročný koncert. Za účasti žiakov, rodičov i učiteľov umeleckej školy, následne posedenie s občerstvením, posunie záver slávnosti do skorých nočných hodín. Na nervozitu prichádzajúcu s blížiacim sa vystúpením vôbec nemyslel. Jeho myseľ sužovalo jediné. Rozhovor s Jennifer. V triede, ani počas veľkej prestávky, nenastala vhodná chvíľa. V neustálom obkolesení doterných spolužiačok, Lucas zvládol len pár fotiek, a aj tu nechýbalo veľa, aby ho Josh pri utajenom fotení nechytal. Včera večer, keď nad rozhovorom premýšľal ho napadlo, či neosloviť spolužiačku školským chatom. Niečo nezáväzná, otázka na domácu, alebo najnovší školský projekt z fyziky. Finta na nadviazanie prvého kontaktu. No túto možnosť nateraz ponechal do zálohy. Sediace 3 yardy od jej lavice, Jennifer je akiste dosť inteligentná, aby detinskú zámienku poľahky prekukla.

Posledná hodina s pani Griffinovou ukončila dnešné trápenie a Lucas s Joshom zamierili k skrinkám, zbaviť sa nepotrebných zošitov a kníh. Prechádzajúc okolo, Lucas uvidel, že Jennifer je sama. Hannah, River i Tina pri svojich skrinkách nestáli, a vytriac sa nevedno kam, neprítomnosť spolužiačok poskytla tajnému čitateľovi príležitosť, aká sa nemusí tak skoro opakovať.

Lucas zadržal dych. Hádžuc veci do políc, po očku sledoval spolužiačku, vzývajúc všetkých svätých, aby niektoré zo zhovorčivejších dievčat, ktorých mali v triede neúrekom, nezhatilo jeho plány. Josh neustále čosi mlel, no Lucas registroval iba tón jeho hlasu. Sústredený na jediný cieľ, cítil ako mu po tele vyráža pot.

Opúšťajúc brány školy, Jennifer stále nik nesprevádzal. "Teraz, alebo nikdy." Pomyslel si Lucas, drgnúc do priateľa. "Dnes pôjdem domov sám." "Sám ?" Podpíchl Josh s potuteľným úsmevom na perách. Lucasovo obzeranie spolužiačky neuniklo jeho pozornosti a priateľovu žiadosť tak trochu i očakával. "Drž mi palce." Zakoktal Lucas rozochvene. "Nech ti to vyjde. Ale keby ste sa náhodou pobožkali, nepovedz jej, že si

neumývaš zuby. To baby neznášajú." Myslené ako vtip, nádejnému záletníkovi zatrnulo. Pravdou totižto bolo, že Lucas dentálnu hygienu zanedbával, a zubná kefka často aj niekoľko dní, ostala nehnute, hltáť prach na poličke v kúpeľni. Nemysliac na najhoršie, Lucas kamarátovi poďakoval a pridajúc do kroku, Jennifer rýchlo dobehol.

"Čau." Zvolal zadychčane. "Ty... Ideš domov ?" Jennifer prikývla, mávnuc k neďalekej zastávke, odkiaľ školské autobusy rozvážali žiakov do ich domovov. "Idem na bus. Bývam až v Somerville, a iný bus tam nechodí." "Tak ďaleko ?" Začudoval sa Lucas. "Otcovi byt prenajala fakulta. Ale chceli by sa presťahovať tu do Cambridge. No v Mass sme len dva týždne, a mama s otcom stále niečo hľadajú." "Aha... No ja, ehm, teda my, bývame na Lakeview Avenue. Je to kúsok odtiaľto, a preto chodím pešo." Jennifer sa obzrela. "A kde máš Josha ? Nešli ste spolu ?" "Nuž, hej, ale... Niečo zabudol v triede, a dnes ku mne aj tak nemôže, lebo večer mám koncert, a musím ešte cvičiť." "Ty máš koncert ?" Zháčila sa Jennifer. "A na čo hráš ?" "Na klavír. Vlastne na piano. Ale dnes budem hrať na koncertné krídlo." Lucas pokrčil plecami, akoby chcel naznačiť, že je v afére hry na klavír nevinne. "To vieš, oco. Má rád klasiku a trval na tom, aby som hral na piano." "Ja mám piano rada. Aj mňa mama dala na klavír, keď som bola menšia, no..." Jennifer zašibrinkovala prstami. "Veľmi mi to nešlo. Učiteľka ma mučila notami, stupnicami, akordmi, no nemám tak šikovné prsty." "No, ja vlastne tiež nie." Poznamenal Lucas veselo. "Ale keď ťa oco núti veľa cvičiť, dá sa to zmáknúť." "A ty robíš aj nejaký šport ? River a Hannah niečo spomínali, a včera som ťa na telesnej videla behať. Takmer si vyhral." Lucasovi od vzrušenia zabehlo. "Ty... Si to videla ?" Dievča prikývlo. "No áno, ale napokon som skončil druhý. Behanie až tak nemusím. Radšej mám plávanie. Chodím na vodné pólo. Aj včera sme mali tréning s Coleom. No vieš aký je. Neustále iba kričí a píska do debilnej píšťalky. Niekedy ma tým poriadne vytáča, ale čo už ?" "Hej, je fakt divný." Jennifer zabočila na zastávku, kde už postával hlúčik detí. Odparkovaný autobus práve opúšťal svoje stanovište a žiaci začali formovať rad.

"Inak, budúci týždeň máme zápas." Vyhrlkol Lucas. "Je až o piatej, no keby si chcela, môžeš prísť. Príde aj mama s otcom, a po zápase by ťa odviezli domov." Zhodiac batoh z pliec, Jen si stúpila do radu. "No vieš, ešte uvidím, ako budem stíhať. Len teraz sme sa presťahovali, a všetko v byte máme rozhádzané." "Ah, rozumiem. Nevadí. Hráme každé dva týždne. Si vždy vítaná." Jenniferine líca sčeryl plachý úsmev. "Dík. Budem na to myslieť." Rozochvený vzrušením, Lucas takmer nedýchal. "Ešte neviem presne kedy to bude, lebo časy zápasov sa menia, no poviem ti, až budem vedieť." "Dobre." Poďakovala Jennifer, a keďže rad pri dverách autobusu sa dramaticky skracoval, vytiahla školskú kartičku. "Tak, zajtra v škole." Pridal Lucas na rozlúčku. "Maj sa Luca." Skôr než nápadník stihol odvetiť, nádherné dievča pohltili útroby školského autobusu. Na Lucasovo sklamanie, preplnené sedadlá prinútili Jennifer sadnúť na opačnú stranu, za vodiča. "Aj ty ideš ?" Oboril sa statný vodič na žiaka stepujúceho pred automatickými dverami. "Nie pane." "Tak tu nezavadzaj !" Vodič zatvoril dvere a s burácaním motora, mohutné vozidlo vyrazilo vpred. A hoci ho Jennifer vidieť nemohla, Lucas za ňou vyzeral, až kým autobus nezmizol z dohľadu.

Lucas padol do mäkkých perín. Vôňa čerstvej aviváže postelného prádla mu pripomenula podmanivú arómu parfumu, počarujúcu mu hneď prvý deň po jej príchode. So zasneným pohľadom, civejúc do prázdna, cítil sa ako v raji. A možno ani tam nie je tak krásne, ako jemu teraz.

Pritisnúc viečka, v duchu si opakoval každé slovo, ktoré s Jennifer prehodili. Obavy z rozhovoru trýzniace ho dobrý týždeň sa rozplynuli ako dym vo vetre. Ani raz nezakoktal, nehabkal ako hlupák, a ich dialóg nenarušilo trápne ticho, ktorého sa najviac obával. Jen vyjavil všetko čo jej na prvom stretnutí oznámiť potreboval. O hre na piano, i o športe. Jennifer dokonca neodmietla ani jeho pozvanie na vodnopólový zápas. Ponuku, o akej by sa mu pred dvoma dňami neprisnilo.

Lucas vytiahol mobil z vrecka, nalistujúc fotky - produkciu dnešného i pár posledných dní. Pri pohľade na rozmazané zábery mu zvieralo žalúdok a štekľivý pocit v podbrušku nešlo zastaviť. Keby tu tak bola s ním, ležiac na posteli v detskej, a on jej mohol podať dlaň, dotknúc sa usmievavých líc, rozčesnúc ofinu, pohľadiac pery. Siahnuc do nohavíc, vzrušeného teenagera o pár sekúnd zaplavil pocit nekonečnej slasti, aká býva dopriata len prvotným zaľúbencom.

Vrátiac sa z kúpeľne, Lucas vytiahol notebook, úložisko nápadov a úvah zmäteného mladíka, objavujúceho zložitosti sveta. Zaľúbene hľadiac na fotky prenádherného dievčaťa, preniesol ich do počítača, s násobne väčším displayom. Jennifer bola čarokrásna. Jagavá perla, najtrblietavejší diamant na svete. Kochajúc sa jemnými črtami jej tváre, ani najdokonalejší portrét zaznamenaný oceňovaným umelcom by nedokázal vzbudiť takú vášeň, aká prenikala jeho telom, keď ju dnes oslovil. Prvé dievča v živote, s ktorým nepreberal iba školu a domáce, rodičov a učiteľov, známych hercov, filmy či hudbu - banálne témy o akých sa žiaci bavia, aby reč nestála.

Narovnajúc sa na lôžku, Lucas položil notebook na kolená. Dodajúc pohľadom na drahokam s kučeravými vlasmi impulz vlastnej predstavivosti, začal zaznamenávať svoje pocity.

"Jen, Jenny, Jennifer, tak veľmi ťa milujem. Si nádherná. Najočarujúcejšie stvorenie na Zemi i v širom vesmíre. Maj sa Luca. Maj sa Luca. Maj sa L-u-c-a. Tvoj milý pozdrav mi znie ako nebeská pieseň, rajská ária, ktorú ti túžim spievať do skončenia sveta. Svojej najmilovanejšej Jennifer." Lucas podvihol prsty od klávesnice, v snahe zadržať tras. "Luca. Tak mi okrem mamy nik nehovorí. Dokonca ani Josh nie. A ty si hneď vedela, aké oslovenie mám najradšej. To nemôže byť náhoda." Lucas pritisol viečka, znova a znova si prehrávajúc rozlúčku s vyvoleným dievčaťom. "Miluje ma. Viem to. Cítim to. Moje srdce by mi neklamalo. Buch-buch, buch-buch. Tep života. Rytmus lásky. Chytľavejší, než najfamóznejšia skladba hudobného génia." Držiac sa dlaňou za srdce, cítil každú jeho ozvenu. Ako údery zvona na kostolnej veži. "Jennifer, si môj anjel. Každý deň bez teba, bol dňom strateným. Bezcieľne som blúdil v temnotách, tápal v nepreniknuteľnom šere. No potom si prišla ty, a stala sa oslepujúcim zábleskom nádeje, majákom čo tmy porazil, a dal zmysel môjmu životu. Jenny, veľmi ťa milujem."

Uložiac súbor na disk, Lucas zbral drobné zrkadielko z nočného stola, rozhrabnúc si vlasy. Zmyselne pootvoriac pery, nádherná tvár lákala. Nečudo, že mu spolužiaci závidia a ohrdnuté spolužiačky ho nemôžu ani cítiť. No jeho krása patrí iba jej. Krásnej Jennifer.

Usmejúc sa, vycerený chrup mu pripomenul Joshovu poznámku o nevyčistených zuboch. Aj napriek pravidelnému zanedbávaniu ústnej hygieny, belavú sklovinu nepokrýval odpudivý plak. Dýchnuc do dlane, nepríjemný zápach tlmila aróma nedávno vypitého džúsu. Ani uspokojivý stav nedokázal prekryť Joshovu pravdu. Musí o seba viac dbať. A ak, prečo s tým nezačať práve teraz ?

Zbehnúc do kúpeľne, chrup si vydrel poctivejšie než v skautskom tábore, nezabudnúc ani na otcovu ústnu vodu. Vrátiac sa do detskej, zrak mu padol na balík, ktorý cestou domov v neďalekom zásielkovom automate vyzdvihol. Zabalený v nepriehľadnom plaste, iba Lucas vedel čo je jeho obsahom. Sexy spodné prádlo, slipy s nápisom Kelvin Klein na páse. "Snáď sa budú Jenny páčiť." Pomyslel si s nádejou. No teraz na ich vyskúšanie neostal čas. Rodičia čoskoro dorazia domov, a koncertný cirkus odštartuje naplno. Ukryjúc balík v najspodnejšej zásuvke šatníka, hodinky na zápästí pípnutím oznámili tretiu hodinu poobede.

"Do frasa !" Zahrešil Lucas. Do koncertu ostávali štyri hodiny, a náročnú skladu, ktorou sa má večer prezentovať, musí ešte niekoľkokrát precvičiť. Včera ju opakovane zvládol bez chyby, no napätie a nervozita vedia spraviť svoje.

Zabudnúc na Jennifer i utajený balík, zbehol na prízemie, zasadnúc za piano. Prsty 13 ročného mladíka sa rozbehli klaviatúrou a obývačku rodinného domu Jonesovcov zaplnili podmanivé tóny skladby známeho klasika.

V sporo osvetlenom zákulisí koncertnej sály postávali hlúčky detí. V sprievode rodičov a učiteľov, nervózne čakali na svoje vystúpenie. Nechýbal tu ani Lucas. Navlečený v čiernom saku s motýlikom, v nohaviciach čo neustále škrabú a príšerne nalakovanými topánkami, pripadal si ako zabalzamovaná múmia, uväznená vo vyrezávanom sarkofágu. Aj napriek uisteniam slečny Thompsonovej, ako koncert zvládne, žalúdok mu zvieral krč. Ani štyri bezchybné hry z piatich počas záverečného precvičenia (v tej jednej spravil iba drobnú chybičku), nedávali istotu úspechu. Stačí drobné zaváhanie, chvíľková nepozornosť, a očakávaný triumf skončí fiaskom.

Spomenúc si na Jenniferinu poznámku o šikovných prstoch, začal si ich precvičovať. Kiežby tu mohla byť s ním. Zabudnúc na všetky starosti, myslel by len na ňu, a nahromadené napätie by razom opadlo. No Jen tu nie je, rovnako ako Josh. Všetko ostalo len na ňom.

Čas jeho vystúpenia sa nezadržiateľne blížil. Lucas po očku poškúľoval po ostatných študentoch hry na klavír. Takmer nikoho z nich nepoznal. Poväčšine mávajúc individuálne hodiny, len občas, keď slečne Thompsonovej v rozvrhu vyšlo niekoľko hodín za sebou, zbehol do hudobnej školy, stretnúc niektorého z ďalších študentov. Lucasovi tento formát výuky vcelku vyhovoval. Nemal potrebu s rovesníkmi rozoberať trampoty hry na klavír či sťažnosti na prísnosť pedagógov. Na to mu bohate stačil Josh a ich škola.

Prešľapujúc z nohy na nohu, Lucas nebol jediný, kým lomcovali emócie. Väčšina vystupujúcich bola približne v jeho veku. Niektorí o rok či dva mladší, i starší, len zopár detí malo menej než desať. Chlapci navlečení v rovnako príšerných sakách, bez košeľ, ktorá by pri hraní prekážala a dievčatá vyparadené v najlepších večerných róbach, niektoré aj so šperkmi, výraznými náušnicami a namaľovanými perami. Vyzerali umelo. Ako nepodarené kópie dospelých, ktorými túžili čo najskôr byť.

Lucas formálne oblečenie neznášal. Jeden z mnohých dôvodov prečo odmietal otcove súkromne školy. Deti v nich prestávali byť deťmi. Striktné pravidlá, identické rovnošaty, formálne oslovanie, nanútené správanie, žiadna voľnosť, ani sloboda. Nalinkovaný svet dospelých, ničiacich detstvo svojim potomkom. Tieto nechutné produkty súkromného vzdelávania určené pre vyvolených, neboli skutočnými školami pre ozajstné deti. Boli to len továrne, sériové linky chľiace navlas zhodné výrobky, identické klony s nevyhnutnou dávkou sebavedomia, ambícií a ctižiadostivosti, bez vlastného úsudku, ktorý by sa vymykal stanoveným rámcom. A formálne oblečenie predstavovalo obchodnú značku, trademark najvyššej kvality, ktorým sa aj navonok líšili od bežných smrteľníkov, ľudí 'podradnej kvality'.

Hľadiac po ostatných, aj on k ním mal patriť. Výnimočné dieťa, výnimočných rodičov. Vyvolené pre veľké veci. Lucas svoj dopredu pripravený osud neznášal.

Myšlienkami zablúdiac k Jennifer, tvár mu sčeril ľahký úsmev. Prekrásna spolužiačka nápadný makeup, opulentné náušnice, piercing či šperky nenosila. V neznackovej bunde, s decentnou sukňou pod kolená, od ostatných dievčat v triede i na škole ju odlišovala prirodzená krása, nevyžadujúca dodatočné vylepšenia. Jennifer bola skrátka iná. Vo všetkom.

Lucas si hlbokým nádychom dodal odvahy. Čas jeho vystúpenia sa nezadržiateľne blížil. Ostávala posledná účinkujúca, vyhrávajúca tóny Malej nočnej hudby. Šerá miestnosť zákulisia plná všakovakého haraburdia, od záložného koncertného krídla, cez nepoužívané reflektory, mikrofóny, reproduktory, až po divadelné kulisy, nepridávala na nálade. Najmä, ak sa k nej pridala búrlivý potlesk po tom, čo talentovaná klaviristka dohrala Mozartovu skladbu.

Lucas si napravil sako. Ukrytý za oponou, nevidel moderátorku oznamujúcu jeho meno. Staršia pani uvádzajúca deti na pódium naň mávla. "Držím palce." Pošepla mu, keď prechádzal okolo.

Lucas vystúpil na pódium. Prechod z tmavej miestnosti na reflektormi osvietené javisko ho v prvej chvíli oslepil. Našťastie, toto nebol jeho prvý koncert a ukloniac sa, pristúpil ku klavíru. Jeho kroky sprevádzal obligátny potlesk publika. Tam niekde, medzi stovkami tvári pochovaných v šere auditória, sedeli aj jeho rodičia. Najmä otec.

Lucas zopakoval úklon, zasadnúc za veľké klavírne krídlo. Narovnajúc rukávy saka, pozrel na noty skladby, ktorú poznal naspamäť. Len čo obecenstvo utíchlo, jeho prsty sa rozbehli po klaviatúre, rýchlosťou stenografky zapisujúcej diktovaný list. Sústredený na hru, nevnímal jednotlivé noty, ani údery prstov. Ako v tranze, akordy a harmónie ubiehali jeden po druhom, až kým Prelúdium a Fúga číslo 2 z Dobre temperovaného klavíra nesmerovala k nezadržateľnému záveru. O pár sekúnd bol koniec. Koncertné krídlo utíchlo a nasledoval mohutný potlesk. Lucas spotený a zadýchaný, ako po dobehnutí míle na telesnej pána Colea, len s námahou vstal, vykonajúc povinný úklon. Pochvalné slová uvádzačky nevnímal. Počas celej skladby nespravil jedinú chybičku. 'Môj múdry chlapček', ako mu hovoríeva mama, či 'génus' akoby ho rád videl otec, sa pred stovkami tleskajúcich opätovne uklonil, zamieriac do zákulisia, kde ho vystriedal ďalší zo žiakov.

"Bolo to vynikajúce Lucas ! Ani jediná chybička." Pochválila ho slečna Thompsonová. Korpulentná dáma v rokoch, s nápadne naondulovanou frizúrou a hrubými okuliarmi, pribehla až sem, pogratulovať talentovanému žiakovi. Celá natešená, neovládnuce emócie, objala ho. Zvyknutý na zmätené prejavy obľúbenej učiteľky hry na klavír, Lucas prikyvoval každému jej slovu, dobre vediac, že toto je len začiatok. Dnes večer si užije ešte veľa pochvál a potriasania pravice. Ako slušne vychovaný mladý muž, starostlivej učiteľke za všetko poďakoval. Škoda len, že ho nepočula Jennifer. Rýchle tempo Bachovho prelúdia by ju určite uchvátilo. Našťastie, nahrávka skladby i celého koncertu, bude do niekoľkých dní zverejnená na webe umeleckej školy. Až sa tak stane, Lucas nezabudne spolužiačke (kamarátke) poslať link. Nech vidí, že nekecal. Ale to až neskôr.

Tanečný parket pred vstupom do koncertnej sály obklopovali rady prestretých stolov, obťažkaných nápojmi a občerstvením, pri ktorých zastavovali vyhľadnutí návštevníci koncertu. Organizátori, učitelia, rodičia, dobrodinci i zástupcovia sponzorov hudobnej školy postávali v hlúčkoch, s pohárikmi v rukách, rozoberajúc najrozličnejšie témy, od výkonov svojich ratolestí či náročnosti financovania kvalitného hudobného vzdelania, až po politiku a problémy súčasného sveta. Intelektuálne úvahy, ako sa na intelektuálov patrí. Aj napriek pokročilej hodine, na párty nechýbali ani mnohé z detí. V obklopení rovesníkov i rodičov, diskutovali o hre na klavír či koncerte, chvastajúc sa jeden pred druhým.

Postávajúc pred jedným zo stolov, Lucas si z pripravenej kanvice načerpal pohár džúsu. Z toľkého potľapkávania a trasenia pravice, ktorého sa mu dnešný večer dostalo, mal stĺpnuté rameno. Najradšej by bol doma. No mama s otcom, zapojení do družných rozhovorov so známymi, taktický ústup nateraz neplánovali. Otec dokonca stretol i pár

kolegov z práce, ktorí majú deti na rovnakej škole. S vážnymi tvármi, rozprávajúc tlmene, nebolo ťažké uhádnuť hlavnú tému ich rozhovorov. Blížiac sa voľba vedúceho katedry. Kolegovia otca akiste uisťujú, ako mu vysnívaný post určite neujde, pretože je schopnejší a skúsenejší. Lucasovi prišlo divné, prečo práve oco na funkciu toľko nájde, keď doma pri večerách vždy vedie vzletné reči, ako na bohatstve a postavení nezáleží, a dôležité sú len vyššie hodnoty typu spravodlivosť, česť, morálka či charakter. No ako to už u dospelých býva zvykom, zásady a ideály končia s prvým povýšením. Lucas to otcovi nevyčítal. Považoval ho len za ďalšiu obeť systému, ktorému podľahla väčšina jeho rovesníkov.

"Lucas." Zvolanie mena vyviedlo jeho nositeľa z náročných úvah neprislúchajúcich teenagerskému veku. Zamávajúc na syna, otec už hodnú chvíľu diskutoval s vysokým, zavalitým mužom, s nevkusnými okuliarmi pridávajúcimi mu na veku a ramenami za ktoré by a nemusel hanbiť ani majster sveta v hode guľou. O pár rokov starší než otec, po mužovom boku postávalo dievča v elegantných, čiernych šatách, ktoré Lucas poznal iba z videnia. Vystupujúc pár minút pred ním, hrala niečo od Chopina.

Pristúpiac bližšie, otec potľapkal syna po pleci. "To je Lucas. Môj syn. A toto je profesor Smith z našej fakulty." "Dobrý večer, pane." Pozdravil Lucas, ako sa na slušne vychovaného mladíka patrí. "Pane ?" Zvolal statný muž veselo. "To si tu budem pripadať ako kráľ." Profesor Smith podal Lucasovi dlaň. "Nádherne vystúpenie chlapce. Hral si vynikajúco. A tak náročnú skladbu." Lucas pokrčil plecami. "To slečna Thompsonová. Ona ma všetko naučila." "No musel si veľa cvičiť." "Lucas cvičí každý deň." Skočil profesorovi do reči otec. "Skvelé, naozaj skvelé !" Profesor Smith sa sklonil k vedľa stojacemu dievčaťu. "Toto je moja dcéra Sarah. Tiež mala vystúpenie. Nevie, vy sa poznáte ?" Pohľadná brunetka ostýchavo zavrtila hlavou. "Len z videnia, pa..." Lucas sa včas zarazil. "Ty si hrala Chopina, však ?" Sarah prikývla. "Bolo to veľmi pekné." "Ďakujem." Zaštekotalo dievča. Viditeľne nie vo svojej koži, najradšej by konverzáciu prenechala ostatným. "Ale Lucas, ty si mal tuším náročnejšiu skladbu." Pripustil profesor Smith. "Ako to stíhaš hrať na klavíri, učiť sa, a otec spomínal, že hráš i vodné pólo ?" "Lucas sa učí na samé Áčka." Pripomenul otec. "Nuž... Stíham. Ale niekedy je to dosť únavné. Ale iba niekedy." "Obdivuhodné, naozaj !" Profesor Smith uznanlivo prikývol, pozrúc na otca. "Tak deti, nebudeme vás viac obťažovať siahodlhými rečami. No vy sa ďalej bavte. Dnešný večer patrí vám." Dohodnúc sa pohľadom, otec narovnal Lucasovi motýlika, a zaželajúc mu dobrú zábavu, s profesorom Smithom zamierili k skupinke kolegov z univerzity, ktorí ich privítali ako starých známych. Lucas so Sarah ostali osamote.

"Nedáš si niečo ?" Lucas ukázal k najbližšiemu stolu plnému kanvíc s kávou, čajom, džúsmi i fľašami minerálky či iných nealkoholických nápojov. Sarah prikývla. Pristúpiac k baru, ktorý nik neobsluhoval, Lucas svoju spoločníčku, ako pravý gentleman, ponúkol. "Dáš si kávu, čaj, alebo Colu ?" "To isté, čo máš ty." "Takže, pomarančový džús." Lucas z kanvice opatrne načerpal do pohára toľko džúsu, aby ho neprelial, podajúc ho dievčaťu. "Ďakujem." "Nemala si trému ?" Odpijúc, Sarah sa zatvárla rozpačito. "Trochu áno. Vlastne trochu dosť." "Vlastne trochu dosť." Zopakoval Lucas veselo. "No, to ja tiež. Ale skôr viac, než trochu. To vieš, poobede som to skúšal ešte 5 krát doma, a spravil nejaké chyby. Báľ som sa, že vyrobím trapas." "No..." Sarah zaváhala. "Ja som

pár chýb spravila. Niektoré prechody sú fakt hrozné, a dlho som ich cvičila. No, aj tak sa mi podarilo niektoré skaziť." "Ty a skaziť ?" Hlesol Lucas. "Nič si neskazila. A hrala si výborne. Veľmi sa mi to páčilo. Ja Chopina moc nemusím, lebo je ťažký a oco má radšej starú hudbu - Mozart, Bach, Vivaldi, Beethoven. Vlastne, aj preto ma dal na klavír, aby mu mal po večeroch kto hrať." Myslené ako vtip, Sarah sa nezasmiala.

"Inak..." Lucas prevrátil zrak. "Tie jeho kecy so samými Áčkami si nevšímaj. Všade to musí opakovať a strápňovať ma. Ako keby známky boli to najdôležitejšie." "A ty chodíš na akú školu ?" "Na Thomas Gardiner K8 School. Nie je to boh vie čo, ale mám tam kámošov. No oco by ma najradšej strčil na súkromnú." Lucas sa zamrvil v stiahnutom saku. "Neznámam školské uniformy. Stačí, že teraz musím mať na sebe toto tu. Pripadám si ako v zvieracej kazajke." "No ja chodím na British International School of Boston, a tam máme dress code. Ale chlapci nemusia nosiť saká. Iba košele, alebo tričká s golierom, a ak chcú, aj kravatu." "A nohavice ?" "Aj nohavice sú v dress code." "Ale rifle asi nie." "Hm, to nie." Lucas ohrnul nosom. "To mi príde ako hrozná snobáreň. Neviem prečo by som sa mal poflakovať v školskej uniforme, a nemohol na seba dať to čo chcem. No oco do mňa stále hučí, nech prestúpim. Aj preto musím makať na samé Áčka. Inak by ma naši strčili na súkromnú, a prídem o všetkých kámošov." "To je kruté." Pripustila Sarah. "Ja som si na BISB už zvykla, no je pravda, že niektorí spolužiaci sú fakt trápni. V našej triede je napríklad jeden, čo sa stále chvasce akí sú jeho rodičia bohatí, a až bude mať 16, oco mu kúpi Porsche." "Porsche..." Lucas sa zachechtal. "To musí byť vážne idiot." "A máme tam aj Tinu Hardingovú, ktorá je dcérou herečky Lis Hardingovej." "Tú nepoznám." "Hrala iba v telke. No Tina sa tvári, akoby jej mama vyhrala Oscara. Dost' úbohé." "To hej." Súhlasil Lucas, ponúknuv Sarah, že jej doleje.

Dočerpajúc limonádu, ostýchavé dievča sa tak zvláštne usmialo. "Inak, ak by si chcel, mohli by sme niekedy po hodine skočiť do cukrárne. Vedľa školy je jedna, kam chodíme s mamou. Majú tam aj tiramisu." "Tiramisu zbožňujem." Priznal Lucas. "Hoci oco vraví, žeby som ju nemal jesť, lebo je v nej alkohol. A teraz sám pije akési víno." Lucas si povzdychol. "Ale OK. Niekedy po hodine tam môžeme skočiť." "Tak dobre." Potešila sa Lucasova spoločníčka.

Lucas a Sarah ešte hodnú chvíľu trkotali o všeličom možnom, až kým párty pred 11tou neskočila.

Motor výkonného Audi pokojne priadol. Neodolajúc poháru vína, otec zveril riadenie výkonného vozidla svojej manželke. Usadený na zadnom sedadle, Lucasa zmáhala únava. Koncert i následná párty ho natoľko uťahali, že mal čo robiť, aby nezadriemal. Zapálenej debate rodičov o poste vedúceho katedry nevenoval pozornosť. Bohate mu stačili tie, čo viedli pri raňajkách a večerách.

Lucas sa myšlienkami vrátil k rozhovoru so Sarah. Milé, trochu ostýchavé dievča, podobne ako on, nezvyknuté na rozhovory s rovesníkmi opačného pohlavia. Lucasa

potešilo s akým prehľadom nezáväznú spoločenskú konverzáciu zvládol. Skvelá motivácia do ďalších stretnutí s Jennifer. A hoci Sarah slovami šetrila, jedna jej poznámka mu utkvela v pamäti. Otcove reči, ako by mal prestúpiť na súkromnú školu, ktorá mu poskytne 'kvalitnejšie vzdelanie' a 'lepšiu perspektívu do ďalšieho života', spolu s podmienkou dosahovať najlepšie študijné výsledky pre zotrvanie na štátnej škole, považoval za otravnú povinnosť, drobný nátlak, no zároveň i súčasť férovej dohody, uzavretej medzi nimi dvoma. Otcovo naliehanie mu nikdy neprišlo 'kruté'. Zodpovední rodičia bežne tlačia svoje deti do čo najlepších výsledkov, nech už je to učenie, šport, či hra na hudobný nástroj. Je to prirodzené. Každý rodič chce pre svojho potomka to najlepšie. Nie však, ak cenou za úspech, má byť strata priateľa. Jediného priateľa, ktorého má. A čoskoro, snáď i priateľku. To by bolo vážne kruté. Priam až neľudské.

Dumajúc nad nespravodlivosťami života, Lucasa do reality vrátil otcov hlas. "O čom ste sa so Sarah bavili?" Lucas zaskočene zažmurkal na autora otázky, uvelebeného v kresle pre spolujazdca. "O bežných veciach. O koncerte, o škole." "Počul si ju ako hrala?" "Hej. Mala Chopina. Vravela, že spravila niekoľko chýb, ale to je blbosť. Chopin je ťažký." "To áno." Súhlasil otec. "S profesorom Smithom sa poznáme už dlho. No až včera mi prezradil, že Sarah chodí na rovnakú hudobnú školu ako ty, a bude mať koncert. Vy ste sa nikdy predtým nestreli?" "Áááale, hej." Odvetil Lucas s úmyselnou nedbanlivosťou. "Párkrát som ju videl. No nevedel som ako sa volá, ani, že jej otec je tvoj kolega." "Je milá, však?" "To hej. Hovorila, že by sme niekedy po hodine mohli skočiť do cukrárne na tiramisu." "To by ste vážne mohli. A spomínala aj, že chodí na súkromnú školu?" "Áno." Odvetil Lucas sarkasticky. "Vraj tam musia nosiť školskú uniformu, a niektorí spolužiaci sú úplní idioti." "Však s takými by si sa kamarátiť nemusel." "A stará dobrá téma je späť." Pomyslel si Lucas trpkó. "Už sme sa o tom minimálne 1000 krát bavili. Na žiadnu súkromnú školu ma nedostanete. Máme dohodu, a ja svoju časť plním. Učím sa na samé Áčka, ako ste si želali. Tak čo odo mňa ešte chcete?" "Luca!" Napomenula ho mama, pozrúc naň v spätnom zrkadle. "Oco to nemyslí zle. Spomínal to iba ako možnosť. Rozhodnutie je na tebe." Oprúc hlavu o sklo, Lucas mamine slová radšej nekomentoval. Nie, žeby neboli pravdivé, no trápne narážky na Sarah si oco mohol odpustiť.

"O čom ste sa bavili?" Je milá, však?" "Chodí na súkromnú školu." "Mohli by ste skočiť do cukrárne." Zdanlivo nenápadné narážky na dievčatin charakter, jej otca i školu, ktorú navštevuje, sledovali jediný, ten najprízemnejší cieľ. Zoznámiť ich.

Jasná vec. Sarah je dievča z 'dobrej rodiny', otec učí na Harvarde, matka pracuje ako realitná maklérka, a podľa drahého auta v ktorom odchádzali, určite netrú biedu. Podľa otca, nepochybne ideálna partnerka pre syna. Otrávený, Lucas si pripadal ako v tribalistickom Afganistane, kde rodičia vyberajú svojim potomkom životného partnera, podľa toho z akej rodiny pochádza, či koľko majetku budúci manžel/manželka do manželstva prinesie. Bolo to vážne negustiózne, redukovať svojho potomka na plemenného býka, ktorého hlavným poslaním je spárovanie najkvalitnejšieho genetického materiálu. Vytvorenie čistej rasy, nadľudí, ako pri párení čistokrvných plemien psov či koňov. Nejako takto uvažovali aj šľachtici, v časoch keď deliť ľudí na kasty zákon nezakazoval. Krížili sa medzi sebou, pre zachovanie čistoty rodu i nedelenia majetkov, a výsledkom boli čoraz degenerovanejší jedinci. Dnes, keď

diskriminácia na základe pôvodu nie je oficiálne možná, ľudia ako jeho či Sárin otec, presvedčení o vlastnej výnimočnosti, zabezpečujú čistotu rasy na podujatiach ako dnešný koncert, kde vyvolení stretávajú vyvolených a iniciatívni rodičia dohadzujú svojim deťom ideálneho partnera.

"Trapas." Pomyslel si Lucas s nechťou, a pritlačil viečka, najradšej by ležal v posteli. Potreboval načerpať nových síl na zajtrajší test z matiky i na stretnutie s Jennifer. Porozpráva jej o koncerte, pochváliac svoj bezchybný výkon, nech vidí aký je šikovný. A rozhovor so Sarah si pre istotu nechá pre seba.

Lucasove pery sčeril úsmev. Už sa nevedel dočkať zajtrajška.

8. Život je krásny

Connor vstúpil do kuchyne. Ponechaná v septickom stave, na stole spočívala trojica prázdnych plechoviek od piva. Jednu z nich prievan prevrhol, a kvapky žltkastého moku pokropili obrus nepeknými škvrnami. Rozbalená, hoci nedotknutá bageta, od večera ponechaná na kuchynskom pulte, začínala zapáchať. Kuchynsky dres, po okraj zaplnený špinavým riadom, čakal na svojho dobrodinca, čo sa nad ním zľutuje. Umývačka vypovedajúca službu už pred vyše mesiacom, aj napriek opakovaným príslubom otca, ešte stále čakala, až si nájde čas, aby na ňu pozrel. A tak dekontaminácia hrncov, tanierov, pohárov i príboru ostane na najmladšom členovi nepočetnej domácnosti.

Čo mama odišla, Connorovi okrem titulu umývač riadov, prischli aj iné pocty, ako práč, žehlič, upratovač, vynášač odpadkov, a sem tam i príležitostný umývač áut. To všetko s univerzálnym argumentom 'ja makám v robote, aby si mal kde bývať'.

Connor pristúpil k zanedbaným záclonám dlhšie žiadajúcimi o vypratíe, zaprášeným oknom pozrúc na skromný trávnik obklopujúci ich príbytok. Ešte to nie je urgentné, no potreboval by pokosiť. Skôr než s tým začne, bude musieť tupé nože obstarožnej kosačky poriadne nabrúsiť. Až potom, snáď príde čas na hrdzavú schránku na poštu. Obrúsiť koróziu, natrieť ochranným náterom, na ktorý naniesie vrchnú farbu. Nejaká v kôlni najskôr ešte ostala.

Buchot na poschodí vystriedal šum sprchy. Otcov chrapľavý hlas nôtľ ???0. Oblúbenú odrhovačku zo 70tych rokov, ktorú Connor stihol znenávidieť. Ako všetko v tomto dome. Keby tak mal osemnásť, našiel si prácu, vlastné bývanie, priateľku... Dva roky a tri mesiace. Toľko ho delilo od naplnenia sna. Pridlhý čas pre teenagera. "Skurvený život." Pomyslel si trpkó.

Ponurú náladu ponurej kuchyne narušilo cvrlikanie telefónu. Otec nechal mobil pohodený na stole. Connor so záujmom pozrel na display. "Lisa." Zdrobnenina podstatne dlhšieho mena, prinútila Connora preglgnúť. Spev v sprche už ustal, no kým sa otec usuší a zoberie niečo na seba, zvonenie skončí.

Connor priložil prístroj k uchu a potiahnutím prsta hovor prepojil. "Rick ?" Známy hlas zapraskal na druhej strane. "Rick, počuješ ma ?" Connor neodvetil. Nie osobe, ktorá ho zradila, zanechajúc ho v tomto dome hrôzy samého. "Connor ?" Hlas v telefóne zmenil oslovenie i tón. "Connie, si ty to ? Ozvi sa mi, prosím." Telefonický hovor vystriedal nápis: 'Hovor ukončený'. Zvierajúc nevinný kus elektroniky, ak by nepatril otcovi, Connor ho rozdrví v dlani. So zvrášteným čelom, odsunul mobil na koniec stola, akoby väčšia vzdialenosť mohla zmierniť jeho hnev.

Trúc si vlhké vlasy uterákom, otec vstúpil do kuchyne. "Kto volal ?" "Nikto !" Odsekol Connor spupne. "Teda mama..." Povzdychol Rick Phills, akoby iná možnosť ani neexistovala. "Čo chcela ?" Connor pokrčil plecami. "Zasa si jej neodpovedal ?" Otcova výčitka ostala bez odpovede. Rick Phills prehodil mokrý uterák cez operadlo stoličky.

"Mal by si s ňou hovoriť. Stále je to tvoja matka a má ťa rada." "Ak ma má rada, prečo tu nie je?" Otec odhodil trojicu dopitých plechoviek do koša. "Nemáš desať, aby si to nechápal. Tak tu prestaň robiť zo seba trucovité decko. A zruš to blokovanie na mobile, nech ti môže zavolať." Civejúc do stola, Connor mlčal.

Vidiac, že rozhovor nikam nevedie, otec mávol k plnému dresu. "A buď trochu užitočný a umy ten riad, nech to tu večer nevidím. Na umývačku sa pozriem cez víkend." Connor poslušne prikývol, a len čo ho otec zanechal samého, začal vyberať riad z dresu, aby si spravil miesto. Vytiahnuť jeden z pohárov, na krehkej keramike stálo rovnaké meno, ako pred chvíľou na display mobilu. Zaškrípuc zubami, Connor precedil jediné slovo. "Kurva."

Bol štvrtok. Práve začínala druhá hodina - matematika, na ktorej triedu čakala písomka. Žiaci nervózne posedávali v laviciach, niektorí na poslednú chvíľu, v učebniciach i tabletoch, skúšajúc dobehnúť zameškané.

Lucas na podobné aktivity nemal náladu. Od rána mu oči klipkali a pravidelné zívanie pripomínalo zanedbaný spánok. Včerajši večer bol naozaj dlhý, a kým zadriemal, budík na nočnom stole ukazoval dosť po druhej. Povzbudením bolo, že hneď po príchode do triedy, naň Jennifer uprela zrak. Síce nakrátko a v obklopení spolužiačok, no i skromný pohľad Lucasa povzbudil. Najmä teraz, pred písomkou.

Písomky z matiky boli v skutočnosti testami, ktoré žiaci robili na školských tabletoch. Pre výpočet mohli použiť pero, papier i kalkulačku, no systém zarátaval iba správnu odpoveď. Pri troche šťastia, šlo mnoho výsledkov i odtipovať. Stratégia hojne využívaná Joshom. Teda, ak sa mu od Lucasa nepodarilo niečo odpísať. Výhodou testov, okrem kreatívnych spôsobov ich vyplňania, predstavovali aj okamžité výsledky na konci hodiny. Učitelia nemuseli nič kontrolovať. Počítač to za nich spravil sám. (Nepochybne hlavný dôvod prečo škola využívala práve tento spôsob preverovania vedomostí žiakov.)

Ani dnešný test nebol iný. 25 otázok, medzi ktorými sa bolo možné prepínať v ľubovoľnom poradí. Aj napriek nevyspatosti a únave, pre Lucasa príklady nepredstavovali najmenší problém. Len pri jednom zaváhal, nemajúc chuť kontrolovať výsledok.

Keď test skončil, učiteľke na notebooku, rovnako ako každému zo žiakov, okamžite vyskočili výsledky. Spoznajúc ten svoj, Josh nevydržal vzrušenie nepodeliť sa o radosť s kamarátom.

"53. Koľko máš ty ? 100 ?" Lucas zahľadený do spolužiačky zavrtel hlavou. "Ani neviem." "Joshua Foley !" Ukončila krátky rozhovor učiteľka matematiky pani O'Connorová. "Čo máš tak dôležité, že to nepočká do prestávky ?" "Spravil som dobre test." "53 bodov zo 100 ? Tým by som sa až tak nechválila." Aj napriek kritickej

poznámke skúsenej pedagogičky, Josh mal dôvod na radosť. O 3 body menej, a skončí s Fkom. Takto to vytiahol aspoň na Ečko. Rozhodne, osobný nadpriemer.

"Tak a pozrime sa čo tu máme." Pani O'Connorová zalistovala vo výsledkoch. "Test dopadol nadpriemerne, hoci niektorí, a radšej ich nebudem menovať, ho napísali dosť slabo. Že Nolan ?" Viacerí v triede sa zasmiali. "No a pozerám, že iní ho naopak spravili vynikajúco. Jennifer, máš 96 bodov. Skvelé !" Viacerí žiaci sa obrátili k lavici novej spolužiačky, pridajúc obdivný hukot. Vyučujúca rýchlo spravila poriadok. "No, nejako mi to vyšlo." Zaštebotalo dievča skromne. "To nebude náhoda." Namietla pani O'Connorová. "Pani Simonsová mi spomínala aká si šikovná. Len tak ďalej." Jennifer placho prikývla. "Pochvaly má najskôr tak rada ako ja." Pomyslel si Lucas.

Učiteľka opäť upriamila pozornosť na svoj monitor. "No a najlepší test, ako tradične, napísal Lucas. Je to..." "Bifľoš !" Zabrdol Robert, na čo sa trieda začala smiať. "Robert Stone !" Napomenula ho pani O'Connorová. "S tými tvojimi 67 bodmi by bolo najlepšie, ak by si sa tým bifľošom čo najskôr stal aj ty. Lucas spravil test na 100 bodov." V triede to zašumelo, a viacerí si triedneho premianta premerali. Nechýbala ani Jennifer. Lucas sklopil zrak. Premohol ho pocit trápnosti, ako vždy keď ho chvália. A k neprijemným rozpakom rýchlo pribudla dodatočná emócia. Previnilosť. Prebehol Jennifer. Napísal test lepšie než ona. Porazil ju, pokoril, a snád' i ponížil. Na newyorskej škole, titul najlepšej študentky akiste patril jej. A teraz ju on, chlapec z malomesta, prekoná ?

Jennifer sa neusmievala, ani nemračila, no kto vie čo si o ňom myslí ? Čo ak ho aj ona začne považovať za kocku, bifľoša, čo celé dni presedí pred knihami, a nie je s ním žiadna zábava ? Triumf, ktorý si mal užívať, zmenili okolnosti v porážku. Náladu Lucasovi nezlepšila ani neskoršia séria fotiek vyvolenej, zo školského ihriska.

"Aha, tam je !" Poznamenala River, upozorniac na dvojicu chlapcov vstupujúcich do jedálne. Lucas a Josh. Josh kamarátovi čosi vzrušene vysvetľoval, rozhadzujúc rukami ako dirigent pri záverečnom crescende. Lucas zaujato počúval, a keď doň Josh štuchol, začali sa obaja chichotať.

"Ako dvaja buzeranti !" Zahlásila s nepredstieraným odporom Hannah, odhryznúc zo šišky. S ostatnými dievčatami z triedy, dorazili do jedálne skôr než dvojica chlapcov. Po včerajšom rozhovore Lucasa a Jennifer, ktorý aj napriek 5 minútovému trvaniu, neušiel pozornosti triednych špehov, sa stretnutie stalo hlavnou témou ich rozhovoru.

"Ty si s ním vážne šla ?" Čudovala sa modrooká Abigail Wilkinson, stále neveriac novinke, ktorú jej Hannah hneď ráno zvestovala. "A o čom ste sa bavili ?" Odpijúc z džúsu, Jennifer pokrčila plecami. "Hm... O hlúpostiach. Ako hrá na klavír, že má večer koncert, o Coleovi, o škole. Nič zvláštne." "A dali ste si aj pusu ?" Podpichla River. "Luca je buchnutý do Josha." Opravila ju Hannah. "Je gay, a o dievčatá nestojí." "Naozaj ?" Začudovala sa Jennifer, zápasiac s otváraním krabíčky ovocného jogurtu. "Jasná vec !"

Hannah mávla k stolu pri stene, kam oba subjekty ich ohováračiek zasadli. "Celá škola vie, že sú milenci. Stále sú spolu. Aj teraz." "A Luca nikdy nemal kámošku." Pripomenula Tina Velezová. "Jasné ! Ved' sa naňho pozrite !" Prskla Hannah, do príchodu Jennifer, najkrajšie dievča v triede. "Vyzerá ako dievča. Ak by ste ho nepoznali, a mal dlhšie vlasy, od iných báb ho ani nerozoznate." "To preto, lebo je pekný." Namietla Tina, ako jediná z prítomných pripúšťajúc Lucasovu krásu. "Pekný ?" Hannah skrivila tvár. "Zženštilých chlapov neznášam. A keď si predstavím čo s Foleym spolu robia, bleeh. Ešte sa tu porihám." Abigail, River a Tina sa zasmiali. Vulgárna poznámka rovesníčky im prišla vtipná, hoci si o jej pravdivosti mysleli svoje. Sklonená k tácke, Jennifer sa ďalej venovala obedu, a myslou sa jej prehánali najrozličnejšie úvahy.

Ohryzujúc zo šišky, Lucas konečne objavil objekt záujmu, po ktorom od vstupu do jedálne intenzívne pátral. Jennifer. Usadená o niekoľko stolov ďalej, Lucas ju spozoroval, až keď sa miesta oproti nej uvoľnili.

Uprene naň civejúc, netrvalo dlho, kým sa ich pohľady stretli. Lucasovi zovrelo hrdlo. Ak by jedáleň nepraskala vo švíkoch, nezaváha ani na sekundu, a hneď si k nej prisadne. Nech si spolužiačky, trieda i celá škola rozprávajú čo chcú. Ale taký sebec nebude. Čo ak Jennifer nie je na prejavy náklonnosti, najmä pred zrakmi ostatných, pripravená, a urazí sa ? To nemôže riskovať.

"Josh ?" Lucas oslovil kamaráta, s pohárom v ruke, práve sa vracajúceho z ďalšej výpravy k stolu s nápojmi a kanvicami. "Dnes pôjdem domov sám, OK ?" Uvidiac zasnenú tvár, Joshovi nebolo treba viac vysvetľovať. "Jasné, Lucky Luca. A pochváľ sa jej, ako si na koncerte exceloval. Baby také veci žerú. Teda, aspoň moje ségry určite." "Dik." Josh veselo žmurkol. "Drž sa ty alfa samec !" Spomenúc si na hodinu prírodných vied zo včerajška, kde pani Griffinová žiactvu vykladala o význame alfa samcov pri rozmnožovaní zvierat, čo v triede pubertiakov vzbudilo nebývalý záujem, Lucas sa len pousmial.

Prehltnúc zbytok šišky, musí si švihnúť. No aj keby mal obed nechať nedojedený, teraz sú na programe dôležitejšie veci.

Lucas pridal do tempa. Jeho cieľ bol zvodne blízko. Len pár krokov pred ním. Mieriac k autobusovej zastávke, s Jennifer ostala už len Abigail. Ukecaná River i nepríjemná Hannah bývajú blízko, opačným smerom ako zastávka školského autobusu a pre Tinu prišla mama. Už takmer na zastávke, Lucas dobehol obe dievčatá.

"Ahojte." "Ahoj." Odvetila Jennifer rovnako a pery jej sčeril mimovoľný úsmev. "Idete na bus ?" "Ja nie." Priznala Abigail, a pochopiac čo je vo veci, pohotovo dodala. "Tak vieš čo Jen, ja už pôjdem. Zajtra sa vidíme v škole. Maj sa." "Tak čauko." Abigail pokračovala ďalej, kým Jennifer s Lucasom zamierili k nástupištu plnom detí.

"Dúfam, že neotravujem." Dodal Lucas zdvorilo. "Myslíš Abi ? Ona nechodí busom. Len ma odprevádzala." "No, vlastne ani ja nie." Priznal Lucas veselo. "Ale chcel som s tebou, ehm..." "Pokecať ?" Doplnilo pohotovo dievča. "Vlastne áno. Vieš ten test... Nevedel som, že si tak dobrá." "Ja ?" Začudovala sa Jennifer. "Veď ty si ho spravil najlepšie." "No áno, ale keby som urobil dve chyby, budeš lepšia." "To by si ich urobil úmyselne ?" Lucas pokrčil plecami. "A prečo nie ? Akože som sa pomýlil." Jennifer sa zarazila. "To by bolo hlúpe. Nechcela by som byť najlepšia iba preto, že urobíš naschvál chyby. To by bolo nefér." Lucasovi vyschlo v hrdle. Takúto odpoveď nečakal. "No... Prepáč. Bol to hlúpy nápad." "Nebol. Len si chcel byť milý." Jennifer si napravila vlasy, ktoré jej čoraz intenzívnejší severák rozfukoval. "Vieš, ja by som takto prvá byť nechcela." Nevediac čo povedať, Lucas ostal pred spolužiačkou stáť ako zakliaty. V kľatbe z ktorej ho mohla vyslobodiť jedine Jennifer.

"Inak, ako bolo včera koncerte ?" "No..." Lucas zaváhal. "Vlastne dobre. Nespravil som jedinú chybu." "Vážne ?" "Hej, ale boli tam aj lepšie." Jennifer sa zháčila. "Ako mohli byť lepšie, ak si nespravil ani jednu chybu ?" "Hrali ťažšie skladby než ja. Ja som mal prelúdium a fúgu z Dobré temperovaného klavíra od Bacha, ale napríklad Liszt či Chopin sú náročnejší. Teda, niektoré veci od nich. Hlavne tie rýchle, kde je veľa hlasov a ťažkých prechodov." Jennifer chápavo prikývla. "Inak, ak by si to chcela vidieť, bude na webe. Môžem ti poslať link emailom, alebo cez chat. Akú chatovaciu apku používaš ?" "WhatsApp. Máš tam konto ?" Lucas prikývol, vytasíac mobil. "Dobre, takže moje číslo je +1 408 862 288." Lucas vyťukal skupinu číslíc na dotykovom display. "Vidím ťa. Môžem si ťa pridať do kontaktov ?" "Jasné." "Poslal som ti správu." Krátke slovíčko 'test' vyskočilo Jennifer na display. Jennifer naň odpísala rovnako stručné 'test2'. "Neviem kedy to pichnú na web. Možno už dnes. Až to bude, pošlem ti to." "Tak dobre." Súhlasila dievča.

Zízajúc do mobilu, na pár sekúnd nastalo nepríjemné ticho. Lucas zaregistroval ako do odstaveného autobusu práve nastúpil vodič. "Inak, niekedy by sme mohli niekam skončiť ?" "Skočiť ? A kam ?" "Do kina, alebo do Maison Parisienne. Je to taká reštika, skôr kaviareň, tu neďaleko. Majú tam super zmrzku a predávajú tam aj koláče a jedlo. A je tam aj piano." "A zahral by si mi na ňom niečo ?" Zaskočený otázkou, Lucas natešene prikývol. "No..." Jennifer sa zatvárila neisto. "Najbližšie dni to asi nepôjde. Musím pomáhať rodičom so sťahovaním. Ale, možno potom." Záver Jenniferiných slov prehlušil rámus prichádzajúceho autobusu. Žiaci sa začali zoraďovať a pretláčať, v snahe obsadiť najlepšie miesta (rozumej vzadu, v maximálnej vzdialenosti od prísneho vodiča). "Tak zajtra v škole." "Budem sa tešiť." Zapišťal Lucas.

Jennifer zamierila na koniec skracujúceho sa radu detí. "Inak, my s Joshom sme len kámoši ! Tie veci čo o nás hovoria, nie sú pravda." Jennifer sa pousmiala a zamávajúc Lucasovi na rozlúčku, nastúpila do autobusu. O minútu neskôr, žltá krabica na kolesách odlepila pneumatiky od asfaltu a vyrazila preč.

Lucas ostal na zastávke sám. Trochu sklamaný, že najbližšie dni, možno i týždne Jennifer nikam nepozve, vytiahol mobilný telefón. Pod záložkou New Chat svietilo meno dievčaťa s miniatúrnou fotkou. Kontakt si hneď uložil. Až bude doma, všetky údaje odzaložuje do počítača i notebooku. A teraz už len čakať kým umelecká škola nenahodí

video na web. Spravidla to robia do dvoch dní. To bude prvá správa, ktorú Jennifer odošle. Prvá, avšak nie posledná.

Lucas dobehol domov. Zavítajúc do detskej, odhodil školský vak a zaľahol do postele. Z vrecka vylovil mobil. Hľadiac na fotku Jennifer na Whatsapp i ďalšie, ktoré sa mu dnes podarilo tajne zachytiť, aj keď neboli nijako kvalitné, Jennifer na nich vyzerala úžasne. V ušiach mu znova a znova znel jej zvonivý hlas. Opätovne si vybavoval výmenu chatovacích kontaktov i zamávanie na rozlúčku, keď nastupovala do autobusu.

"Páčim sa jej." Pomyslel si uveličene. Obrátiac sa na bok, privrel viečka, že ďalej bude nad nádhernou spolužiačkou snívať, keď mu do nosa udel nepríjemný zápach podpazušia. Včera večer bol príliš unavený na kúpeľ, a ráno sa nikdy nesprchuje. "Keby tu tak bola, och..." Lucas prevrátil zrak. Z pomyslenia na trapas, pociťoval nevoľnosť. No nepríjemná situácia ho prebrala k životu.

Z najspodnejšieho šuplíka nočného stola vytiahol plastový sáčok, a vběhol do kúpeľne. Zhodiac špinavé tričko, pričuchol k svojmu dychu. Ústna voda zo včerajška už dávno vyprchala, a neumyté zuby dávali o sebe vedieť. Skôr než vliezol do sprchy, vydrhol si chrup, nezabudnúc na modrastú fľaštičku s nápisom Oral-B. Keď bol hotový, z nepriehľadného sáčku vytiahol slipy. Biele, s vysokým vykrojením, Jennifer by sa akiste páčili.

Postaviac sa pred zrkadlo, pohladil si pery, nahodiac zmyselný výraz, aký videl v módnych časopisoch. Dlhé vlasy mu padali do očí, a kvapky vody mimovoľne stekali po zvodnej tvári. Tvári anjelskej. Mama má pravdu. Je nádherný. Krajší než Michelangelelov Dávid vo Florencii, Björn Andrésen či všetci tí chlapčenský modelí a herci, vylepšení hromadou mejkapu i kúzlami vo Photoshope.

Lucas pozrel na vykrojené slipy, napnúť svaly ako kulturisti počas vystúpenia. Nemal ich tak vyrysované ako starší teenageri či dospelí, no plávanie a vodné pólo mu vyformovali široké ramená i pevné brucho.

Skočiac do detskej, priniesol mobil. Utrúc zarosené zrkadlo, spravil niekoľko selfies, spredu i z profilu, uložiac ich do adresára Ja. Vyšportovaná postava násobila jeho krásu. Hľadiac na ne, napadlo ho či niektorú neposlať Jennifer. Starší žiaci to tak zvyknú robiť. Našťastie, nápad rýchlo zavrhol. Jennifer zatiaľ až tak dobre nepoznal, a posledné po čom túžil, bolo citlivé dievča nevhodnými fotografiami uraziť. Jennifer je inteligentnejšia než jej rovesníčky, a lacnými trikmi na ňu len ťažko zapôsobí. "Na to ešte bude čas." Pomyslel si s úsmevom, keď vo dverách na prízemí začul zaštrnganie kľúčov. "Mama !" Vrátila sa domov skôr než obvykle.

Pribuchnúc dvere, Lucas na seba v chvate začal nahadzovať šaty, nech ho mama neuvidí polonahého.

Šplechot vody dopadajúcej na acrylové dno sprchovacieho kútu narúšali tóny piesne God Only Knows od Beach Boys. Drúc si našampónované vlasy, piatkové ráno nepredstavovalo jediný dôvod povznesenej nálady najmladšieho člena Jonesovskej rodiny. Lucas sa nevedel dočkať momentu, až prekročiac prah triedy, zrakom opäť spočinie na najúžasnejšom dievči v celom vesmíre. Ešte 20, možno 30 minút, a znova bude s ňou.

Zámok na pracovnej aktovke s cvaknutím zapadol. Thomas Jones pozrel do nástenného zrkadla vedľa manželskej postele. Oblečený v bežnom saku, dnes ho čakal náročný deň. Do pondelka musí dokončiť projekt rozvoja katedry, aby ho pred výberovým konaním, predložil komisii na posúdenie. To znamenalo mnoho práce nielen nadnes, ale i počas víkendu. Ďalšie dni čo strávi v práci. Snáď na dlhšiu dobu posledné.

Napraviac si okuliare, zbehol na prízemie. Z kuchyne doliehala podmanivá vôňa práve dopraženej slaniny. Vďaka voľnému dňu v práci, Joan Jonesová už hodnú chvíľu pripravovala raňajky pre oboch mužských členov domácnosti.

Thomas chcel manželku privítať, keď si spomenul ako mu včera pri poobedňajšej migréne chýbali tabletky proti bolesti hlavy. Potiahnuc kľučkou, dvere kúpeľne protestne zastonali.

Lucasov otec nakukol do kuchyne. "On je zamknutý ?" Zatvoriac dvierka umývačky, manželka s úsmevom pošepla. "Je tam už 20 minút." Posunkom naznačiac, aby pristúpil bližšie, Joan ukázala na svetlohnedý chuchvalec v smetnom koši. "Čo je to ?" "Vlasy." "To si ich sám ostrihal ?" "A kto iný ? Večer som videla ako sa v kúpeľni celú večnosť obzerá, a sám si umyl zuby. Dokonca som cítila i voňavku." "Lucas a voňavka ?" Neveril Thomas Jones. "Áno. A opäť sa sprchoval, hoci poobede už v sprche bol. A toto som našla ráno v smetiaku." Joan podala manželovi prehnutý kus papiera. Bola to vytlačená faktúra, akú internetové obchody zvyknú vkladať do odoslaných balíkov. "Čo je to ? Tri slipy ? To si ich sám objednal ?" "Nuž, ja som mu ich určite nekupovala." "A načo mu sú ? Ved' on predsa slipy nenosí." Joan nad manželovou nechápavosťou len povzdychla. Pre niekoho čo celé dni presedí dumaním nad sociologickými záhadami spoločnosti, nie je jednoduché vcítiť sa do vnímania dospievajúceho syna. "Chlapci v jeho veku také prádlo nosia. Vytiahnuté nad nohavice, aby nápis na páse bolo vidieť. Vraj je to sexy." Narovnajúc sa, Lucasovmu otcovi konečne dosvitlo. "Žeby sa zaľúbil ?" "A čo iné ? Prečo by sa zrazu o seba toľko staral ? Nikdy predtým to nerobil." "A spomínal niečo ?" "Jasné, že nie. A pýtať sa ho nebudem." "Nie, to samozrejme nie." Súhlasil Thomas. "Ja len... Vieš, na tom koncerte. Hodinu tam rečnil so Smithovou dcérou. Žeby ona ?" Lucasova mama pokrčila plecami. "To vážne netuším. Ale nieže ho budeš otravovať hlúpymi otázkami." "Samozrejme. Avšak..." Pery Thomasa Jonesa - hrdého otca, sčiril široký úsmev. "Máme veľkého syna." Joan prikývla, vrátiac teraz už nepotrebnú faktúru späť do koša. Najvyšší čas. Šuchot vody zo sprchy práve ustal.

Lucas zotrel zarosené zrkadlo. Opásaný uterákom, z mokrých vlasov mu cícerkami stekala voda, tvoriac na dlážke drobné kaluže. Usušiac tvár, prižmúril viečka. Bol nádherný. Mať svetlejšie vlasy, môže hrať vznešeného elfa z Tolkienových románov. Pri pohľade na seba, nemusel byť znalcom ženských sídc, aby chápal, čím Jennifer oslovil. Nádhernú Jennifer. Jeho Jennifer.

Pričuchnúc k ústam i podpazušiu, žiaden zápach necítil. Takto sa bude prekrásnej spolužiačke páčiť ešte viac. A to dnes majú telesnú, na ktorej budú cvičiť spolu s dievčatami. O dôvod viac na radosť. "Život je krásny." Pomyslel si Lucas s úsmevom.

Zašereným oknom prenikalo do neveľkej šatne minimum svetla. Lavičky v stiesnenej miestnosti neposkytovali dosť priestoru pre dve desiatky chlapcov. Susedné sprchy, do ktorých bol vstup priamo zo šatne, ostali prázdne. Pobyť v šatniach, kde z pochopiteľných dôvodov absentovali kamery, a tréner Cole sem bez zaklepania nikdy nevstupoval, predstavoval zdroj pravidelných hádok i strkaníc. Nedostatok miesta, nútiaci žiactvo súperiť o pozície na lavičkách, viedol k častým sporom. Ani dnešok nebol výnimkou.

Lucas sa práve prezliekal do šortiek, keď nechcene drgol do vedľa sediaceho Nolana. "Čo robíš ?" Oboril sa štíhly blondiak na spolužiaka. "Trikrát hádaj !" Odsekol Lucas späť. "Ja nie som Foley, aby si ma ošahával. To si robte doma." "Trhni si, debil !" Nolan nahodil úškrn, ukážuc na Lucasove spodky. "Čo to máš za gačky ? Calvin Klein. To si šlohol ségre ?" Niekoľkí žiaci sa zachechtali. Nový outfit Lucasa, ktorý vždy nosieval klasické boxerky, zaregistrovali viacerí. "Závidíš ?" Sčervenel Lucas, vytiahnuť šortky nad pás. "Keby si ho nemal tak malého, aj ty by si také mohol nosiť." "Nie som buzerant !" Nolan ukázal Lucasovi chrbát, a viac si ho nevšímal. To že sám nosieval spodné prádlo od Hilfiger, hoci nikdy nie keď mali telesnú, takticky zatajil.

Písknutie trénerovej píšťalky oznámilo nástup na ihrisko. Dnes mali hrať futbal. Klasický, nie ten americký, v ktorom sa prakticky nekope, no z neznámeho dôvodu je nazývaný futbalom.

Lucas futbal nikdy veľmi nemiloval. Fauly i časté pády, po ktorých hráčom ostávali modriny, robili tento šport príťažlivým pre typy ako Robert Stone. No ten na dnešnom vyučovaní našťastie chýbal. O to lepšie. Aspoň ho nestrápní pred Jennifer.

Kráčajúc na ihrisko, Josh dobehol kamaráta. "Parádne si to Fisherovi chrstol do ksichtu. Vraj keby nemal malého..." Josh vztýčeným palcom ocenil priateľovu rétorickú zručnosť. "Skurvený hajzel !" Precedil Lucas. "Keby sme tam boli sami, rozbijem mu papuľu." Podvihnúc obočie, nečakaná agresivita kamaráta Josha zaskočila. "Inak, pozerám, že si zmenil šatník. Takže, odteraz si Calvin Klein boy ?" Myslené ako vtip, Lucas sa nezasmial. "Jen sa budeš páčiť, len ich musíš vytiahnuť vyššie, aby videla ten nápis."

"Daj s tým pokoj !" Zahriakol ho Lucas. "Mama ich omylom objednala z Internetu, a ostatné boxerky boli špinavé, tak som musel zobrať toto." Pochopiac, že spolužiakovi nie je do reči, Josh v téme viac nepokračoval.

Na školskom dvore bolo plno. Kým chlapci obsadili väčšie ihrisko, normálne používané na baseball a americký futbal, dievčatá pod vedením pani Adamsovej, zaujali to menšie. Mladším žiakom z nižšieho ročníka, ostal bežecký okruh.

Pofukujúci vetrík robil teplý jarný deň znesiteľnejším. Aj keď osadené hádzanárske bránky ihrisko, oproti klasickému futbalovému, výrazne skrátili, Lucas sa na zápas netešil. Znova sa nabehá a spotí, a kolínsku, či inú voňavku zmierňujúcu nepríjemný odor nemal. Ak s Jen po vyučovaní opäť prehovorí, a náhodou bude stáť po vetre, radšej si ten trapas ani nepredstavujú.

Futbaluchtiví žiaci sa zhromaždili na ihrisku, kde ich tréner rozdelil na dve družstvá podľa tried, a každé jedno do dvojice striedaní. Hrať mali šiesti na šiestich, a keďže triedy disponovali vlastnými dresmi, problém s odlíšením spoluhráčov odpadol. Pre menší počet futbalistov v triede pána Lincolna, tréner Cole musel preradiť jedného z chlapcov z ich tímu. Voľba padla na Nolana. Nolan Fisher nadšením neprekypoval, no mal dosť rozumu, aby si nič neriešiace protesty nechal pre seba.

V prvom striedaní nehral Lucas ani Josh. Spolu s Nolanom a pár ďalšími, ostali zahrievať lavičku. Lucas cez plece nazrel k menšiemu ihrisku, kde cvičili dievčatá. Obe triedy trénovali skok do diaľky. Lucas mal šťastie. Na štart rozbehovej dráhy sa postavila práve Jennifer. Prevyšujúc ostatné súkmeňovkyne, dlhé vlasy si prehodila za chrbát. V miernom predklone, vyrazila vpred. Lucas s otvorenými ústami sledoval ladné pohyby krásavice, ako šprintujúc k odrazovej doske, v plnej sile sa od nej odráža, aby v nádhernom doskoku, dopadla ďaleko do piesku. Vyskočiac na nohy, Jennifer si začala oprašovať tričko, stehná i kotníky. Lucas vzrušením preglgol. Pohľad na nádhernú spolužiačku mu pripomenul obraz antickej bohyne krásy Afrodity, ktorú videl na hodine pani Simonsovej.

Kochanie sa fyzickými pôvabmi nádejnej športovkyne nemalo dlhého trvania. Odpudivý zvuk píšťalky trénera Colea oznámil striedanie. Lucas iba neochotne vstal, a v sprievode najlepšieho kamaráta, zamieril na hraciu plochu.

Vďaka svojim bežeckým schopnostiam, Lucas hrával v útoku. To Joshovi, ktorý futbal neznášal, pristala úloha motania sa hore dolu po trávniku, najlepšie v čo najúctyhodnejšej vzdialenosti od lopty. Proti ním dnes nastúpili Esteban Smith, Tom King, Jim Matlock, Russell Cooper a Jim Holland z triedy pána Lincolna, a hlupák Nolan.

Hra začala v svižnom tempe. Ako prvá sa do útoku dostala trieda pána Lincolna. Jim Matlock šikovne nahral na Toma Kinga a Tom po pravom krídle prenikol do útočného pásma, kde ho rýchlou vypichovačkou zastavil Fernando Rodriguez, snáď najlepší hráč v triede pani Simonsovej. Nahrajúc na Parka, ten šikovne obišiel Jima Hollanda, a hoci mu Lucas bežal po strane, namiesto nahrávky, vystrelil. Stečovaná strela skončila mimo ihriska. Krátka pauza umožnila Lucasovi pozrieť k skokanskej dráhe. Jen v skupinke

dievčat čakala na moment, kedy bude môcť vyštartovať. Lucasovi zovrelo srdce pri uvedomení, že Jen hľadá jeho smerom.

Pri ďalšom útoku sa Jimovi Matlockovi podarilo obehnúť Josha, a vystreliac na bránu, Elliott Campbell, pre svoju nadváhu, vždy hrajúci v bráne, nepríjemnú strelu vzduchom šikovne vyrazil. Bez rukavíc, štípali ho dlane, no spolužiaci pohotový zákrok ocenili potleskom.

V rýchlom protiútku sa lopta konečne dostala k Lucasovi. Obohrajúc Russella Coopera, skúsil posunúť loptu na Fernanda, no prihrávku prekazil Nolan. Nahnevaný na seba, Lucas odpľul do trávy.

Útoky sa striedali na oboch stranách. Pri jednom z nich, Josh spracoval loptu, a bežiac vpred, Nolan, ktorý mu nestačil, potiahol ho za tričko. Stratiac rovnováhu, Josh padol na zem. Bolestivo zasyčiac, tričko i šortky pokryli stebľá trávy. "Faul !" Zreval tréner, písknutím zastaviac zápas.

Stojac neďaleko, Lucas pribehol kamarátovi na pomoc. Podajúc mu dlaň, Joshovi sa len s námahou podarilo pozviechať. Koleno i lakeť mal nepekne oškreté. "Môžeš hýbať nohou ?" Zvolal Lucas ustarostene, strhnúc kúsky nalepenej trávy z kamarátovho stehna. Nolan prechádzajúci okolo, hodil na oboch pohrdlivý výraz. "Buzíci !" Krátke slovko zaúčinkovalo sťa rozbuška. Vidiac Josha, ako s bolestivým výrazom, zvierá koleno, v Lucasovi vzkypela zlosť.

"Čo si to povedal ?" Skríkol rozzúrene na protivníka. "Počul si !" "Tak to zopakuj ! Alebo si posratý od strachu ?" Čeliac priamej výzve, Nolan nemohol cúvnuť. "Ste ako dvaja buzeranti."

Lucasovu tvár skrivila nenávisť. Energiou rozbehnutej lokomotívy, vrazil do Nolana. Hoci nižší, mohutne stavaný športovec zrazil súpera na zem. Obaja chlapci začali spolu zápasiť.

Cole okamžite vyrazil k miestu bitky, no bolo neskoro. Kľáčiac nad svojou obetou, Lucas celou silou zasiahol Nolana do pleca. Zastonajúc bolesťou, elitný študent triedy pani Simonsovej neprestával. Ako zmyslov zbavený, rozdával opakované údery. Nevnímajúc povzbudzovanie chlapcov zhŕknutých okolo, ani krik trénera, stratil nad sebou posledné zbytky sebakontroly. Hroziacej tragédii zabránil až Cole. Bez prestania tlčúc súpera, Lucas v jednej chvíli pocítil mocnú pažu trénera. Zdrapiac ho za tričko, s ľahkosťou dlhoročného vyznávača silového tréningu, ho poľahky odhodil preč.

"Čo to má znamenať ?" Zrúkol do červena rozpalený učiteľ na oboch. Až chrapľavý hlas trénera vrátil Lucasa do reality. "To on ma začal biť !" Zavzlykal Nolan, ukážuc na vinníka. "Lebo si zhodil Josha a povedal si, že sme buzeranti." "A to kvôli tomu ho začneš mlátiť ?" Skríkol Cole. "Si pri zmysloch ? Ja som ten faul predsa videl, ale to nie je dôvod na bitku." Zbierajúc sa zo zeme, Lucas neodvetil. Cole uprel zrak na Nolana. "Ako ti je ? Si v poriadku ?" Trochu zvláštna otázka pre niekoho komu tiekla krv z nosa a podliatina na líci začala nepekne modrať. "Som OK." Zahundral Nolan, utrúc si krv do

trička. Prepaľujúc oboch žiakov pohľadom, Cole kývol k striedačke. "Zmiznite mi z očí ! Obaja na lavičku, a po hodine si to s vami vybavím. Toto nebudem tolerovať. Ani od jedného."

Rev trénera vzbudil pozornosť všetkých na dvore. Desiatky pohľadov upretých na účastníkov konfliktu Lucas nevnímal. Kráčajúc so sklopeným zrakom, klesol na lavičku. Krivkajúcemu Joshovi musel tréner pomôcť. Pre trojicu zápas skončil. No pre Lucasa a Nolana problémy len začali.

Po hodine si Cole oboch previnilcov zavolať do kancelárie, kde už na nich čakala pani Simonsová. A potom veci nadobudli rýchly spád. Lucas svoje obvinenia našťastie nemusel dokazovať, pretože ich okrem Josha potvrdili ďalší žiaci. Po objasnení okolností konfliktu, nasledovala prednáška dvojice vyučujúcich o násilí na školách, ako i telefonát rodičom. Lebo takýto incident sa vždy musí nahlásiť a oficiálne zaevidovať. Ak vás zmlátia pred školou, alebo na toalete, nikto nič nerieši, ani keď to učiteľom osobne nahlásite. Vraj chýbajú dôkazy. No spravte niečo také pred niektorým z dospelých, a oheň je na streche.

"Pokrytecký svet dospelých." Pomyslel si Lucas, predstierajúc záujem o litanie oboch vyučujúcich. Jeho s Nolanom budú pérovať za obyčajnú bitku, a Connora, o ktorého šikane celá škola vie, nechajú napokoji, pretože hrá dobre futbal. Reprezentácia školy je predsa dôležitejšia, než akési utrpenie obetí. "Odporný svet !"

Vyšetrovanie napokon netrvalo dlho. Lucas i Nolan museli vyčkať na príchod rodičov, ktorých triedna o všetkom podrobne informovala. Lucasovej mame nezabudla zdôrazniť, ako ju jej syn veľmi sklamal. Ako vinník konfliktu, Lucas napokon obstál celkom dobre. Vzhľadom na jeho bezchybný profil, dostal podmienené vylúčenie, a Nolan obišiel s pokarhaním. A tým to haslo. Škola mohla prípad uzavrieť.

V kabíne nevelkého Fordu panovalo neznesiteľné dusno. Nielen vysoká teplota, nezvyklá pre toto ročné obdobie, ale najmä ťaživá atmosféra vnášajúca sa nad dvojicou pasažierov ako temný prízrak, vyrašila kropaje potu po chlapcovom čele. Lucas meravo cível na retiazku so symbolom smile, prevesenú na spätnom zrkadle. Hnaná silami zotrvačnosti, bezmocne sa hompáľala sprava doľava.

Neveselé spomienky na udalosti poslednej hodiny Lucasa neopúšťali. Mama usadená v kresle pre vodiča stále mlčala. Blížiac sa k svetelnej križovatke upchanej desiatkami vozidiel, zelený Ford začal spomaľovať, až kým v poobedňajšej zápche celkom nezastal.

"Prečo si to urobil ?" Mamina otázka bola prostá, a zložitá zároveň. "Ved' ty predsa deti nebiješ. Čo sa stalo ? Prečo si ho napadol ?" "Nenapadol." Odvrkol Lucas, presvedčený, že horšie to byť nemôže. "Pán Cole potvrdil, že si to bol ty, kto zaútočil prvý." "Lebo mi

nadával ! Hovoril, že som gay a fauloval Josha. Stiahol ho za tričko, a keď som mu pomáhal vstať, povedal, že som teplý." Mama v spätnom zrkadle pozrela na syna. "Luca, kvôli takým veciam nemôžeš mlátiť spolužiakov. Bolo to od neho hnusné a zákerné, no riešiť to bitkou ? Mohol si mu ublížiť !" "A on mohol ublížiť Joshovi ?!?" Úmyselne ho potiahol, aby spadol. Vieš akú modrinu mal na ruke ?" "Samozrejme, že to nemal robiť. No pán Cole to videl, a bol by ho potrestal." Lucas sa mal chuť plesnúť po čele. "A ako ? Tým, že ho vylúči ? O týždeň by to ten hajzel spravil znova." Mama chytila syna za ruku. "Luca, takto sa problémy neriešia. Nolanov faul je záležitosť trénera. To on si na hodine musí spraviť poriadok. A ak ťa uráža, ignoruj ho. Dobre vieš, že ti iba závidí. Si najkrajší, najšikovnejší chlapec v triede, preto ťa podpichuje. Nesmieš sa nechať vyprovokovať. Ako by svet vyzeral, ak by sme my dospelí každý spor riešili násilím ? Veď by sme sa vzájomne pozabíjali." Lucas odstrčil maminu dlaň zo zápästia. "A čo Ukrajina ? Sama si vravela, že Rusi tam vraždia, a Putinovi nikto nič nespraví." Pohotová výčitka rozbíjajúca tvrdenie o zodpovednosti dospelých, ostala bez odpovede. "Alebo ten útok v Jemene..." Lucas si spomenul na nedávnu reportáž o americkom nálete na pozície Húsíov, pri ktorom zahynulo množstvo civilistov. "Vtedy nevadilo, keď prezident pozabíjal kopec ľudí, ktorí mali len tú smolu, že boli v nesprávny čas na nesprávnom mieste ? Aj to bolo to vaše nenásilie ?" Mama sťažka povzdychla. Uvedomovala si, že so synom nemôže diskutovať, ako s bežným 13 ročným teenagerom. "To je politika, Luca. Húsíovia útočia na nákladné lode, ohrozujú námorníkov, blokujú prepravu dôležitého tovaru - potravín, liekov. Prezident to musel zastaviť." Lucas oprel hlavu o bočné sklo, pozerúc do prázdna. Nemal chuť mame vysvetľovať, ako aj on Nolana 'musel zastaviť', aby Josha viac nefauloval. Nemalo to zmysel. Aj tak by si našla inú výhovorku. Ako všetci dospelí.

Kolóna pred rušnou križovatkou zredla natoľko, že vodička zeleného Fordu mohla dupnúť na plyn. Retiazka so smileom sa opäť dala do pohybu, a klimatizácia prepnutá na najvyšší výkon, začala riediť ťažký vzduch.

"Inak..." Riekla mama po chvíli. "Ak by si chcel, môžem zavolať Nolanovej mame a povedať jej, čo Nolan stvára." "Čo ?" Vyskočiac v kresle, Lucas stuhol, ako po zásahu bleskom. "To v žiadnom prípade ! Dúfam, že si jej nevolala ?" "Nie, ale Nolanova mama by mala vedieť ako sa jej syn v škole správa." Prevrátiac zrak, Lucas zložil dlane ako pri modlitbe. "Mami, prosím nikam nevolaj ! On by to všetkým vykecal, a celá trieda by ma mala za sprostého udavača. Vieš ako by sa na mňa dívali ? Ako na rozmazané decko, ktorého problémy musia riešiť jeho rodičia." Mama na chvíľu váhala, spracúvajúc synove argumenty. "Tak, dobre. Nikam volať nebudem. No sľúb mi, že to viac nespravíš." "OK." Zavrčal Lucas neochotne. "A keby Joshovi znova ubližoval, okamžite to nahlás učiteľke, alebo trénerovi. A ak by to odmietli riešiť, potom to začnem riešiť ja !" Lucas neodvetil. Nemal čo. Mamina predstava riešenia sporov medzi žiakmi základnej školy predstavovala dokonalú ukážku naivity dospelých, nič netušiacich, či zámerne ignorujúcich krutosti sveta detí. Sveta, v ktorom dominujú hodnoty ako povýšenectvo, agresivita, násilie, fyzická sila, krása, značka mobilu či počet likeov na sociálnych sieťach. Sveta, v ktorom sami kedysi žili, a na ktorý s pribúdajúcimi rokmi zabudli.

Zelený Ford zabočil na Richmond street. Čoskoro budú doma. Lucas vedel, že po maminej prednáške ho čaká tá otcova. Dlhšia a moralistickejšia, na aké je otec

expertom. Ale začínal víkend, a on si ho nemal chuť kaziť záležitosťami, ktoré aj tak nezmení. Radšej sa myšlienkami vrátil k príjemnejšej téme. Bitke Nolana.

Opäť sa mu pred očami odohrávala scéna, ako kľáčiac nad súperom, Nolanovi uštedruje jednu ranu za druhou. Úplne bezbranný, rukami si kryjúc tvár, jeho náreky a stony Lucasovi zneli harmóniou rajskej hudby. Konečne ten bastard dostal čo si zaslúžil. Spravodlivú odvetu za príkoria, ktoré jemu i Joshovi spôsobil. A prirodzenú aroganciu a pýchu, vystriedal v Nolanových očiach obyčajný strach. Strach, ktorý Lucasa priťahoval. Tvár chlapca skrivil spokojný úškrn.

Po príchode domov, čakala na Lucasa správa v mobile. Bola od Josha. "Zavolaj mi !" Výkričník na konci vety pridával na naliehavosti, a len čo Lucas zhodil zvršky, zamieril do izby, zatvoriac za sebou dvere. Uvelebiac sa v kresle, s nohami na stole, ťukol na Joshove meno.

"Čau. Môžeš hovoriť ?" Vzrušený hlas kamaráta predznamenoval niečo ozaj dôležité. "Hej, práve sme dorazili domov." Josh zapol na mobile kameru. Usadený v kútiku tmavej izby, vyjavene zísal na priateľa. "Čo je ? Stalo sa niečo ?" "Že či sa niečo stalo !" Prskol Josh vzrušene. "Úplne si ho zošrotoval, hajzla. Vieš akú má na pleci modrinu ? Mal si byť v šatni. Všetci o tebe rozprávali. Aj Stone vrazil, že máš gule pobiť sa pred Coleom." "Vážne ?" Lucas naznačil úškrn, hoci veselo mu nebolo. "Nemal som to robiť. Bola to blbosť. No vytočil ma." "Ale houby !" Odsekol Josh. "Ten bastard schytal to, čo si zaslúžil. Každého len provokuje, a keď dostane cez hubu, reve ako malé decko. Všetci sa mu rehotali. Aj Russ z Áčky. Urobil si to perfektne. Díky." Lucas prikývol. Kamarátovou vďakou by mal byť poctený, no zastávajúc podstatne rezervovanejší postoj na konflikt z telesnej, radšej zmenil tému.

"Ty si OK ?" Josh si vyhrnul rukáv nad pravým plecom. Plece i rameno ostávalo posiate oderkami a modrinami. "Trochu som dodrbaný a bolí ma to sku***** koleno, no ty vole, stálo to za to." Nahodiac uveličený výraz, akoby práve vyhral v lotérii, Josh prekypoval nadšením. "Keď som videl ako sa zvíja na zemi, a ty ho mlátiš, predstavoval som si že by sme raz tak dodrbali Connora. Aby kvičal od strachu a pošťal sa. A celé to natočili na mobil a pichli na web. Nech ho vidí celá škola." Poznajúc krvilačnosť priateľa, zveľaďenú dlhoročným sledovaním hororov, Lucas nemal na podobné reči chuť. "Si vážne divný." "Prečo ? Veď ho nechcem zabiť. Za to čo ten hajzel robí, by to bolo to najmenšie." "Hej, a potom by sme leteli zo školy." Myšlienky na trest, Lucasovi pripomenuli udalosti po hodine. "Vieš čo som mal po škole ? Cole si zavolať Simonsovú a dávali mi prednášku. A potom zavolali mamu. Mal si počuť tie kydy, o tom ako som ich ja, najlepší žiak, sklamal. Dookola sa ma pýtali prečo som to urobil, či nemám doma problémy, či nehram striedačky, nepozieram úchylné videa. Pripadal som si ako u cvokára." "Ty a u cvokára ?" Hlesol Josh, poťukajúc si po čele. "Povedali, že mi navrhnu podmienený vyhadzov, aj to iba preto, lebo je to prvýkrát. Inak by ma vyrazili aspoň na týždeň." "A čo Nolan ?" "Napomenutie. Za ten faul na teba." Lucas sa chytil za čelo. Horelo.

"Bola to blbosť. Nemal som to robiť. Až príde domov foter, zasa bude mať tie svoje reči." "To hej..." Súhlasil Josh. "No mal si vidieť tie ksichty v šatni. Aj Stone bol z teba posratý. Vieš ako sa ťa teraz budú všetci báť ? Ty zabijak !" "No, super..." Riekol Lucas bez

nadšenia. "Po niečom inom netúžim." "No a ? Buď rád. Aspoň o tebe nebudú rozprávať, že si teplý." Lucas neodvetil. Ani nemusel. Joshova mama práve vstúpila do izby, požiadajúc syna o pomoc v kuchyni. Joshovi neostalo nič iné, iba hovor ukončiť.

Hľadiac na svoj matný obraz trblietajúci sa v stlmenom display mobilu, Lucas si od napätia hrýzol pery. Josh mal v mnohom pravdu. Nolan sa choval arogantne už roky. Na rozdiel od bitkára Stonea, potýčky nikdy veľmi nevyhľadával, no posmešky a urážlivé reči bolia často viac, než údery päšťou. A na ne bol Nolan expertom. Teraz, po bitke, nastane na pár týždňov pokoj. Pokoj vykúpený sklamaním tých, ktorí mu verili, mali ho za slušňaka, premianta triedy. Bol to dobrý obchod ? Lucas nevedel.

Nech si Cole, Simonsová, mama i oco hovoria čo chcú, niekto sa Nolanovi musel postaviť. Zastaviť ho, aby narazil. Ak by všetci zlu len ustupovali, ako pred vojnou Hitlerovi, či dnes Putinovi, zlo napokon zvíťazí. A to nedopustí !

Lucas si predstavoval atmosféru v šatni po hodine. Ako spolužiaci z jeho triedy i triedy pána Lincolna živo diskutujú o konflikte. Niektorí ho zatracujú, iní chvália, špekulujúc aký trest za bitku utŕži. A všetci, aj tí čo ho úprimne neznášajú, ako Robert Stone či Julian McConnell, aj keď to pred ostatnými dobrovoľne nepriznajú, majú strach. Strach z neho. Z Lucasa. Joshovho 'zabijaka'. A hoci to Lucas odmietal pripustiť, tá predstava sa mu páčila.

Rozvalený na posteli, Lucasovou myslou sa prehánali búrlivé udalosti dnešného dňa. Ako v spomalenom filme, opäť sa vrhal na súpera, zasadzujúc mu jednu ranu za druhou. Tentoraz však na trávniku neležal Nolan, ale Connor Phills. Rukami si chrániac tvár, voči Lucasovým úderom bol bezmocný. Vydesený, so slzami na krajíčku, Lucas v Connorových očiach spozoroval to čo nikdy predtým - strach. Rovnaký ako ten čo mu pravidelne zvieral vnútornosti pri stretnutí s ním. No teraz sa karty obrátili, a on bol ten silnejší. A Connorovi neostalo nič iné, len nariekať, prosíkať, aby prestal. Konečne aj on pocítil hrôzy šikany, ktorú roky rozosieval.

Nanešťastie, bol to iba sen. Nereálna, nespľniteľná predstava, po akej túži každá obeť násilia na školách. Connor, špičkový hráč amerického futbalu, bol ďaleko silnejší a trénovanejší, než Nolan. Pravidelne posilňujúc, zmlátil už aj väčších súperov, než on sám. Navyše, vždy je obklopený vernými poskokmi - Kaiom a Nicolasom. Aj keby sa Lucasovi podarilo Connora niekam vylákať, a za pomoci palice či baseballovej pátky zmlátiť ho, nabudúce si privolá posily, a Lucas dopadne oveľa horšie.

Nie. Sen vidieť Connora Phillsa poníženého a vystrašeného, ostane navždy len snom. V tomto svete, svete, v ktorom musí žiť, neexistuje spravodlivosť. Len právo silnejšieho, ako v ríši zvierať. Darwin mal pravdu. Sme len inteligentnejšie zvery. Nič viac.

Lucasove dumky nad príkormi života narušil hlas mamy, oznamujúci podávanie večere. Oco dorazil domov už pred dobrou hodinou, a skutočnosť, že za ním nevybehol do izby s mravoučnou prednáškou, dávala nádej na pokojný večer. Uspokojac sa príslubom čo jej dal v aute, mama si incident v škole najskôr nechala pre seba. Snáď to tak aj ostane.

Čerstvo ugrilované kurča naplňalo kuchyňu i susednú jedáleň príjemnou arómou. Ryža, zeleninová obloha i zavárané uhorky, úhladne porozkladané na priestrannom stole, dráždili chuťové kanáliky už len pohľadom. Trojica tanierov s príborom trezlivito čakala na svojich pánov.

Vstúpiac do jedálne, mama práve ukladala misu s kurčaťom na stôl. Vymeniac si pohľad so synom, obsahoval všetko čo Lucas potreboval vedieť. Mama ho neprezradila. Aj by jej poďakoval, ak by z vedľajšej obývačky nedoliehal zvuk televíznych správ. Zhrbený v kresle, Thomas Jones počúval reportáž o raňajšej prestrelke gangov v Bostone. Dvaja postrelení, z toho jeden ťažko ranený. Podľa reportéra, útočníci mali 17 a 18, rovnako ako ich obeť. Zavrtiac hlavou, otec znechutene vypol televízor, zasadnúc k stolu.

"Všade samé násilie. To je strašné." "Dáš si stehno, alebo prsia ?" Ponúkla ho manželka. "Stehno. A k tej ryži trochu hrášku." "A ty Luca ?" "Ja len prsia." Odborne, ako chirurg pri komplikovanej operácii, mama začala so servírovaním večere.

"Počula si o tej streľbe ?" "Áno. Ráno to spomínali v rádiu. Údajne kvôli drogám." Otec kývnutím poďakoval manželke za naložený tanier. "Drogám, za ktorými sú vždy len peniaze. Akoby peniaze mali vyššiu hodnotu, než ľudský život." Naberajúc jedlo synovi, Joan Jonesová na manželove slová nereagovala. Lucas mohol iba tipovať či mama nemala chuť kaziť si večeru prestrelkou v susednom meste, alebo ju otcove mravokárne reči, ktoré vždy spustí po podobných správach nebavili.

"Mal si to stretnutie ?" Opýtala sa po chvíli, narážajúc na plánovanú schôdzku manžela s dekanom. Otec rezignovane povzdychol. "Bol na služobke. Museli sme to preložiť na budúci týždeň. No aspoň budem mať sfinalizovanú tú prezentáciu." "A Morris nič nespomínal ?" "Ten ? Ten končí. Tomu je to jedno. Ako šéf katedry, nebude za nikoho lobiť, hoci Frost za ním bol, presviedčajúc ho, aký je úžasný." "To naozaj ?" "Keby len to ! Dolieza za členmi komisie a presviedča ich. A keby som vraj počul, aké reči o mne šíri..." Otec prehltol kúsok uhorky, tentoraz oveľa kyslejšej než obvykle. "Vraj by som oči otváral." "To ti povedal kto ? Je to legálne ?" Zdúpnela Joan, odložiac príbor. Informácie o lobingu manželovho súpera ju šokovali. "Oficiálne nie. No vieš ako to chodí..." Otec chytil Joan za dlaň. "Nemaj strach. Dobré to dopadne. Som lepší, než on. Všetci to vedia." "Ale to predsa nemôžeš nechať len tak ! Ak ťa za chrbtom ohovára, stretáva sa s ľuďmi z komisie, minimálne porušuje etický kódex fakulty." Otec si utrel ústa do servítky. "Jo, netráp sa tým. Ja to zvládnem. Je zúfalý. Vie, že som favoritom, a preto to skúša takto. No, len si tým škodí." Neoponujúc, mama pochopila, že Tom nemá

chuť stráviť večeru diskusiou o práci. Hryznúc si do jazyka, podraz ambiciózneho súpera na post vedúceho katedry viac nerozoberala, hoci ju podráždil.

Podajúc synovi tanier s ryžou, otec zmenil tému. "Ako bolo v škole ?" Hľadiac na mamu, Lucas pokrčil plecami. "Normálka. Nič zvláštne." "Kedy máte ten zápas ?" "V stredu o štvrtaj." "Tak skoro ?" Začudoval sa otec. "Po nás budú hrať starší." Lucas vrátil tanier s ryžou na svoje miesto, keď otec zaregistroval oderok na jeho pravom zápästí. "Čo to máš na ruke ?" Lucas pozrel na poranenie. Zodratú kožu obklopovala drobná modrina. Dôsledok bitky. "Ty si spadol ?" "Hej. Na futbale. Hrali sme, a jeden debil ma potiahol za dres. Ale, vrátil som mu to." "Ako to myslíš, že vrátil ?" Zahabkal otec zaskočene, že ak by mal ústa plné, snáď mu aj zabehne. Lucas nahodil zmätený výraz. Upravený príbeh z dnešného futbalu nerozumne prikrášlil, a teraz ho čakalo vysvetľovanie. "No... Strčil som doňho, aby aj on spadol." "Ty si sa s ním pobil ?" Lucas zavrtel hlavou. "Iba som doň strčil."

Otec položil príbor na tanier. "Lucas, dobre vieš, že také veci sa nerobia." "Ale, keď to on začal !" Lucasovo rozhorčenie znásoboval fakt, že v realite bránil napadnutého kamaráta. "Ak ťa spolužiak fauloval, a tréner to nevidel, mal si to nahlásiť jemu. Násilie nikdy nič nerieši." "Ale minule si hovoril niečo iné !" Namietol Lucas. "Kedy ?" "Minule. Keď si pozeral správy o vojne na Ukrajine. Hovoril si, že Ukrajinci majú právo brániť sa, a dúfaš, že vyhrajú." "Ale to je predsa niečo celkom iné. Tam ide o vojnu. Krajinu, ktorá bola napadnutá, a ktorá sa bráni." "Aj ja som sa bránil !" Vyhĺkol Lucas, presvedčený, že otcovi práve zasadil šach - mať, argument, na ktorý nebude mať odpovede. No, radosť sa ukázala byť predčasná.

"Nie, Lucas." Odvetil otec s paternalistickým tónom, ktorý používal vždy keď bol presvedčený o argumentačnej prevahe. "Ty si sa nebránil. Ak si sotil spolužiaka potom čo ťa fauloval, nebolo to bránenie, ale odvetá. Chcel si mu ublížiť, lebo on ublížil tebe. A to nie je správne. To je pomsta. Ukrajinci sa nechcú pomstiť. Oni len chcú vytlačiť okupantov zo svojho územia, a to je zásadný rozdiel. Ak by túžili po pomste, bombardovali by ruské mestá, ako to robí Putin. A to nerobia. Preto nejde o pomstu." Lucas sklopil zrak, pochopiac, že ďalšia diskusia je zbytočná. Na profesora sociológie, zvyknutého pravidelne diskutovať s kolegami i študentmi, stále nestačil. Nech by povedal čokoľvek, otec vždy nájde argument prečo konal nesprávne. Muž, ktorý mu bol otcom ho nemal šancu pochopiť, rovnako ako on jeho. Priepasť medzi ich svetmi bola priveľká.

Dojediac večeru, Lucas zamieril do svojej izby, a otvoriac notebook, začal zapisovať myšlienky víriace mu hlavou.

"Som zlý iba preto, lebo som chcel brániť kamaráta ? Blbosť !!! Oco tomu vôbec nerozumie, rovnako ako všetci dospelí. Žijú si vo virtuálnom svete, plnom pravidiel, príkazov a nariadení, netušiac aké je to na školách. Školy sú džungle, kde víťazia silnejší. Predátori a ich koristi." Lucas podvihol kútik nad analógiu školského zariadenia a divokej džungle.

"Škola je lov. Lov pri ktorom lovec nezabíja svoju korisť pre potravu, nevyhnutnú na prežitie. Tento lov má za cieľ ukojiť ďaleko prízemnejšie pudy. Túžbu po moci, pocit nadradenosti, poníženie ponížených, dobitie zranených. A Nolanovi nestačilo Josha iba faulovať. Svoju obeť, zvíjajúcu sa od bolesti na zemi, potreboval doraziť. Nie ranou istoty, aby netrpela. Ale urážkami zarývajúcimi sa pod kožu, kde pretrvávajú dlhé desaťročia, pôsobiac so zničujúcou silou toxínu s odloženým účinkom."

Lucas si vybavil obraz zraneného priateľa. Opäť videl skrivenú tvár chlapca, ktorý sa previnil iba tým, že je, a líši sa od ostatných, spôsobom pre ktorý si ho obľúbil. Vždy verný, nikdy nezvyšuje hlas, neháda sa, nevystatuje vlastné ego na obdiv, a najmä, nezávidí Lucasovi jeho prednosti. Najlepší priateľ.

"Ak by som sa nepostavil Nolanovi, akoby to skončilo ? Cole by ho vylúčil, posadil na lavičku, a prinajhoršom, zaslal poznámku rodičom. A v ďalšom zápase, by tá špina spravila to isté. A potom znova a znova. Nikdy by to neskončilo, ako s Phillsom. Až kým by mne, alebo Joshovi nepreplo, a neskončili by sme ako Bob Mills. No teraz, keď konečne dostal cez hubu, dá si pozor. Už nikdy neskopne mňa, ani Josha. Nebude mi nadávať do buzerantov, ani že sme s Joshom milenci. Teraz už nie !" Posledné slová prinútili Lucasa k úsmevu.

"Oco tomu nerozumie. Detstvo je džungľa. Džungľa bez pravidiel, kde prežijú len tí najsilnejší. Kto sa nebráni, ustupuje, je zbabelý a ticho, má zo života peklo. Neexistuje žiadna spravodlivosť. Nie kým ste deckom ani teenagerom. A tí čo nebojujú, nevracajú požičané, nerozdávajú údery, keď ich napadnú, skončia ako najposlednejší z najposlednejších, loseri loserov. Fackovací panáci, do ktorých si všetci kopnú, alebo ich aspoň opľujú. A ak aj detstvo prežijú, skončia ako traumatizované trosky, doživotne odkázané na pomoc psychológov, psychiatrov, mentálnych koučov, čo výmenou za prázdne sľuby, od nich vyťahujú peniaze." Lucas zavrtel hlavou. "Nie ! Neexistuje žiadna ľútosť, zmilovanie, ani odpustenie. Otcov pacifizmus, je len trápne mimikry dospelých, zakrývajúce ich vlastnú zbabelosť čeliť zlu. Zlu, pre ktoré sú vojny, ako tá na Ukrajine. Nie ! Život je boj. A ten kto nebojuje, nezaslúži si žiť ! To je darwinizmus v praxi."

Prerušiť písanie, Lucas sa chytil za čelo. Mal ho rozhorúčené, akoby práve dobehol maratón. "Nikto mi nerozumie. Iba Josh. Dospelí sú pokrytci. Už zabudli aké to bolo, keď boli sami deťmi. Koľkokrát si vypočuli urážky, koľkokrát sa pobili, urážali iných. Prikazujú nám nerobiť to čo sami v našom veku robili. Dobré vedia, že ich by na futbale nikto nezhodil, nenadával im do buzien, nepýtal od nich prachy. Majú svoje zákony a pravidlá, nevediac aké to je vo svete, kde pravidlá neplatia."

Odložiac notebook, Lucas hľadel na napísaný text. Ak by ho dal prečítať niektorému z dospelých, akiste si pomyslí, že sú to len bláboly nevybúreného teenegera, čo chce vlastnú vinu zvaliť na zlý svet. Lenže tak to nebolo. Svet dospelých je autenticky pokrytecký, plný lží a sebaklamu.

Spomenúc si na otcove moralizovanie o peniazoch a hodnote ľudského života, Lucas mal už na večeri čo robiť, aby neutrúsil niečo nepekčné.

"Prevážajúc sa v luxusnom bavoráku, ktorý stojí viac než Joshov dom, ide filozofovať o prachoch ? Prachov máme viac než potrebujeme, a vždy sme mali. A kvôli čomu vlastne ? Lebo oco sedí vo vyhriatom kancli, kým ten Joshov, musí loziť po stĺpoch, aby takí ako my, mali elektrinu ? Prečo oco zarába trikrát viac než Joshov otec ? Iba preto, lebo niekto vymyslel, že sedenie za katedrou je dôležitejšie, než oprava elektrického vedenia ?" Lucas zaťal nechty do dlaní. Pocit nespravodlivosti ním lomcoval.

"Nikdy som od rodičov nepýtal drahý mobil, ani značkové handry. Nechýbal mi ani tento nadupaný notebook, počítač či domáce kino. Hlúposti pre hlupákov. Mama s otcom opakujú, ako všetko robia pre mňa, sporia mi na výšku. No ja o tie ich dary, ani hnusnú školu pre snobov nestojím ! Radšej budem chudobný, ako Josh či Phills, než byť pokrytcom. Nenávidím peniaze !"

Lucas zobral mobil zo stola, nalistujúc fotografiu Jennifer. S rozstrapatenými vlasmi, ktoré jej čeril dujúci vietor, vyzerala ešte nádhernejšie. Keby tu tak mohla byť s ním, dotýkajúc sa jej dlane, cítiac jej vôňu, vnímajúc jej prítomnosť. Čo si o ňom asi tak pomyslela, keď ho uvidela mlátiť Nolana ? Vie, že dnešná bitka, prekračujúca rámec bežných školských strkaníc, bola jeho premiéra ? "Možno ju napadne, že som agresívny násilník, s ktorým nechce mať nič spoločné." Lucasa zamrazilo. Strata milovaného dievčaťa by predstavovala ďaleko ťažšiu ranu, než výčitky mamy, Simonsovej či Colea. Keby jej tak mohol vysvetliť, že tu nešlo o pomstu, ako tvrdí otec. Bránil kamaráta, aby mu Nolan nemohol viac ublížiť. Bolo nesprávne chrániť slabšieho ? Postaviť sa zlu ? Teraz za svoj čin ponesie následky, no jeho obeť nebola márna. Pomohol Joshovi, a možno i ďalším, ktorým Nolan strpčoval život. Dokázala by Jennifer porozumieť jeho motívom, ak by dostal príležitosť jej ich vysvetliť ? Lucas nevedel, a nateraz ani vedieť nechcel.

Premýšľajúc nad možnými reakciami dievčaťa, spomenul si na stále nesplnený sľub, ktorý Jennifer dal. Klepnúc na stránku hudobnej školy, chvíľu trvalo, kým načítala linku s poslednými koncertmi. Uvidiac najnovší záznam, srdce mu podskočilo vzrušením. Ich stredajší koncert, trónil na vrchole zoznamu. Rýchlo sa prepínajúc po hodinu a pol trvajúcim videu, zastal na úseku, kde natiiahnutý v saku, sa úklonom predstavuje divákovi. Vyzerajúc trochu komicky, s učesanými vlasmi a nalakovanými topánkami, snáď ho Jennifer nevysmeje.

Spustiť chatovaciu aplikáciu, nakopíroval do nej linku koncertu, aj s krátkym odkazom. "Tu je video z koncertu, čo som sľúbil. Luca." Klepnúc na tlačítko Send, teraz neostávalo nič iné len čakať. Ak Jennifer dnešným výstupom neodstrašil, určite mu odpíše. No, bude to veľmi dlhé a pomalé čakanie.

9. ...a zložitý

Neskorý večer zmenil súmrak v noc. Pofukujúci vietor zosilnel, a plápolajúca vatra obkolesená skupinou posedávajúcich teenagerov, vyvrhovala iskry na všetky strany. Neveľká čistina za mestom, chránená stromami zo všetkých strán, poskytovala dokonalé útočisko pred neželanými pohľadmi zvedavcov. Dvojica áut odparkovaná na nespevnenej ceste, mala dvere dokorán. Kartónová prepravka plná plechoviek od piva, ležala pohodene na zadnom sedadle obstarožného Chryslera.

Okolo ohňa, na kameňoch i kusoch igelitu, posadávala skupina teenagerov, medzi ktorými nechýbali ani Connor, Kai a Nicolas. Učupení, jeden vedľa druhého, pripomínali nevychované deti, čo rodičia po opakovanom výstupe, nechali za trest usadiť do kúta. Dnes večer, ani jeden z trojice nehýril chvastavými rečami, súperiac s kamarátmi o pozornosť. Žiadne trúfalé vyjadrenia, ani prekrikovanie neboli na programe dňa. Nie v tak vyberanej spoločnosti, do akej ich pozvali.

Evan Collins, známejší pod prezývkou 'Drsný' Evan, bol najstarším zo skupiny. Statný automechanik po dvadsiatke, ako jediný z nepočetného osadenstva, mal tú česť, osobne okúsiť pohostinnosť massachusettských nápravných výchovných zariadení. Minulosť, o ktorej sa zaprisahával, že má dávno za sebou. Ani pohnutá história 'Drsného' Evana, nebránila o dva roky mladšej Mii Jamesovej, aby sa doň zaľúbila. Vždy ju priťahovali ostré typy priateľov, s akými mala šancu trochu vzrušenia, spestriť svoj beztvárny život servírky. V koženej bunde zadováženej z nedávnej výplaty, túlila sa k Evanovi. Jake Horowitz, alias 'Hlupák' Jake, len nedávno dovŕšil plnoletosť. Nezamestnaný absolvent 'školy života', si občas privyrábal ako závozník a dokladač tovaru, v otcovom obchode so stavebninami, využívajúc dobre stavanú, a ešte lepšie živenú postavu. Eric Horn pre svoje reči nazývaný aj 'Horny Eric', ako jediný účastník večerného posedenia, to dotiahol až na vysokú. Perspektívny ekonóm si nekonečné hodiny strávené nad skriptami v študovni, kompenzoval účasťou na metalových koncertoch, či stretnutiach s kamarátmi ako toto. S okrúhlymi okuliarmi nepasujúcimi mu k tvári, pôsobil ako inteligent, až kým neotvoril ústa. To Keegan Burke rozprával, aj keď o to nik nestál. Starší brat Nicka Burka, považovaný za čiernu ovцу rodiny, odišiel z domu po konflikte s otcom. Živiak sa ako podomový predajca, k najväčším kariérnym úspechom patrilo zaplatenie nájomného v malom nevzhľadnom bytíku v okrajovej štvrti mesta na tri mesiace dopredu.

Vyberaná päťica mládežníkov, sprevádzaná ctihodnou trojicou čoskoro absolventov Thomas Gardiner K8 School, sa výborne bavila. Porozhadzované plechovky i špaky od cigariet dokazovali, že párty beží v plnom prúde. Hudba vyhrávajúca z Evanovho Chryslera, plápolajúca vatra i kúdoly dymu marihuanových cigariet, dodávali miestu priam éterickú atmosféru. Connor, učupený medzi svojimi rovesníkmi, držal v ruke fľašu od piva. V spoločnosti tak vychýrených priateľov ako Evan či Jake, len málokedy našiel odvahu prehovoriť.

"Hod mi sem pivo." Zavrčal Eric na Jakea, odhodiac prázdnu plechovku do ohňa. Potiahnuť z cigarety, Jake zalovil v poloprázdnej prepravke. "Chytaj !" Hliníková nádoba

vykonala vzduchom elegantný oblúčik, zasiahnuc nepripraveného príjemcu do ramena. "Kretén !" Odsekol Eric, dvihnúc plechovku z trávy. "Keď nevieš chytať, tvoj problém." Jake odhodil vyfajčenú cigaretu do ohňa, schmatnúc ďalšie pivo. Eric opatrne otvoril uzáver. Aj napriek všetkej obozretnosti, natlakované po náraze, pivo vystrieklo na všetky strany, pokropiac tričko i nohavice nedočkavého konzumenta. Jake i Keegan vybuchli smiechom. "Do p*** !" Zahrešil Eric, nakloniac plechovku pred seba, až kým prúd horkastej tekutiny neustal. "K**** ! Hovoril som ti, aby si mi pivo nikdy nehádzal ! P***, celý som mokrý !" "Keby si ho chytil." Odsekol Jake. "Tak nebudeš." Plecnatý, s postavou a silou zápasníka, dobre vedel, že Ericovi neostáva nič iné, len si poriadne zanadávať. "Hod' aj mne jedno !" Zahlásil Keegan, hoci nedopité stále zvieral v dlani. Letiacu plechovku, s cvikom dlhoročného hráča baseballu, chytil pohotovou ľavačkou. "Vidíš, k**** ! Tak sa to robí !" Skríkol Jake na premočeného spoločníka, utierajúceho si tričko i nohavice papierovými vreckovkami. "Budem smrdieť ako výčap !" "To smrdíš aj tak." Hlesol Keegan, otvoriac plechovku bez toho, aby jej napenený obsah vystrekol.

Evan zvierajúci priateľku si Ericove ponosy nevšímaj, netúžiac zapájať sa do hádky. "Nie je ti zima ?" Opýtal sa dievčaťa opretého o jeho rameno. Blondína s výrazným piercingom na perách i nose mu venovala úsmev. "Koľko je hodín ?" Evan skontroloval mobil. "Pol dvanástej." Mia mala chuť zahrešiť. "Ráno musím byť na deviatu v robote. Šéf ma zabije, ak prídem neskoro." "Nech to skúsi ! A potom zabijem ja jeho." Zahrozil Evan s predstieranou vážnosťou, načo ho priateľka štuchla pod rebro. Mia dobre vedela, že silácke reči jej nápadníka netreba brať vážne. "Dáš si ešte cigu ?" Ponúkol ju Evan z krabičky plnej ušúľaných cigariet (vlastná výroba). "Nie, bolí ma hlava." "Chce ešte niekto trávu ?" Pridal Evan na decibeloch, prekričiac pokračujúcu hádku Erica a Jakea. "Ja." Zapištal Connor, mlčky sledujúc prekáračky starších priateľov. "Však už si jednu mal. Chceš sa tu zhúliť ?" Precedil Keegan, zapalujúc tretiu cigaretu. Nicolas, sediaci vedľa Connora, sklopil zrak. Netúžil staršieho brata zbytočne provokovať. Už to, že ich sem zobral, znamenalo menší zázrak. Pre Keegana bol mladší brat vždy len rozmazaným deckom, čo sa hrá na staršieho, než v skutočnosti je.

"Len ich nechaj. Nech si to decká užijú." Evan Connorovi naznačil, aby si prišiel po cigaretu. "Koľko ti vlastne je ?" "Za 2 mesiace mám 16." Odvetil Connor ostýchavo. "16 ? Tak, to ešte nemáš ani vodičák." Connor vytiahol jednu z cigariet. "Cez leto ho chcem robiť." Evan sa pritúlil k priateľke, a položiac hlavu na jej rameno, potiahol z cigarety. "Tak, to je fajn." Zmätený Connor sa vrátil na svoje miesto. "Hej, môže vôbec pivo, keď má 15 ?" Jake pozrel do prepravky, s dvojicou posledných plechoviek. "Lebo, veľa tu už toho nemáme." "Jasné, daj im." Evan kývol k odstavenému Chysleru. "Ešte jeden kartón mám vzadu v aute." Jake naklonil poloprázdnu prepravku ku Kaiovi a Connorovi. Keď sa tí natiahli po pivo, potiahol prepravku späť. "Najprv doneste ďalšie." Obaja teenageri bez odvrávania, zamierili k Evanovmu autu. Nicolas vstal, že im pomôže. "Ty nie !" Zasyčal Keegan. "Už si mal dosť !" "Veď to iba donesú." Namietol Jake. "Jasné... A potom mi zasa doryhá celé auto ako minule." "On sa ti doryhal v aute ?" Zjačal Eric, napodobniac zvuk dávenia. Keegan pri spomienke na nie tak dávny incident, znechutene odpľul. "Celý víkend som to čistil ako taký k****, a stále to tam smrdelo, jak v hajzli." Zasadnúc na prestretý igelit, Nicolas sa zdržal komentára. Starší brat tradične preháňal, 'pozabudnúc', že auto čistil Nicolas, a nie on. Keď Connor a Kai priniesli ďalšiu krabicu piva, Jake im podal posledné dve plechovky z predošlej, šmariac ju do ohňa.

Kartón okamžite vzbĺkol a iskry odlietavajúce do strán, rýchlo mizli na pozadí nočnej oblohy.

Odchlpajúc z piva, Connor pohľadom zaškúľil na Miu. Neoslňovala krásou, a vlastne ani nebola jeho typ, a predsa ho niečím priťahovala. Drsný výzor zvýraznený piercingom, neortodoxné, miestami až vulgárne vystupovanie, kožená motorkárska bunda, nezávislá, slobodná. Bola iná, než dievčatá čo poznal. Rebelantská a rebelujúca. Ako jeho mama. Tá čo ho opustila.

Ak by tu nesedel jej priateľ, skúsi ju osloviť. No Drsný Evan tu bol, a nielen to. Túliac sa jeden k druhému, Connor od nich nedokázal odtrhnúť zrak. "Kam to čumíš ?" Opáčil Evan, odfúknuť kúdol marihuanového dymu. "Nikam." Sklopiac zrak, posledné po čom Connor túžil, bol konflikt s niekým ako Evan. "Vyzerá to, že máš konkurenta." Zarehotal sa Jake, takmer vylejúc pivo, čo práve otvoril. "Páči sa ti Mia ?" Connor zavrtel hlavou. "Tak, nepáči ?" "Nie. Tak som to nemyslel. Ja... Som na ňu nepozeral." "No jasné..." Jake mávol k predmetu ich rozhovoru. "Hej Mia, máš tu ďalšieho nápadníka. Že je chutný ?" Odpor v tvári mladej ženy, hovoril za všetko. "Myslíš, že som na chlapčekov. Veď je to decko, a navyše má chobot ako slon." Štvorica starších spoločníkov vybuchla smiechom. "Ukáž ?" Eric pozrel na Connora z profilu. "Fakt ho máš k***** veľký. Ale možno má veľké aj iné orgány." Mia Ericove podpichovanie ignorovala, pritúliac sa k Evanovi.

"Počuj !" Jake mocným ramenom oblapil Connora, ktorý ponižovanie starších druhov mlčky znášal. "To ty máš fotra takého c****, čo ťa stále mláti ?" Connor zmeravel. Pozrúc na Nicka i Kaia, obaja hľadeli iným smerom. "Nie !" "Ale k****, nekecaj !" Zahučal Jake podráždene. "Počul som, že tvoj foter je psychoš, čo ti na ksichte vyrobil monokel. To si ho čím nasral ?" "Ničím. On ma nezbil. To som mal z futbalu." "Z tohto futbalu ?" Odgrgnúc, Eric naznačil úder päťou. "Dajte mu pokoj !" Rozhrabnúc vatru konárom, Keegan sa zastal pranierovaného chlapca. "Vás foter akože nikdy nezmlátil ?" "Nie, aby mi spravil monokel. A teraz by som ho spravil ja jemu." Keegan a Eric na seba pozreli, keďže o Jakovi bolo dobre známe, ako musí pravidelne zarezávať v otcovom obchode, aby ho nevyhodil z domu.

"Mňa foter zmlátil iba raz, keď som mu šlohol auto." Pochválil sa Eric, odchlipnúc z takmer prázdnej plechovky. "To bolo vtedy, keď si zdrhol fízlom ?" Keegan ani neskúšal skrývať iróniu v hlase. Kamarátovu historku ako otcovi ukradol auto, aby sa v ňom povozil, a keď ho policajti pristihli, ušiel im, dobre poznal. A neveril jej ani vtedy, keď ju Eric prvýkrát, so zápalom rozprávača divokých príhod, vykladal. "Ale ja som tým fízlom naozaj zdrhol." Odvetil Eric dotknuto. "Jasné... A ja som zdrhol FBI..." Na Keeganovu hlášku sa začali všetci, vrátane jeho mladšieho brata, rehoť. "Ste kretení !" Zasyčal Eric. "Hovorím pravdu. Ak by som im nezdrhol, skončím v detenčnom centre."

"Čo ty vieš o detenčnom centre ?" Zahrmel Evan, ktorého zmienka na miesto, kde strávil niekoľko nekonečných týždňov, nabudila. Preglgnúc, Eric nenašiel odvahu staršiemu druhovi oponovať. Vymaniac sa z Miinho zovretia, Evan ohodil nedopitú plechovku do trávy. "Rozprávate tu o veciach, o ktorých nemáte ani poňatia. Keby ste tam sedeli dva dni, všetci sa z toho poseriete." Evanovu tvár skrivila nenávisť. "Skurvení fízli..."

Nastalo ticho. Hľadiac do vatry, Evanov výstup nesprevádzali úškrny, ani hrubé poznámky jeho spoločníkov. Všetci vedeli, že detenčné centrum pre mladistvých je hrozivé miesto. Horšie než basa pre dospelých, kde platia aspoň aké také pravidlá. No v detenčnom centre, existuje iba jediné pravidlo. Právo silnejšieho. Evan by o tom vedel rozprávať celé hodiny, no netúžil po návrate spomienok, ktoré nedokázal zmyť ani štvorročný odstup od chvíle, čo priestory väzenia pre mladistvých opustil.

"Kurva !" Evan odkopol kameň ležiaci mu pri nohách. "Hod'te mi sem pivo !" Jake zalovil v čoraz ľahšej krabici, keď lesnú čistinu preťal zvuk sirény, sprevádzaný blikajúcim policajným majákom. Policajné auto zamierilo na prístupovú cestu, odrežúc tak účastníkom nočnej párty únikovú trasu. "Fízli !" Skríkol ktosi.

Napodobniac ostatných, Connor vyskočil na nohy. Nanešťastie, na útek bolo neskoro. Bez áut, ďaleko od domova, s privolanými posilami, ich policajti hravo pochyťajú. Connor mohol iba bezmocne sledovať, ako z auta vystupuje dvojica mužov zákona, dobre vediac, že dnešný večer neskončí happy endom.

Evan stihol krabičku s nevyfajčenými cigaretami odhodiť do ohňa. Plechovky od piva, na ktoré okrem Evana nemal nik ďalší potrebný vek, ostali na svojom mieste. Rovnako ako väčšina teenagerov. Iba Eric, v panike skúsil útek, no po troch cigaretách a štyroch pivách, čo bol Ericov výrazný nadpriemer, motorika vypovedala poslušnosť, a podklíznuc na vlhkej tráve, bezhlavý únik skončil v kaluži blata.

Svetlá policajných bateriek ožiarili tváre členov neveľkého spolku. "Tu polícia !" Zrúkol statný muž v uniforme. "Nikto sa ani nepohne. Rozumiete ?" Jeho mladší a štíhlejší kolega obišiel skupinku mladíkov z opačnej strany, ak by sa niektorý z nich rozhodol pre útek. No v stave, v akom sa väčšina nachádzala, to nepripadalo do úvahy.

"Pozri sa čo tu máme, Jeff." Riekol mohutný policajt kolegovi. "7, nie 8 kúskov. Tak, tomu hovorím úlovok." Jeff, ako policajta starší spoločník nazval, pristúpil k Nicolasovi. "Koľko máš rokov ?" "16, vlastne 15." "Tak 16, či 15 ?" Zavrčal policajt nekompromisne. "15, pane." "A vy dvaja tiež ?" Connor s Kaiom prikývli. "No to je krása !" "Nič sme neurobili." Namietol Evan, keď nadobudol istotu, že krabičku s cigaretami premenila vatra na popol. "Pýtal sa ťa niekto niečo ?" Zrúkol statný muž zákona. "Všetci okamžite na zem ! Na zadky ! No tak, pohyb !" Skupina mladíkov bez odvrávania poslúchla.

Kým mladší policajt hlásil incident do vysielacky, jeho kolega rozhrabol poloprázdnu krabicu od piva. "Tak, čo to tu máme ? Pivo. Minimálne dva kartóny. Je tu aj niečo tvrdšie - whisky, vodka ?" Jake z ktorého opadla všetka drsnosť, zavrteľ hlavou. Policajt potiahol nosom. "Tráva. Máte tu aj iné drogy ?" "Nie ! A tráva je v Massachusetts legálna." Odsekol Evan. Obídúc plápolajúcu vatru, statný policajt schmatol odvážlivca za bundu, dvihnúc ho zo zeme, akoby bol z páperia. "Nie, kým nemáš 21, ty bastard ! Tú trávu si priniesol ty ?" Vedomý si možných následkov, Evan neodpovedal. Policajt ho odstrčil, vymeniac si pohľad s kolegom, ktorý už privolal posily. "Takže..." Pokračoval straší z dvojice, otvoriac zápisník. "To máme konzumáciu alkoholu a trávy mladistvými, nepovolené zakladanie ohňa na mieste, ktoré na to nie je určené, a k tomu, pokus o

vedenie motorového vozidla pod vplyvom omamných látok." "Ale my sme nešoférovali opití." Zaprotestoval Keegan, majiteľ druhého z áut na prístupovej ceste. "A ako ste sa chceli dostať domov, ty génus ?" Mladší policajt vytiahol železka. "Ktoré je tvoje auto ?" "Ten Nissan." "A Chrysler ?" Evan poslušne dvihol pravicu. Statný policajt dal ruky v bok, aby sťa imperátor oznamujúci plán útoku, vyriekol svoj ortieľ. "Všetci ste zadržaní pre podozrenie z porušenia viacerých zákonov. Máte právo nevypovedať. Budete predvedení k nám na stanicu, kde vám odoberieme krv a spravíme testy na prítomnosť drog. Potom vám umožníme kontaktovať vašich rodičov a právnikov. Nejaké otázky ?" Nik neodvetil.

Connora, ktorý od príchodu hliadky ani nepípol, obliat pot. Vedel čo ho čaká. Najprv na policajnej stanici, a potom na mieste, ktoré ešte donedávna zvykol nazývať svojim domovom. A z tej predstavy ho pochytila hrôza.

V policajnom aute panovalo takmer úplné ticho, ktoré iba z času na čas, narušilo zašumenie vysielacky. Boli takmer 4 hodiny ráno a premávka v meste prakticky ustala. Iba občas, oneskorený taxík, či nákladák s tovarom pre niektorý z miestnych obchodov, narušili pokoj opustených ulíc. Aj napriek poloprázdnym cestám, policajt za volantom nemal potrebu dupnúť na plyn. Služba mu končila o šiestej, a čím neskôr tento odvoz vybaví, tým menej času budú mať kolegovia z dispečingu, aby naň opäť niečo naložili.

Connor, skrčený na zadnom sedadle, nemal ruky spútané. Nebol na to dôvod. Hustá mreža oddeľujúca vodiča od osamoteného pasažiera, predstavovala dostatočnú prekážku, odolávajúcu výbuchom hnevu ďaleko silnejším a nebezpečnejším delikventom, než bol Connor Phills. Okrem toho, Connor na útek, či dokonca napadnutie policajta, ani nepomyslel. Už tak ho čakal obrovský problém. Nie však s políciou.

Okrem jednej marihuanovej cigarety (tú druhú ledva stihol zapáliť) a dvojice pív, nič tak strašné nespáchal. Dopadol lepšie, než jeho starší druhovia. Evan s Keeganom skončili na noc v cele s obvinením, že plánovali sadnúť za volant pod vplyvom alkoholu. Výhovorky, ako po nich prídu kámoši, a oni šoférovanie nemali v úmysle, nezabrali. Ostatní skončili s obvinením z nedovoleného pitia a rozloženia ohňa na nepovolenom mieste, čo bol aj dôvod prečo niektorý z pozorných občanov, zalarmoval políciu. V každom prípade, šlo o obvinenia, ktoré nedopadnú horšie, než udelením blokovej pokuty. Ani Connora za dve pívá nik po súdoch ťahať nebude. Nie to ho však trápilo.

Policajný voz zamieril na Dickensovú ulicu. O pár chvíľ zastali pred jeho domom. "Tu je to ?" Opýtal sa policajt, vidiac ako z prízemného domu vychádza na verandu rozložitý muž. "Áno, pane." Zasipel Connor priškrtené. Policajt odparkoval auto pred domom a vystúpiač von, nedobrovoľného pasažiera zanechal usadeného na zadnom sedadle. Connor nemal šancu zachytiť o čom sa otec s policajtom bavia, no znechutený výraz, odmietavé gestá i rozhodenie rúk, neveštili nič dobré. Policajt dal otcovi podpísať akýsi papier, na ktorý otec ani nepozrel.

"Tak pod', chlapče." Riekol muž v uniforme, keď Connorovi otváral dvere. "A dúfam, že sa viac nestretneme." Connor neodvetil, a so sklonenou hlavou, ako odsúdenec pred popravou, odkráčal k domu, kde ho už muž nazývaný otcom, netrpezlivo očakával.

Vchodové dvere zaduneli, až sa celý dom zatriasol. "Kde si bol ?" Connor sa obrátil, keď ho presne mierená facka, takmer zložila k zemi. "Kde si bol ?" Zrúkol otec znova. "Sú 4 hodiny ráno, a teba teraz dovezie policajt ?" Aj keď Connor v tmavej chodbe nevidel otcovi do tváre, nepochyboval, že je rozpálený do červena. "Bol som s kámošmi vonku. Len sme si trochu vypili a potom prišli tí fízli a..." Presne mierená facka na druhé líce vliala Connorovi slzy do očí. "Dovolil som ti chodiť niekam takto v noci ? Ani si mi ku*** nezavola !" "Ale ja som chcel oci, no potom prišli tí fízli..." Tretia facka vyrovnávajúca sa silou pravému háku, Connora definitívne skolila. Zošmyknúc sa popri stene, skĺzol k zemi. Rozzúrený muž schmatol opasok z neďalekého vešiaka, ktorý tam visel ako naschvál, a šľahnúc syna po nohách, Connor bolestivo zastonal. "Dovolil som ti niekam ísť ?" "Nie !" Skríkol Connor vystrašene, rukami si kryjúc tvár. "Ja tu makám ako také hovädo, a ty sa celý čas len flákaš, a ešte po nociach, boh vie s akými grázlami, chľastáš a fajčíš trávu ?" Ďalšie šľahnutie opaska zasiahlo Connora do ľavého kotníka. "Mal som iba dve piva a jednu cigu." Tentoraz už Connor vzlykal. "Máš 15, ty grázel !" Otec sa zahnal tretíkrát. "Oci nie ! Prosím..." Zapišťal Connor, trasúc sa strachom. Fučiac ako parná lokomotíva, až pohľad na prosiakajúceho syna, prinútil Ricka Phillsa zastať. Vrátiac opasok na pôvodné miesto, schmatol Connora za rameno. "Vstávaj !" Otrasený teenager sa pomaly pozbieral zo zeme a nasledujúc otca, obaja zamierili do vedľajšej kuchyne.

Ťažko dýchajúc, Rick klesol na jednu zo stoličiek obkolesujúcich veľký stôl. Tvár zaboril do dlaní a hodnú chvíľu iba mlčal. Connorovi, opretému o kuchynský dres, ešte vždy stekali slzy po líkach. "Ja tomu nerozumiem." Šepol otec. "Tak sme sa s mamou snažili, dávali pozor, aby z teba nevyrástlo to čo teraz si. A všetko bolo márne. Veď aj preto od nás mama odišla. Nemohla sa dívať na to, čo z teba vyrastá." Otec zobral jednu z prázdnych plechoviek piva a začal ju mliaždiť. Zvuk praskajúceho kovu naplnil mlkvu kuchyňa desivým rámusom. "Hneváš sa na ňu, nedvíhaš jej telefón, no aj ty si na vine, že tu s nami nie je. Smeruješ do kriminálu." S uplakanou tvárou, Connor pozrel na otca. "Aspoň tam budem mať od teba konečne pokoj !" "Pokoj ?" Otec sa trpkou pousmial. "Hlupák ! Nemáš ani poňatia o čom to hovoríš. Vieš čo by v base, s takým ako si ty, narobili ? Roztrhli by ti zadok, že by si sa ani neposadil."

Otec odhodil poskrúcanú plechovku do koša a z chladničky vytiahol neotvorenú. "Ale ja už s tým aj tak nič nenarobím. Sám si vyberieš svoj osud. Ak túžiš skončiť za mrežami, tak prosím. Môžem ťa biť od rána do večera, no ty sa nikdy nezmeniš. Tak prečo by ma to malo trápiť ?" Connor preťal otca nenávisťným pohľadom. Aj keď ním hnev lomcoval, nemal sil vzdorovať, a tak ostalo len pri mlčaní.

Otec vstal, zamieriac do spálne. Už bol na chodbe, keď sa naposledy obrátil k synovi. "Asi som mizerným otcom, no Boh vie, že som sa snažil najlepšie ako som vedel. No ty, si stratený prípad. Ži si a rob čo chceš, no ak ťa ešte raz policajti privedú, vyrazím ťa z

domu, a potom si chod' kam sa ti len ráči. Kriminálnika pod svojou strechou trpieť nebudem."

Hrozbou otec zakončil svoj monológ a zatvoriac dvere na rodičovskej spálni, zanechal syna v neradosných myšlienkach.

Connor sedel na dlážke obývačky. Pred ním ležala nadrozmerná krabica plná fotiek, ktorú vylovil zo skrine. Čo sa týka fotiek, otec bol vždy staromódny, a väčšinu toho čo nafotil, nechával vyvolať. Súborný v počítači sa môžu vymazať, disky pokaziť, v cloude nikto nič negarantuje. No papierové fotky ostanú. Zmapovaná história ich rodiny. Fotografie zo svadby, na ktorej je mama s bielym venčekom na hlave a otec napasovaný v príliš úzkom saku, výlet v Yellowstone, keď mu bolo 10, fotky z Floridy - prekliatej Floridy. Usmíatí a šťastní. I mama.

Keby neodišla, nenechala ho samého, jeho život mohol byť iný. Ako predtým, než ten bastard Nick z Miami, všetko zničil. Bláznivé zaľúbenie, rozvod, odsťahovanie sa na ďalekú Floridu. Nenávidel ho. Plážového krásavca bez veľkého nosa, čo rozvrátil ich rodinu. Ak by mohol, Nicka zahrdúsi vlastnými rukami, ako o tom už toľkokrát sníval.

Nie, nebola to jeho chyba, ako tvrdí otec. Mama neodišla kvôli nemu, ani jeho správaniu. Opustila manžela i vlastného syna, vymeniac ich za iného muža a jeho zanechala s otcom, ktorého plynúci čas, zmenil v zatrpknutého tyrana. Nenávidel ich - všetkých troch. No najviac, mamu. Už nikdy viac s ňou neprehovorí. Nech mu vyvoláva, koľko chce. Prestala preň existovať.

Connor vytiahol ďalšiu fotku. Bola na nej mama na pláži, doširoka usmiata. Mladistvá tvár, bez veľkého nosa, odporných akné i modrín po včerašných fackách, aké spozoroval ráno v zrkadle. Hnusil sa sám sebe. No ani úhladná tvár ženy čo ho porodila, nemohla obmäkčiť jeho srdce, potlačiť hnev, ktorý k nej cítil. Zvierajúc fotku v dlani, mal chuť ju rozšklbať na atómy. Ešte dobre, že otec nie je doma a nevidí ho. Akiste by začal vrieskať. Neznáša, keď sa mu Connor prehrabuje vo veciach. Našťastie, už od skorého rána niekam vypadol, a Connor dúfal, že sa do večera nevráti.

Znova pozerúc na rozosmiateu fotografiu jeho mamy, plný hnevu, vrátil ju späť do krabice. "Suka !"

Skontrolujúc hodinky, Lucas mal ešte pár minút k dobru. Aj napriek časovej rezerve, udržiaval vysoké tempo chôdze. Na omši jakživ nebol. Dokonca ani na svadobnej. Netušil s akým predstihom je potrebné dostaviť sa do chrámu. Bude stačiť 5 minút,

alebo, ako sa mu to pred vyučovaním pravidelne stáva, opäť zapozdí ? Ku kostolu Sacred Heart Church to už nemal ďaleko. Ešte 3 ulice a jeden prechod cez cestu. Mal by to stíhať.

Začiatok omše nebola jediná vec, ktorá Lucasa v toto nedeľné doobedie trápila. Jennifer. Ani po 2 dňoch mu spolužiačka na chat obsahujúci odkaz s jeho koncertným vystúpením neodpísala. Stratila mobil, alebo ho zabudla nabíť ? Možno nabíjačku zapotrešili pri sťahovaní. Lucas sa nad absurdnosťou nápadu len uškrnul. Nabíjací kábel nestojí ani 5 dolárov, a za 2 týždne čo Jennifer ich školu navštevuje, musela mobil nabíjať niekoľkokrát. Nie. Príčina musela tkvieť inde, a Lucas na ňu radšej nechcel ani pomyslieť. No scenár, že za mlčaním je jeho piatkový výstup na telesnej, naberal každou hodinou na realnosti.

Lucasovi zovrelo žalúdok. Ak Jennifer do večera neodpíše, prvé čo zajtra v škole musí vykonať, je všetko jej vysvetliť. Nech pochopí, že nie je žiaden násilník, a konfliktom s Nolanom, len ochraňoval kamaráta.

Z neveselých predstáv Lucasa vytrhol pohľad na kostolnú vež. Štíhla silueta dominujúca Hill street i šíremu okoliu, kostol Sacred Heart Church, nepatril ku gýčovým, modernistickým stavbám, aké vznikali, sťa huby po daždi, v západných štátoch USA od polovice 19. storočia. Kostol reprezentoval klasický sakrálny chrám s vežou situovanou trochu nepatrične na severnej strane, bez tradičnej špičky. S vykladanými ornamentálnymi oknami, štvoricou širokých vstupných portálov i nevýrazným krížom, týčiacim sa na vrchole stavby, pamiatka postavená v gotickom štýle, predstavovala jednu z pamätihodností mesta. A hoci Lucas, nebol kresťanom, bol dosť kultivovaný na to, aby dokázal oceniť dômyselnosť historických stavieb. Tentoraz však na kochanie neostal čas. Dav pred kostolom sa každým ďalším yardom zmenšoval a Lucas dobehol medzi poslednými. Podľa inštrukcií, ktoré mu Josh ráno nadiktoval, mal hneď po vstupe, zabočiť na točité schodisko, aby ho priviedlo na chór. A tam niekde, aj zo zbytkom zboru, by mal postávať jeho kamarát.

Vstúpiac dnu, Lucasovi okamžite vrazila do nosa zvláštna aróma. Kostol bol takmer plný. V drevených laviciach sedeli dospelí i deti, vyobliekaní v najlepších šatách. Mnohopočetné rodiny i jednotlivci, jeden vedľa druhého, v úplnej tichosti, pohľadom upretí na majestátny oltár dominujúci prednej časti kostola. Za oltárom stálo masívne súsošie z bieleho mramoru, zobrazujúce biblické udalosti.

Lucas zamieril k točitému schodisku, ako mu Josh prikázal. Vyštverajúc sa strmými schodmi nahor, ocitol sa na chóre. Pred veľkým organom stála skupina chlapcov a dievčat rôzneho veku, rozostavená do dvoch radov. Josh stál uprostred. Náhoda chcela, že práve vo chvíli keď Lucas vstupoval na chór, Josh pozrel jeho smerom a ich pohľady splynuli. Josh len stroho prikývol. Bol to jeho nápad pozvať sem Lucasa. Z ničoho nič mu ráno zavolať, či by si ho neprišiel vypočuť na omšu. Dnes nemusí pomáhať pátrovi, a po omši by mohli skočiť k nemu. Trochu nezvyčajná požiadavka na nedeľné ráno, no keďže Lucas nemal nič lepšie na práci, súhlasil. Na skutočnej omši nikdy nebol, a tak aspoň zažije niečo nové. Usadiac sa na voľnej stoličke neďaleko organu, odkiaľ mal dobrý výhľad na kamaráta, ostávalo už len čakať, kým omša nezačne.

Lucas už počul hrať organ naživo, dokonca ho raz i vyskúšal. S 3 klaviatúrami a pedálmi, ďaleko zložitejší než jeho piano, organ v koncertnej sále ich hudobnej školy predstavoval zmenšeninu toho v chráme. A keď pri príchode kňaza, sprevádzaného trojicou miništrantov, píšľaly nástroja naplno zaduneli, celý chór sa rozochvel. Lucas doslova cítil vibrácie jednotlivých tónov. Postaviac sa ako ostatní, zbor spustil. 16 hlasov chlapcov a dievčat naplnilo chrám nádhernou hudbou. Lucas po očku pozrel na Josha. Sústredený na melódiu, jeho hlas zanikal v spleti ostatných.

Po úvodnej skladbe nasledovali prvé obrady a modlitby. Tie Lucas nepoznal, no ako mu Josh ráno poradil, opakoval všetko po ostatných. Keď bolo treba vstať, postavil sa, keď si všetci kľakli, zakľakol aj on, a keď ku koncu omše si ľudia na znak zmierenia podávali dlane, Lucas ju podal staršiemu pánovi a jeho manželke, sediacimi pred ním. No najzaujímavejšou časťou bohoslužby, bola paradoxne tá najdlhšia - kázeň.

Starší kňaz v zelenom rúchu, s prešedivenými vlasmi a okuliarmi, pristúpil k rečníckemu pultu a začal svoj príhovor o existencii zla a potrebe mu čeliť. Podľa kňaza, základom kresťanskej viery je láska a odpustenie. Dokonca aj vtedy, keď je človeku ubližované, nesmie zatrpknúť, prepadnúť nenávisti, či túžbe po pomste, lebo každé zlo je len semenom ďalšieho, ešte väčšieho zla. Ako príklad, spomenul prvého mučeníka, svätého Štefana, ktorý aj vo chvíľach, keď ho jeho nepriatelia kameňovali, prosil Boha, aby im nezapočítal tento hriech. A samotný Ježiš, hoci mal nadpozemskú moc, a svojich katov mohol zničiť jediným slovom, neurobil to. Miloval všetkých, dobrých, aj zlých, svätcov aj hriešnikov tak veľmi, až sa za nás obetoval. Pretože sebaobetovanie predstavuje najvyššiu formu pomoci, akú je človek schopný pre druhých vykonať.

No odpustenie nepriateľom zároveň neznamená, že voči zlu môžeme ostať pasívni. Najmä, ak je zlo páchané na iných ľuďoch, slabších a zraniteľných, je kresťanskou povinnosťou veriacich, postaviť sa mu. Nie formou pomsty, či aktu odplaty, ale ako prejav lásky voči trpiacim a utláčaným, ktorých máme povinnosť chrániť.

Keď slová kňaza dozneli, Lucas, hoci nebol veriacim, musel uznať, že ho zaujali. Myšlienky sebaobetovania, bránenia slabších, mu pripomenuli jeho piatkový konflikt. Aj on, postavil sa za priateľa, bránil Josha, aby ho Nolan viac neobťažoval. A za svoj čin, teraz nesie následky. Bol aj jeho skutok aktom sebaobetovania? Lucas nevedel.

Po kázni prišli na rad ďalšie obrady a po nich prijímanie, keď veriaci zastavovali pred oltárom, kde dostávali hostie. A práve počas prijímania, zbor spustil ďalšiu pieseň, v ktorej Josh spieval sólo. Stojac o krok pred ostatnými zboristami, jeho ľubozvučný soprán vo vysokej tónine prenikal celým chrámom. Josh spieval vskutku nádherne. Celý rozochvený, Lucas zatajil dych. Aj keď Josh viackrát spomínal svoj spev v zbore, Lucas netušil, že jeho kamarát má taký talent. Joshov hlas bol hlasom anjela.

Po skončení omše, Lucas vybehol z chrámu medzi prvými. Josha s ostatými spevákmi čakalo ešte krátke stretnutie s pátrom, a Lucas usúdil, že najlepšie bude počkať kamaráta pred kostolom.

Davy ľudí pomaly opúšťali svätostánok. Dospelí i deti, starší i mladší, stovky veriacich diskutovali v malých skupinách, či mierili na neďaleké parkovisko plné áut. Postávajúc krížom cez cestu, Lucas mal na dianie pred kostolom dokonalý výhľad.

Na rohu Hill street a Thomas street, na kamennom múriku obklopujúcom cirkevný pozemok, sedel starší muž. Zanedbaný, v dlhom nepremokavom kabáte, v rukách zvieral staromódny klobúk, aký v obchodoch s ošatením dnes už nenájdete. So sklonenou hlavou, Lucas nevidel žobrákovi do tváre, zato videl, ako ho desiatky účastníkov bohoslužby bez slova obchádzajú, obracajúc zrak opačným smerom, akoby pohľadom na zúboženého starca hrozilo, že spáchajú ťažký hriech.

"To je absurdné." Pomyslel si Lucas. Od momentu čo kňaz kázal o nutnosti pomoci chudobným, neprešlo ani 20 minút. Tak málo stačilo, aby zo vzletných slov ostala len hŕba popola.

Lucas tomu nerozumel. Boli tam, na omši. Plný kostol ľudí. Počúvali kňaza, poznajúc základy vierouky, nabádajúcej k pomoci trpiacim. A predsa, nik z nich nedal prosíkjúcemu žobrákovi ani pár centov.

Lucas vedel, čo by jeho otec na to povedal. Väčšina žobrákov si za svoje nešťastie môže sama. Alkohol, drogy, gambling i obyčajná lenivosť. Je jednoduchšie prosíkať iných o peniaze, než ich vlastnoručne zarobiť. Podľa otca, existujú sociálne služby, charita, ktorú bezdomovci môžu využiť. Darovať im peniaze, znamená len podporovať ich v ich pasivite. A to nie je riešenie.

Arogantný, snád' až cynický postoj otca, široko rozšírený medzi materiálne zabezpečenými ľuďmi, neprekvapoval. Mnoho dobre zarábajúcich, považovalo chudobných za príživníkov, parazitujúcich na sociálnom systéme, financovanom z ich daní.

No otec nebol veriaci. Nechodil na omše, nepoznal Desatoro, ani evanjelia. Neprosíkal Boha o pomoc, výmenou za prísľub večného života. A predsa veriaci, čo dnes počúvali farára, boli v pokrytectve na nerozoznanie od otca.

Nenápadná udalosť, ktorú by väčšina jeho rovesníkov ani nezaregistrovala, poskytla Lucasovi ďalší argument, prečo všetkých dospelých považovať za pokrytcov. Viera je len vonkajší prejav, nástroj sebauspokojenia, dávajúci pocit morálnej nadradenosti. No, nespraví z vás lepšieho človeka.

Lucas by nad nespravodlivosťami sveta dumal i omnoho dlhšie, ak by v portáli chrámu neuvidel známú tvár. V sprievode rodičov i oboch sestier, len čo Josh zbadal kamaráta, otcovi niečo zamrmľal, a už aj upaľoval za ním.

"Som rád, že si prišiel." Poďakoval Josh namiesto pozdravu. "Ty vole ! Nevedel som, že tak krásne spievaš." "Tebe sa to páčilo ?" "No jasné ! Bola to pecka. To ako dokážeš vytiahnuť štvoritú Céčko ?" Josh pokrčil plecami. "Náš zbormajster vraví, že mám talent."

Ale čoskoro začnem mutovať, a najskôr skončím ako tenor." "Alebo teror, ty mutant." Zasmial sa Lucas. "Ideme ku mne ?" Josh vrele súhlasil.

Cestou k Lucasovi, diskutovali o zbore a speve. Či presnejšie, Josh dopodrobna opisoval 'útrapy', ktoré musí spevu obetovať. Trikrát do týždňa je povinný odspievať všetky skladby pripravené na nedeľnú omšu, aby hlas pravidelne precvičoval. Dychové cvičenia, hoci otravné, mu umožňujú spievať dlhé sóla, bez rizika prehltnutia tónov. No a neustále opakovanie textov latinských piesní, z ktorých rozumie tak piatim slovám, sú zo všetkého najnudnejšie. Skrátka, hotová veda. Lucas kamarátovo snaženie odmenil komplimentom, že s takým talentom, by raz mohol ašpirovať na post profesionálneho speváka, čo Josha viditeľne potešilo.

Poobede, chvíľu hrali na počítači, skočili do nákupného strediska, zábavného centra i 3D kina. Lucas, ako tradične, všetko platil z vreckového, no nestážoval sa. Hodiny strávené s kamarátom mu pomohli zabudnúť na piatkový incident, Jennifer i chatovú správu, na ktorú stále nedostal odpoveď.

Lucas sa Josha opýtal aj na kázeň. Zaujímavé slová farára, Josh odbil stroho. Vraj on kázne nikdy nepočúva, lebo pátrove somariny o odpustení a sebaobetovaní opakuje každý týždeň, a už ich pozná naspamäť. Jedinou Joshovou túžbou je, aby 'tie somariny' čo najskôr skončili.